

The background of the entire page is an abstract geometric pattern consisting of numerous parallel diagonal lines that converge towards the top left corner, creating a sense of depth and perspective. The lines are in varying shades of gray, giving it a three-dimensional appearance.

ΑΜΠΟΥΛ-ΑΛΑ ΑΛΜΑΟΥΝΤΟΥΝΤΙ

**ΟΙ ΑΡΧΕΣ
ΤΟΥ ΙΣΛΑΜ**

ΑΘΗΝΑ 1993

ΑΜΠΟΥΛ-ΑΛΑ ΑΛΜΑΟΥΝΤΟΥΝΤΙ

ΟΙ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ ΙΣΛΑΜ

ΑΘΗΝΑ 1993

Συγγραφέας: Αμπούλ-άλα Αλμαουντούντι

Μεταφραστής: Μ. Μ. Αμπντελρασούλ

Επιμέλεια: Μαρία Μαλαματένιου

Στοιχειοθεσία: ΟΣΤΡΑΚΟ

Σελιδοποίηση: Γιώργος Φιλιππιάδης

Εκδότης: Μ. Μ. Αμπντελρασούλ

Γ. Παπανδρέου 42 - 157 73 Ζωγράφος - Αθήνα

Τηλ.: 7758.155 - Fax: 7718.340

Α' Έκδοση: Αθήνα 1993

ISBN 960-85407-0-4

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΤΟ ΙΣΛΑΜ

Στο Ισλάμ η αναζήτηση της γνώσης είναι υποχρεωτική σε όλους, άντρες και γυναίκες, κυρίως, για ό,τι αφορά στις λατρείες. Η γνώση όμως του επιτρεπτού και του απαγορευμένου κατέχει πρωτεύουσα σημασία για τη διαγωγή ομαλού και κανονικού Ισλαμικού βίου. Πέρα από τα θρησκευτικά καθήκοντα – προσευχή, νηστεία, κ.λπ. – απαιτείται από τον άνθρωπο να εγκαταλείψει την κακοήθεια (μη σκοτώνεις, μη κλέβεις, μη μοιχεύεις) και να ευεργετεί (να βοηθάς το συγγενή, το γείτονα, τον άπορο, το ορφανό, τη χήρα, με το χρήμα, τροφή, γνώμη και ό,τι άλλο χρειάζεται και διαθέτεις).

Το Ισλάμ ως σύστημα που έχει διάφορα επιτυχή προγράμματα νομικά, οικονομικά, παιδαγωγικά, ηθικά, επιστημονικά κ.λπ., αξίζει να το μελετήσει, κάθε ερευνητής γιατί ίσως θα μπορούσε να καταλήξει σε κάποια πεποίθηση.

Το παρόν βιβλίο, δεν είναι τίποτα παρά μια μικρή συνεισφορά σε αυτό το τεράστιο θέμα, στο οποίο προσπαθεί ο συγγραφέας να παρουσιάσει το Ισλάμ με απλό τρόπο ώστε να το συλλάβει ο καθένας, άσχετα με το πνευματικό ή το μορφωτικό του επίπεδο, γι' αυτό δεν καταφεύγει σε δύσκολες και δυσνόητες φράσεις. Αυτό το βιβλίο, αποτελεί μια σύνοψη για το Ισλάμ και διαιρείται σε επτά μέρη που περιλαμβάνουν την Ισλαμική πίστη και τις διάφορες εφαρμογές της.

Ελπίζω να φανεί χρήσιμο αυτό το έργο ιδιαίτερα σ' αυτούς που θέλουν να σχηματίσουν κάποια γνώμη για την ισλαμική πίστη.

Τελειώνοντας θα ήθελα να πω ότι σήμερα χρειαζόμαστε περισσότερο αλληλοσεβασμό, καλύτερη συνεννόηση και πιο ειλικρινή συνεργασία, ούτως ώστε να πετύχουμε μια ειρηνική συμβίωση όλων των λαών της γης με πλήρη ασφάλεια και αγάπη.

Ο Μεταφραστής
Μ. Μ. ΑΜΠΝΤΕΛΡΑΣΟΥΛ
Αθήνα, Αύγουστος 1993

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΤΟ ΙΣΛΑΜ	13
Γιατί η θρησκεία αυτή ονομάστηκε έτσι	15
Η έννοια της λέξης Ισλάμ	16
Η αλήθεια του Ισλάμ	16
Η αλήθεια για την απιστία	20
Μειονεκτήματα και επιζήμιες συνέπειες της απιστίας	22
Πλεονεκτήματα του Ισλάμ	28

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Η ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ	39
Η ανάγκη του ανθρώπου για γνώση, απόλυτη βεβαιότητα πίστης και πειθαρχίας	41
Το νόημα της πίστης	44
Η μέθοδος απόκτησης της γνώσης και της σιγουριάς	46
Η πίστη στη μεταφυσική	49

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ	53
Η Εισαγωγή	55
Η αλήθεια για την προφητεία	56
Η αναγνώριση του προφήτη	59
Η υπακοή στον προφήτη	61
Η ανάγκη για την πίστη στους προφήτες	64
Σύντομη ιστορική αναφορά στους προφήτες	67
Η προφητεία του ΜΩΑΜΕΘ του ΑΜΠΙΝΤΟΥΛΛΑ	76
Η απόδειξη της προφητείας του Μωάμεθ	79
Επισφράγιση της προφητείας	93
Οι αποδείξεις της επισφράγισης της προφητείας	93

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ

Η ΠΙΣΤΗ

99

Ανάλυση της πίστης

101

Η πίστη στο Θεό

102

Η σημασία της ρήσης

«Δεν υπάρχει άλλος Θεός εκτός απ' Αυτόν»

104

Η εφαρμογή της ρήσης

«Δεν υπάρχει άλλος Θεός εκτός απ' Αυτόν»

105

Η επίδραση του δόγματος του μονοθεϊσμού

στη ζωή του ανθρώπου

114

Η πίστη στους αγγέλους του Θεού

122

Η πίστη στα βιβλία του Θεού

125

Η πίστη στους προφήτες του Θεού

131

Η πίστη στη Δευτέρα Παρουσία

135

Η ανάγκη για την πίστη στη Δευτέρα Παρουσία

136

Η επαλήθευση του δόγματος της Δευτ. Παρουσίας.

142

Η αγαθή ρήση

148

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟ

Η ΛΑΤΡΕΙΑ

149

Εισαγωγή

151

Η έννοια της λατρείας

152

Η προσευχή

155

Η νηστεία

160

AZ-ZAKAT «Ελεημοσύνη»

163

Αλ-Χατζ «Το προσκύνημα»

167

Η προστασία του Ισλάμ

170

ΜΕΡΟΣ ΕΚΤΟ

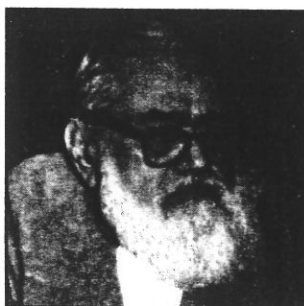
ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ	175
Εισαγωγή	177
Η διαφορά μεταξύ θρησκείας και νομοθεσίας	177
Πηγές κατανόησης των διατάξεων της νομοθεσίας	178
Αλ-Φεκχ	180
ΑΤ-ΤΑΚΟΥΑ «ΕΥΛΑΒΕΙΑ»	183

ΜΕΡΟΣ ΕΒΔΟΜΟ

ΙΣΛΑΜΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ	189
Οι διατάξεις της νομοθεσίας	191
Οι αρχές της νομοθεσίας	191
Τα τέσσερα είδη δικαιωμάτων	196
Τα δικαιώματα του Θεού	196
Τα δικαιώματα του εαυτού	202
Τα δικαιώματα των συνανθρώπων	206
Τα δικαιώματα των άλλων πλασμάτων	218
Η αιώνια διεθνής νομοθεσία	220

Ευχαριστίες

Δόξα στον θεό που με έπλασε
και δόξα στο θεό που μου χάρισε
όλα τα αγαθά που διαθέτω
και δόξα στο θεό όταν τα αφαιρεί...
γιατί σ' Αυτόν οφείλω τη ζωή μου
και μόνον σ' Αυτόν ελπίζω.

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Ο Αμπουλ-άλα Αλμαουντούντι γεννήθηκε στις 25/9/1903 στην πόλη Όρνεκ - Αμπάντ της επαρχίας Χάϊδαρ - Αμπάντ από μία οικογένεια που ήταν γνωστή για την προσήλωσή της στις αρχές του Ισλάμ. Ο

παππούς του Κ. Γκότμπαντιν Μαουντούντ Γκέσστη, ήταν ο ιδρυτής της Γκεσσιτικής μεθοδολογίας στο δωδέκατο αιώνα στην Ινδία. Ο πατέρας του ήταν διάσημος δικηγόρος και φρόντισε να του μαθαίνει διάφορες ισλαμικές επιστήμες και ξένες γλώσσες, μεταξύ των οποίων ήταν η αραβική, η περσική και η αγγλική, ενώ η μητρική του γλώσσα ήταν η ουρδική. Όταν έγινε δεκαέξι ετών, πέθανε ο πατέρας του και έτσι, πρόωρα ανέλαβε την ευθύνη για την οικογένειά του.

Ξεκίνησε τη ζωή του ως δημοσιογράφος και σύντομα έγινε αρχισυντάκτης στις μεγαλύτερες εφημερίδες της Ινδίας όπως η «Tag» = (Στεφάνι), και η «Μουσλίμ». Το 1923 εξέδωσε το ανεξάρτητο περιοδικό «Τουργουμάν Αλ-Κορ'αν» = (Ερμηνεία του Κορανίου).

Η εξέχουσα προσωπικότητά του έπαιξε σημαντικό ρόλο στην ίδρυση του σημερινού Πακιστάν, υπήρξε και ιδρυτής της «Ισλαμικής Κίνησης». Το πιο χαρακτηριστικό του γνώρισμα όμως είναι ότι ήταν φιλειρηνικός. Πέθανε στις 22/9/1979.

Το βιβλίο του αυτό έχει μεταφραστεί σε δεκαπέντε γλώσσες, στις οποίες προστίθεται τώρα και η ελληνική. Εκτός από το βιβλίο αυτό έχουν μεταφραστεί και άλλα βιβλία, τα κυριότερα από τα οποία είναι:

- Οι τέσσερις όροι στο Κοράνι.
- Η ηθική θεωρία του Ισλάμ.
- Εξήγηση του εδαφίου «Φως».
- Χιτζάμπ (γυναικεία ισλαμική ενδυμασία).
- Τζιχάντ για χάρη του Θεού.
- Η ορθή θρησκεία.
- Κτηματική ιδιοκτησία στο Ισλάμ.
- Ισλαμική θεωρία στην πολιτική, σύνταγμα και δίκαιο.
- Ισλαμικός νόμος.
- Εμείς και ο δυτικός πολιτισμός.
- Ισλαμικός πολιτισμός, ρίζες και αρχές.
- Αντισύλληψη στη ζυγαριά της κρίσης.
- Ισλάμ και σύγχρονος πολιτισμός.
- Στο δικαστήριο του νου.
- Κοινωνική δικαιοσύνη, η αλήθεια και η εφαρμογή της.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το Ισλάμ σήμερα αποτελεί μια πραγματικότητα που πρέπει να μην τη λησμονεί κανένας και να την κοιτάμε όλοι, μουσουλμάνοι και μη, με σοβαρότητα και απόλυτη αντικειμενικότητα. Επίσης πρέπει να μάθουμε ότι η αδιαφορία δεν αποτελεί τίποτε άλλο παρά ένα χυδαίο τρόπο αποφυγής, όμως δεν είναι καθόλου η κατάλληλη λύση. Επιπλέον οι προσπάθειες να το αγνοούμε δεν υποβοηθούν στην επίλυση των προβλημάτων που συσσωρεύονται με ιλιγγιώδη ταχύτητα σε ολόκληρο τον κόσμο.

Τα σύννεφα μπορούν να καλύπτουν τον ήλιο για κάμποση ώρα, αλλά είναι οπωσδήποτε πρόσκαιρα και ο ήλιος σίγουρα θα ξαναλάμψει, γι' αυτό κάθε συσκότιση θα είναι μάταια· και πιο αποτυχημένη ακόμη είναι η συκοφαντία που καταλήγει κατά κανόνα υπέρ του Ισλάμ.

Το Ισλάμ δεν είναι απλώς μια θρησκεία που ασχολείται με τις τελετουργίες και τις διάφορες λατρείες, χωρίς να ενδιαφερθεί για τις υπόλοιπες υποθέσεις της ζωής, αλλά είναι ολόκληρος και ολοκληρωμένος τρόπος ζωής, που μεριμνά για το πνεύμα και για το σώμα μαζί και καλύπτει όλα τα επίπεδα ατομικά, οικογενειακά, πολιτικά, κοινωνικο-οικονομικά κ.ά.

Το Ισλάμ ρυθμίζει τη ζωή του ανθρώπου από τη γέννησή του μέχρι το θάνατο. Του δίνει σωστές οδηγίες για τον ύπνο, για τη διατροφή, για το γάμο, για το ντύσιμο, για την ομιλία και για τη γενική συμπεριφορά στο σπίτι, στο δρόμο, στο ναό, στο γραφείο, στο κατάστημα, στη μοναξιά και στην παρέα. Έτσι αισθάνεται κανείς ότι πράγματι ακολουθεί ένα σαφές και σοφό θρήσκευμα.

Οι απαγορεύσεις και οι υπαγορεύσεις του Ισλάμ πάντα υπόκεινται στη λογική αιτιολόγηση και είναι γενικά παραδεκτές από μεγάλη μερίδα ανθρώπων και όλες ανεξαιρέτα αποσκοπούν στη διατήρηση, προστασία και ευτυχία του ανθρώπου, όχι μόνο στη σημερινή ζωή αλλά και στην αιωνιότητα.

Αφιέρωση

Στους θεοσεβείς, που αναζητούν την αλήθεια
και όταν τη βρουν,
την προασπίζουν, την εφαρμόζουν,
γιατί μόνο το Θεό φοβούνται και σέβονται.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مبادئ الإسلام

تأليف
أبو الأعلى المودودي

ΓΙΑΤΙ Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΑΥΤΗ ΟΝΟΜΑΣΤΗΚΕ ΕΤΣΙ;

Παρατηρούμε ότι οι διάφορες θρησκείες που είναι γνωστές σήμερα στον κόσμο έχουν πάρει τις ονομασίες τους είτε από τους λαούς στους οποίους πρωτοεμφανίστηκαν και άνθισαν, όπως π.χ. ο Ιουδαϊσμός⁽¹⁾ και ο Ινδοϊσμός, που αφορούσαν τους Ιουδαίους και τους Ινδούς αντίστοιχα, είτε πήραν τις ονομασίες τους από τους ανθρώπους που τις ίδρυσαν, όπως ο Χριστιανισμός⁽²⁾, ο Βουδισμός και ο Ζωροαστρισμός από τον Χριστό, τον Βούδα και το Ζωροάστρη αντίστοιχα, κ.ο.κ. Εκτός από το Ισλάμ, που όπως φαίνεται από το όνομά του δεν συσχετίζεται άμεσα με κανένα ιδιαίτερο άνδρα, ούτε έχει σχέση με καμία συγκεκριμένη φυλή. Το όνομά του αυτό υποδηλεί κάποιο ειδικό νόημα, που περικλείεται μέσα στην ίδια τη λέξη «Ισλάμ», από την οποία εύκολα εξάγεται το συμπέρασμα ότι δεν φρόντισε για την ύπαρξη και τη συνέχισή του κανένας άνθρωπος, ούτε ανήκει αποκλειστικά σε ένα ορισμένο έθνος και μόνο. Ο απώτερός του στόχος λοιπόν είναι η διακόσμηση πάντων των κατοίκων του πλανήτη μας με αυτή την ιδιότητα του «Ισλάμ», που όποιος την αποκτά θεωρείται μουσουλμάνος.

(1), (2) Ο Ιουδαϊσμός και ο χριστιανισμός διαφέρουν από τα άλλα κατά το ότι και οι δυο τους απο Ισλαμικής άποψης αποτελούν χωρίς αμφιβολία, ουράνιες θρησκείες, άσχετα με τις αλλοιώσεις που έπαθαν.

Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΛΕΞΗΣ ΙΣΛΑΜ

Στο αραβικό λεξικό, η λέξη «Ισλάμ» σημαίνει «υποταγή» και «πειθαρχία» και προέρχεται από τη λέξη «Σαλάμ» που σημαίνει «Ειρήνη». Δηλαδή σαν λέξη σημαίνει «την απόλυτη υποταγή και πειθαρχία στις διαταγές και απαγορεύσεις του εντολέα, με ειρηνικό τρόπο και χωρίς καμιά αντίρρηση». Θρησκευτικώς πιστεύεται ότι ο πραγματικός εντολέας είναι ο Αλλάχ, δηλαδή ο Θεός.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΙΣΛΑΜ

Όλα τα υπάρχοντα αντικείμενα στο σύμπαν καθοδηγούνται, όπως είναι γνωστό, από μια καθορισμένη αρχή και σύμφωνα με έναν ειδικό κανόνα.

Ο ήλιος, το φεγγάρι και τα άστρα στρέφονται στην τροχιά τους σύμφωνα με ορισμένο κανόνα, και αδύνατο να εκτροχιαστούν, κάτω από τις σημερινές συνθήκες, ούτε τριχα. Η γη στρέφεται γύρω από τον άξονά της με ορισμένη ταχύτητα και κατεύθυνση, χωρίς να την επηρεάζει τίποτα, σύμφωνα πάντα με τις σημερινές συνθήκες. Επίσης το νερό, ο αέρας, το φως και η θερμοκρασία υποτάσσονται στον ίδιο κανόνα, και όλα τα στερεά, τα φυτά και τα ζώα διαθέτουν ένα ρυθμιστή, με τον οποίο αποκλειστικά μεγαλώνουν ή μικραίνουν, ζουν ή πεθαίνουν.

Ο ήλιος, το φεγγάρι και τα άστρα είναι καθοδηγούμενα από μία ορισμένη αρχή και ένα σταθερό κανόνα, που είναι αδύνατο να παραβιαστούν.

Ακόμα και ο άνθρωπος, αν σκεφθεί κανείς καλά, θα δει ότι και αυτός είναι υποταγμένος στους νόμους του Θεού. Η αναπνοή του, οι παλμοί του, οι εντερικές περιστάσεις του και όλες οι άλλες λειτουργίες του, ακολουθούν πλήρως τους νόμους του Θεού χωρίς παρέμβαση εκ μέρους μας κάτω από τις φυσιολογικές συνθήκες. Οι διάφορες ανάγκες του, όπως για το νερό, την τροφή, το φως και τη θερμότητα, όλα ανταποκρίνονται στους νόμους του Θεού. Για αυτό όλα τα όργανα του σώματός του είναι υποταγμένα σε Αυτόν, και λειτουργούν κατά τρόπο θαυμαστό, ήρεμο και αρμονικό. Η καρδιά κατά τη συστολή και τη διαστολή της, οι πνεύμονες κατά την εισπνοή και την εκπνοή, το αίμα κατά την κυκλοφορία του, το ίδιο και ο εγκέφαλος, το στομάχι, τα νεύρα, οι μύες, τα χέρια, τα πόδια, η γλώσσα, τα μάτια, η μύτη και τα αυτιά του. Όλα αυτά τα όργανα, στην εκτέλεση των λειτουργιών τους ακολουθούν έναν προσχεδιασμένο δρόμο. Ο ολοκληρωμένος αυτός νόμος, στον οποίο παραδίδονται και υπακούουν όλα τα όντα του σύμπαντος από το μεγαλύτερο πλανήτη μέχρι το μικρότερο μόριο, ανήκει οπωσδήποτε σε έναν παντοδύναμο Θεό. Αφού όλα τα αντικείμενα, τόσο στους ουρανούς όσο και στις σχέσεις μεταξύ τους, είναι υποταγμένα σε αυτό το νόμο, άρα και ο κόσμος είναι πειθαρχημένος στο Θεό που έφτιαξε αυτούς τους νόμους και τους διατηρεί. Από αυτή την άποψη το Ισλάμ είναι θρησκεία όλου του κόσμου, γιατί το Ισλάμ στην ουσία είναι η υποταγή, υπακοή και πειθαρχία στο Θεό και τις διαταγές και τις απαγορεύσεις Του χωρίς την παραμικρή αντίρρηση, όπως αναφέραμε προηγουμένως. Έτσι λοιπόν, ο ήλιος, το

φεγγάρι και η γη είναι «μουσουλμανικά», όπως «μουσουλμανικά» είναι ο αέρας, το νερό, το φως, το σκοτάδι και η θερμότητα, όπως «μουσουλμανικά» επίσης είναι τα δέντρα, τα βουνά και όλα τα ζώα.

Ακόμα και ο άπιστος άνθρωπος που δεν αναγνωρίζει το Θεό και αμφισβητεί την ύπαρξή Του και τις φανερές αποδείξεις Του ή ο πολυθεϊστής που πιστεύει σε άλλους θεούς είναι ωστόσο, κι αυτοί «μουσουλμάνοι», επειδή πλάσθηκαν κι αυτοί από Αυτόν. Αυτό συμβαίνει επειδή γεννιέται, ζει και πεθαίνει σύμφωνα με τους νόμους του Θεού, που αφορούν τη γέννηση, τη ζωή και το θάνατο του. Μουσουλμανικά είναι επίσης όλα τα όργανα του σώματός του, που εντάσσονται στο νόμο του Θεού, γιατί αναπτύσσονται και λειτουργούν σύμφωνα με αυτό το νόμο.

Προχωρώντας περισσότερο, ακόμα και η γλώσσα του, που χρησιμοποιεί λόγω άγνοιας με αναίδεια για να προπαγανδίζει τις λανθασμένες ιδέες του, είναι υποταγμένη στο Θεό, ο οποίος έχει την ικανότητα να την παραλύει όποτε επιθυμεί, έτσι και η ίδια μόνο στο Ισλάμ πιστεύει.

Και το Κεφάλι του, που το ταπεινώνει μπροστά σε όντα, σαν κι αυτόν, είναι από τη φύση του «μουσουλμανικό».

Και η καρδιά του, που εξαιτίας της άγνοιας και της αναίδειάς του την αναγκάζει να λατρεύει και να αφοσιώνεται σε είδωλα και όχι στο Θεό, και αυτή είναι «μουσουλμανική», δηλαδή υποταγμένη στο Θεό.

Αν τα συνειδητοποιήσεις αυτά, ας διερευνήσουμε την πραγματικότητα αυτή από μιά άλλη άποψη.

Ο άνθρωπος στη ζωή του έχει δύο διαφορετικές πλευ-

ρές. Η πρώτη είναι η υποταγή του στον έμφυτο νόμο, δημιουργημένος έτσι από την αρχή ώστε να τον ακολουθήσει. Και η δεύτερη είναι ότι του δόθηκε το μυαλό και η δύναμη της κατανόησης, της σκέψης και της συνειδητοποίησης. Έτσι ο άνθρωπος παραδέχεται το ένα επιχείρημα και αρνείται το άλλο, συμπαθεί το ένα και αντιπαθεί το άλλο, και κατ' αυτό τον τρόπο, ρυθμίζει ο ίδιος τις διάφορες πλευρές της ζωής του, ή αποδέχεται όποια συστήματα ζωής έχουν ήδη βάλει οι άλλοι. Με άλλα λόγια είναι ελεύθερος, έχει δηλαδή τη δύναμη της ελεύθερης επιλογής, στη σκέψη και την εργασία, η καθεμιά δε από αυτές τις δύο πλευρές απαντάται ξεχωριστά στον άνθρωπο.

Από τη μια πλευρά, όπως όλα τα άλλα πλάσματα του σύμπαντος, είναι μουσουλμάνος λόγω της έμφυτης ιδιότητας που τον συνοδεύει από τη γέννησή του, όπως συνειδητοποιήσες προηγουμένως.

Από την άλλη, όμως, έχει τη δυνατότητα να είναι ή να μην είναι μουσουλμάνος, μιά δυνατότητα που καθορίζει δύο είδη ανθρώπων: τον άνθρωπο που γνωρίζει τον Δημιουργό του, τον παραδέχεται Θεό, τον υπακούει, εφαρμόζει τους νόμους του και συμμορφώνεται με τις διατάξεις του, όπως ακολουθεί άλλωστε το φυσικό του νόμο στην αυτόβουλη ζωή του.

Αυτός είναι ο ολοκληρωμένος μουσουλμάνος που εκπλήρωσε τον ισλαμισμό του, γιατί η ζωή του πια, είναι το ίδιο το Ισλάμ, και παραδόθηκε εκούσια και πειθήνια στο νόμο Αυτού, στον οποίο ήταν και προηγουμένως ασυνείδητα πειθήνιος και πειθαρχημένος. Τώρα, όμως, αυτοβούλως

και συνειδητά είναι πειθήνιος στο Θεό του, στον οποίο άλλωστε ήταν ήδη πειθαρχημένος, αλλά χωρίς θέληση.

Η γνώση του πια είναι αληθινή γιατί γνώρισε τον Θεό του, που του χάρισε την δυνατότητα εκμάθησης, σύγκρισης και διάκρισης, το μυαλό του έχει πλέον ωριμάσει, και η γνώμη του είναι ορθή, κατόπιν επισταμένης μελέτης· έτσι τώρα πήρε την απόφαση να πιστέψει μόνο στο Θεό που του χάρισε αυτές τις δυνατότητες.

Και η γλώσσα του έχει γίνει ειλικρινής, λέει μόνον την αλήθεια, γιατί τώρα πιστεύει σε έναν και μοναδικό Θεό που του χάρισε τη δύναμη της άρθρωσης και της ομιλίας. Ολόκληρη η ζωή του φαίνεται πια να είναι αληθινή επειδή είναι αυτοβούλως υποταγμένη στο νόμο του Θεού, διότι συνδέεται με τα υπόλοιπα αντικείμενα και όντα στο σύμπαν με δεσμούς γνωριμίας, οικειότητας και εξημέρωσης, γιατί πιστεύει στον πάνσοφο Θεό, στις διαταγές και τους νόμους του οποίου πειθαρχούν και υποτάσσονται όλα τα πλάσματα του σύμπαντος.

Είναι πλέον ο διάδοχος του Θεού στη γη, σε αυτόν ανήκουν τα πάντα στον κόσμο ενώ ο ίδιος αυτός ο διάδοχος ανήκει στο Θεό τον παντοκράτορα.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΙΣΤΙΑ

Απεναντίας υπάρχει ο άλλος άνθρωπος, που γεννήθηκε και έζησε όλη του τη ζωή ως μουσουλμάνος, χωρίς όμως να αισθανθεί ή να συνειδητοποιήσει τον Ισλαμισμό του, και χωρίς να χρησιμοποιήσει την επιστημονική και τη διανοητι-

κή του δύναμη, για να γνωρίσει ποιός τον δημιούργησε και του χάρισε την ακοή, την όραση και το νου.

Αρνήθηκε την ύπαρξη του δημιουργού του, η αλαζονεία του δε, τον εμπόδισε να λατρέψει το Θεό, αρνήθηκε να πειθαρχήσει στο νόμου Του Θεού (δηλαδή, όσον αφορά το δικαίωμα συμπεριφοράς και επιλογής, στα διάφορα ζητήματα της ζωής του) έτσι λόγω της σύγχυσης που οφείλεται στον πολυθεϊσμό, απέρριψε όλες τις αποδείξεις του μονοθεϊσμού. Αυτός είναι ο άπιστος. Η έννοια λοιπόν της απιστίας «κουφρ» είναι η κάλυψη, το σκέπασμα και το κρύψιμο της πίστης στο Θεό. Με άλλα λόγια ο άνθρωπος είναι γεννημένος με την πίστη μέσα του, παραδέχεται ότι δεν είναι «αυτοδημιουργημένος», αισθάνεται ότι οι διάφορες λειτουργίες του σώματός του οφείλονται σε ανώτερη δύναμη, γνωρίζει ότι ολόκληρο το σύμπαν κινείται σύμφωνα με τους κανόνες του Θεού, παρά ταύτα όμως, προφασίζεται τον ανόητο και επισκεπάζει την απιστία του με μανδύα άγνοιας και αναίδειας. Και τον βλέπεις να συμπεριφέρεται χωρίς να χρησιμοποιεί τις διανοητικές και επιστημονικές του ικανότητες παρά μόνο για τους κακούς σκοπούς, προσπαθεί συχνά να αντιτίθεται στους φυσικούς κανόνες του Θεού, δηλαδή σαν να κολυμπά αντίθετα στο γενικό ρεύμα της ζωής.

Σ.Μ.: Η αραβική λέξη «Κουφρ» σημαίνει κυριολεκτικά κάλυψη και κατ' επέκταση απιστία, από την ίδια ρίζα βγαίνουν οι λέξεις «Κάφιρ» και «Κάφρα» που σημαίνουν «άπιστος» και «άπιστη» αντίστοιχα. Ο γεωργός αρχικώς λεγόταν και «καφίρ» γιατί καλύπτει τους σπόρους κάτω από το χώμα.

Έλειψε από τη συνειδήσή του η έμφυτος ορμή της ζωής και οι έμφυτες ιδιότητες του εαυτού του για αυτό χρησιμοποιεί όλες τις δυνάμεις του για να αντιταχθεί στο ορμέμφυτό του, το μόνο που βλέπει είναι το αντίθετό του και το μόνο που κάνει είναι να το αθετήσει.

Ευνόητο είναι πια να εκτιμήσεις τον βαθύ όλεθρο και ξεκάθαρο χαμό στον οποίο πέφτει ο άπιστος.

ΜΕΙΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΖΗΜΙΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ ΑΠΙΣΤΙΑΣ

Η απιστία δεν είναι απλά μορφή άγνοιας αλλά είναι η ύψιστη άγνοια. Ποιά άγνοια άραγε μεγαλύτερη και χειρότερη από την άγνοια αυτού που δεν γνωρίζει ποιος είναι ο Θεός του; Ενώ βλέπει γύρω του το τέλει εργοστάσιο του απέραντου σύμπαντος να λειτουργεί αδιάκοπα, μέρα και νύχτα, ωστόσο δεν συνειδητοποιεί ποιος το δημιουργήσε, και του ενέπνευσε τη συνέχιση της λειτουργίας του.

Ποιος έκανε τις ποικίλες ενώσεις ανάμεσα στα διάφορα στοιχεία όπως ο άνθρακας, το υδρογόνο, το οξυγόνο, το άζωτο, το νάτριο, το ασβέστιο, που προφανώς δεν διαθέτουν ούτε μυαλό, ούτε ζωή, και από αυτά δημιουργήσε ένα αρτιομελέστατο, ωραίο αλλά και επικίνδυνο πλάσμα, όπως είναι ο άνθρωπος; Άραγε δεν είναι περίεργο να βλέπει τόσα πράγματα στα διάφορα σημεία του σύμπαντος, που τα ίδια αποδεικνύουν την αριστουργηματική τους πλάση που έχει προκύψει από απόλυτη γνώση, βιολογίας, χημείας, φυσικής, γεωμετρίας, μαθηματικών και όλων των άλλων

επιστημών και παρ' όλα αυτά να μην τον οδηγήσει το μυαλό του στην αναγνώριση του μεγαλοδύναμου, πάνσοφου και παντογνώστη που ασχολήθηκε με τη συνένωση και τη δημιουργία τους; Για σκέψου λιγάκι: μήπως είναι δυνατό να ανοιχτεί η πύλη της σωστής επιστήμης σε άνθρωπο που έχει αποκλίνει σημαντικά ακόμα από τις βασικές αρχές της επιστήμης; Όχι βέβαια. Ωστόσο αν προχωρήσει στη σκέψη, στην έρευνα και στην αναζήτησή του, δεν θα βρει ποτέ το σίγουρο και σωστό δρόμο που οδηγεί στην αληθινή γνώση για οποιοδήποτε κλάδο της ζωής, επειδή ξεκίνησε από την αρχή με κάποια απόκλιση, έτσι και στο τέλος θα βρεθεί σε ακόμα μεγαλύτερη πλάνη.

Η απιστία επίσης δεν είναι απλώς μια μορφή αδικίας αλλά είναι η μεγαλύτερη και η χειρότερη αδικία. Γιατί η έννοια της αδικίας χαρακτηρίζει την τοποθέτηση ατόμου ή αντικειμένου σε ακατάλληλη γιά αυτό θέση και την χρησιμοποίησή του κατά τρόπο μη αρμονικό με τη φύση του.

Έμαθες προηγουμένως πως όλα τα υπάρχοντα στη γη και στους ουρανούς αντικείμενα, είναι υποταγμένα στο νόμο του Θεού και δημιουργημένα με την έμφυτη ιδιότητα του Ισλάμ, μέχρι τον ίδιο τον άνθρωπο που μαζί με όλα τα μέλη του σώματός του είναι γεννημένος με την έμφυτη αυτή ιδιότητα.

Αναμφισβήτητα, ο Θεός χάρισε στον άνθρωπο ένα μερίδιο του δικαιώματος διαχείρισης των μελών αυτών, συγχρόνως όμως, το ένστικτό του απαιτεί να ανταποκρίνεται η διαχείρισή τους στη συναίνεση του δημιουργού τους. Ο άπιστος χρησιμοποιεί τα μέλη του σώματος του κατά τρό-

πο που δεν εναρμονίζεται με το ορμέμφυτό του, αφού γέμισε την καρδιά του με τα αισθήματα της αγάπης και του δέους για είδωλα ξένα από τον πραγματικό Θεό, παρ' όλο που η ενστικτώδης αρχή με την οποία δημιουργήθηκε απαιτεί απ' αυτό να την γεμίσει με το φως της λατρείας, της αγάπης και του δέους μόνο για τον παντοκράτορα Θεό.

Ενώ η φύση με την οποία δημιουργήθηκαν όλα τα υλικά και τα αντικείμενα απαιτεί απ' αυτόν την χρησιμοποίησή τους αποκλειστικά σύμφωνα με το νόμο του Θεού, ωστόσο αυτός χειρίζεται ό,τι είναι στη διάθεσή του στο σύμπαν που αποκλείει την συναίνεση του Θεού. Επομένως, πες μου λοιπόν, προς Θεού, ποιός είναι πιο άδικος απ' αυτόν που περνά τη ζωή του αδικώντας τα πάντα, ακόμα και τον ίδιο τον εαυτό του. Η απιστία δεν είναι μόνο αδικία, αποτελεί επίσης παράβαση, επιθετικότητα, αχρηστία και αγνωμοσύνη.

Απ' όλα όσα βρίσκει ο άνθρωπος στα χέρια του, άραγε είναι τίποτα δικό του; Ποιός του δημιούργησε τον εγκέφαλο και την ικανότητα της σκέψης; Ο ίδιος τα έκανε αυτά άραγε ή ο Μεγαλοδύναμος Δημιουργός; Ποιός του δημιούργησε τα αυτιά, τα μάτια και την καρδιά; Ποιος του έδωσε την ικανότητα ακοής, όρασης και συνείδησης; Ποιός του δημιούργησε την γλώσσα, τα χέρια, τα πόδια και όλα τα υπόλοιπα μέλη του σώματός του; Ο ίδιος άραγε τα έκανε ή ο δοξασμένος Θεός;

Και ποιός θαυματούργησε και έδωσε στον άνθρωπο τη δυνατότητα της χρησιμοποίησης και της απόλαυσης όλων των πραγμάτων που τον περιβάλλουν; Ο ίδιος άραγε ή ο Θεός; Η απάντησή σου σ' όλα αυτά τα ερωτήματα θα πρέ-

πει να είναι, ότι όλα αυτά τα αντικείμενα είναι αριστουργήματα του Θεού, τα έπλασε για να ευεργετήσει τους ανθρώπους.

Αν λοιπόν αυτή είναι η αλήθεια, και αναμφισβήτητα αυτή είναι, ποιός τότε είναι πιο άδικος, αντιδραστικός και επιθετικός απ' εκείνον που χρησιμοποιεί το νου για να αντιταχθεί στο νόμο του Θεού, απ' αυτόν που γεμίζει την καρδιά του με τις ιδέες που επιφέρουν την αγανάκτηση και οργή του Θεού, και αναγκάζει έτσι την γλώσσα, τα αυτιά, τα μάτια, τα χέρια και τα πόδια του σε ενέργειες που παραβιάζουν τους κανόνες και τις διαταγές του δημιουργού τους. Θα καταδικάζεις ασφαλώς ως αγνώμονα ένα δούλο που μεγάλωσε με τα αγαθά του Κυρίου του και ύστερα δεν εκπλήρωσε το χρέος του προς αυτόν. Και θα χαρακτηρίζεις σαν παράβαση και αθέτηση του καθήκοντος ενός δημοσίου υπαλλήλου που χρησιμοποιεί το δικαίωμα διαχείρισης που του δόθηκε κατά τρόπο αντίθετο με το συμφέρον του κράτους, και θα αποκαλούσες άπιστο όποιον δεν ξεπληρώνει τα χρέη του σε κάποιο φίλο του.

Ποιό είναι όμως το βαθύτερο νόημα της απιστίας, της προδοσίας και της αγνωμοσύνης ενός ανθρώπου προς τον συνάνθρωπό του;

Από πού προέρχονται όλα όσα διαθέτει ο άνθρωπος, άραγε δεν είναι ο παντοδύναμος Θεός, αυτός που του χάρισε τη δύναμη της εξουσίας και της αξιοπιστίας; Μόνο, λοιπόν, με τη βοήθεια του Θεού θα μπορούσε να ευεργετήσει και να κάνει χάρες στους άλλους συνανθρώπους του.

Άραγε, δεν είναι ο γενναιόδωρος Θεός που του τα χάρι-

σε όλα αυτά; Το μεγαλύτερο χρέος, που πρέπει να εκπληρώσει ο άνθρωπος στη ζωή του, ίσως είναι αυτό προς τους γονείς του, μα ποιός είναι αυτός που εμφύσησε στις καρδιές τους την αγάπη και τη στοργή προς τα παιδιά; Ποιός έκανε τη μάνα τόσο στοργική στο παιδί της, παρά την ανυπόφορη εγκυμοσύνη και τον οδυνηρό τοκετό; Ποιός έχει εφοδιάσει τον πατέρα με τις σωματικές και πνευματικές ικανότητες, ώστε να ξοδεύει μετά χαράς ό,τι κερδίζει, με τον ιδρώτα του για το παιδί του χωρίς καν να διστάσει ακόμα και αν στερείται ο ίδιος τα πάντα.

Ας μου πεις ύστερα απ' όλα αυτά αν υπάρχει ωμότερη προδοσία απ' αυτή εκείνου που δεν πιστεύει στο Θεό, εκείνου που αρνείται να δεχθεί τη θεότητά του και αποστρέφεται την υπακοή και πειθαρχία στις διαταγές του. Πράγματι, βρίσκεις μήπως καμιά παράβαση πιο αποτρόπαια απ' αυτήν, ή καμιά αχαριστία πιο ωμή απ' αυτή; Και μη νομίζεις ότι ο άνθρωπος θα μπορούσε να βλάπτει με την απιστία του τον Θεό σε τίποτα, αφού παρά τις επίμονες και επανειλημμένες προσπάθειές του, παρά την επιστημονική έρευνα στα σύγχρονα αστροσκοπεία, δεν έχουμε πλησιάσει ακόμα με τις γνώσεις μας, ούτε στο ελάχιστο, το απώτερο σημείο, το βασίλειο του Θεού.

Εξάλλου, στον παντοδύναμο Θεό υπακούουν η γη, ο ήλιος, ο Άρης και άλλοι αμέτρητοι πλανήτες που φαίνονται σαν μικρά ασημαντα μπαλάκια μέσα στο αχανές βασίλειό του. Στο Θεό επίσης ανήκουν αποκλειστικά τα πλούτη των ουρανών και της γης, χωρίς κανένα συνεταίρο ή ανταγωνιστή· αυτός είναι ο αδιαφιλονίκητος παντοκράτορας και ο

μεγαλοδύναμος που όλοι τον έχουν ανάγκη, ενώ ο ίδιος δεν έχει ανάγκη κανέναν. Είναι αδύνατο άρα ο άνθρωπος, αυτό το αδύναμο και ταπεινό πλάσμα, να βλάψει το Θεό σε τίποτα με την απιστία του. Επομένως προς όφελός του λειτουργεί η πίστη του και εναντίον του εαυτού του η απιστία του. Η αποτυχία και η ζημιά του ανθρώπου αποτελούν τις φυσικές συνέπειες της απιστίας και της απείθειας· ο άπιστος ποτέ του δε θα βρει το σωστό δρόμο της γνώσης, γιατί αλίμονο σ' αυτόν που η γνώση του δε συμβαδίζει με την πίστη στο Θεό, παρά αναγνωρίζει έναν άλλο θεό. Αυτός ο άνθρωπος σε ό,τι αφορά τη ζωή του, θα διαλέξει οπωσδήποτε το λανθασμένο δρόμο, γιατί με το μυαλό του δε συνειδητοποιεί τον αληθινό Θεό και στρέφεται σε άλλα είδωλα. Έτσι, στην πορεία ο άνθρωπος αυτός θα παραπλανηθεί και θα υποστεί τις αποτυχίες τη μία μετά την άλλη, θα εκφυλιστούν τα ήθη του, η καλλιέργειά του, η ψυχή του, η πολιτική, η εξουσία, ολόκληρη η ζωή του. Ένα διεφθαρμένο ον μπορεί να σκορπίσει την καταστροφή στη γη, μπορεί να χύσει άφθονο αίμα άλλων, να παίξει με τα δικαιώματα των ανθρώπων και να τους επιβάλλει όλες τις μορφές αδικίας και αγριότητας. Έτσι, με τις καταστροφικές ιδέες του και με τις ανήθικες πράξεις του, θα χαλάσει την ίδια του τη ζωή. Όλα αυτά, όσον αφορά την επίγεια ζωή. Στη Δευτέρα Παρουσία όμως, τα πάντα, μικρά και μεγάλα, όσα υπέστησαν τα δεινά της αυθαιρεσίας του, θα ξεσπάσουν και θα καταθέσουν ενατίον του.

Στο δίκαιο δικαστήριο του Θεού, το μυαλό του, η καρδιά του, τα χέρια, τα πόδια του και όλα τα υπόλοιπα μέλη του

σώματός του θα υποβάλλουν μήνυση ενατίον του. Θα δηλώσουν: «Θεέ μας! Αυτός ο άδικος επαναστάτησε ενατίον Σου στη ζωή του και αρνήθηκε το δίκαιο λόγο Σου, μας εξανάγκασε στην παρακοή σ' Εσένα».

Ακόμη σ' αυτό το δίκαιο δικαστήριο, όπου δεν ευνοείται καμιά εξαγορά, φιλία ή μεσολάβηση, θα τον κατηγορήσουν η γη, στην οποία κυκλοφορούσε και κατοικούσε, παρακούοντας το μεγαλοδύναμο Θεό, τα χρήματα, που τα μάζεψε με απαγορευμένα μέσα και τα ξόδεψε σε απαγορευμένους σκοπούς, γενικά όλα εκείνα τα πράγματα που τα μεταχειρίστηκε ως σφετεριστής άδικα και σκληρά, όλα τα αντικείμενα και όλες οι δυνάμεις, που τα έστρεψε στην αδικία και την επιθετικότητα.

Ο δοξασμένος Θεός θα υποστηρίξει τα αδικημένα έμψυχα και άψυχα πλάσματα — άλλωστε ποιός είναι πιο ακριβόδικαιος από το Θεό — θα ικανοποιήσει όλα τα δικαιώματά τους, κατόπιν της κατάφωρης αυτής αδικίας και θα τιμωρήσει με την πιο οδυνηρή καταδίκη, γιατί είναι η πιο δίκαιη τιμωρία, ως αντίποινο για την αυθαιρεσία και την απειθαρχία του.

ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΣΛΑΜ

Αυτά ήταν τα μειονεκτήματα και οι επιβλαβείς συνέπειες της απιστίας. Ας δούμε τώρα ποιιά πλεονεκτήματα μπορεί να μας προσφέρει το Ισλάμ, όταν το επιλέγουμε και το ακολουθούμε.

Προηγουμένως εκθέσαμε ότι το σύμπαν περιέχει σε

κάθε τμήμα του τις αποδείξεις και τα σημάδια που αποδεικνύουν την ύπαρξη του Θεού. Αυτό το γιγαντιαίο κοσμικό εργοστάσιο που βλέπουμε να συνεχίζει σταθερά την πορεία του, πειθαρχημένο σ' ένα καθολικό σύστημα και σύμφωνα μ' ένα σταθερό νόμο, ομολογεί ότι ο δημιουργός και κύριος του πρέπει να είναι ένας παντοδύναμος κυβερνήτης, κάτοχος μιάς τέτοιας εξουσίας, ώστε τίποτα στη γη και στους ουρανούς δεν μπορεί να ξεφύγει από τον έλεγχό Του. Διάβασες επίσης πως ο άνθρωπος, όπως και το υπόλοιπο σύμπαν, ενστικτωδώς υπακούει στον Θεό μέρα - νύχτα, χωρίς καν να έχει συναίσθηση του γεγονότος, κι αυτό επειδή είναι αδύνατον να επιβιώσει ο άνθρωπος, παραβιάζοντας το νόμο της φύσης.

Ωστόσο, ο δοξασμένος, πανίσχυρος Θεός χάρισε στον άνθρωπο ένα μέρος της ελευθερίας, της θέλησής του και με την ικανότητα της μάθησης, με τη δύναμη της σκέψης και τη διακριτικότητα μεταξύ του καλού και του κακού, τον κατέστησε υπέρτερο των πάντων.

Ο άνθρωπος λοιπόν, με την επιστήμη του, το μυαλό του, και την ικανότητα διάκρισης, υποβάλλεται συνεχώς σε εξέταση με την ελευθερία αυτή. Βρίσκεται πάντα κάτω από το άγρυπνο μάτι του δημιουργού του, ο οποίος βλέπει πώς και για ποιο σκοπό χρησιμοποιεί αυτήν ακριβώς την ελευθερία.

Ο άνθρωπος όμως δεν υποχρεώνεται στα πλαίσια αυτής της εξέτασης να ακολουθήσει έναν ορισμένο δρόμο, γιατί αν υποχρεωθεί, τότε η εξέταση θα είναι άσκοπη. Αυτό το γεγονός είναι αυτονόητο, γιατί σε τι θα οφελήσει μια εξέταση, όπου στην κόλλα του διαγωνισμού, υποχρεώνεται να

απαντήσεις σε κάθε ερώτηση με μια συγκεκριμένη και γνωστή απάντηση; Έτσι, δεν πρόκειται να φανούν σωστά οι ικανότητες κάποιου· αυτές θα αναδειχθούν, μόνο όταν τον αφήσουν εντελώς ελεύθερο να διαλέξει την απάντηση. Κατά συνέπεια, αν η απάντησή του ήταν σωστή, πέρασε και ανοίγεται για το πρόσωπό του η πόρτα της προόδου και της αναγνώρισης· αντίθετα, αν δεν ήταν σωστή η απάντησή του, απέτυχε στην εξέταση και κλείνει γι' αυτόν η πόρτα της προόδου.

Μ' αυτό τον τρόπο, ο Θεός χάρισε στον άνθρωπο την ελευθερία μέσα στα όρια της εξέτασης που του κάνει και τον άφησε να διαλέξει το δρόμο που προτιμά να ακολουθεί στη ζωή του.

Ο άνθρωπος που δε γνωρίζει το ένστικτό του και τη φύση του σύμπαντος σφάλει όσον αφορά τη συνειδητοποίηση της ύπαρξης του Θεού του και του αληθινού χαρακτήρα Του. Διαλέγει το δρόμο της απείθειας και της παράβασης και δε χειρίζεται σωστά την ελευθερία θέλησης που του δόθηκε. Αυτός οπωσδήποτε θα υποστεί την ολοκληρωτική αποτυχία στην εξέταση της γνώσης του, του μυαλού του, της διακριτικότητας μεταξύ του καλού και του κακού και της συναίσθησης του καθήκοντος· μαρτυρεί ο ίδιος πως είναι ο κατώτερος που υπάρχει από κάθε άποψη, και το τέλος του θα είναι αυτό που εκθέσαμε προηγουμένως. Απέναντί του στέκεται ο άλλος άνθρωπος που πέρασε σ' αυτή την εξέταση, χρησιμοποίησε τη σκέψη του και ωφελήθηκε πράγματι απ' το μυαλό και τη γνώση που του δόθηκαν. Αυτός αναγνώρισε το δημιουργό του και τον πίστεψε, παρά το ότι δεν ανα-

γκάστηκε στην επιλογή του· διέκρινε επιτυχημένα το καλό από το κακό και διάλεξε με ελεύθερη σκέψη το καλό, παρ' όλο που τίποτα δε θα τον εμπόδιζε να επιλέξει το κακό αν το ήθελε. Έτσι, συνειδητοποίησε τη γνήσια φύση του, γνώρισε το Θεό του και προτίμησε την υπακοή, όταν έπρεπε να διαλέξει μεταξύ αυτής και της ανυπακοής. Ποιό είναι το μυστικό με το οποίο πέρασε την εξέταση αυτή κι έτσι κατευθύνθηκε σωστά προς την επιδίωξή του; Αυτό έγκειται ακριβώς στο ότι χρησιμοποίησε σωστά το μυαλό του, ωφελήθηκε από το μάτι του, το αυτί του, τον εγκέφαλό του και πήρε από τα βάθη της καρδιάς του την απόφασή του, δηλαδή να ακολουθεί πάντα στα έργα και τα λόγια μόνο το σωστό· έτσι επίσης απέδειξε ότι είναι γνώστης της αλήθειας και παραδόθηκε σ' αυτήν, καθοδηγούμενος απ' αυτήν.

Θα είναι λοιπόν περίεργο αν κερδίσει την επιτυχία και στη ζωή και στη Δευτέρα Παρουσία ένας άνθρωπος με τέτοιο ακέραιο χαρακτήρα; Αυτός είναι που επιλέγει στο πεδίο της γνώσης και της εργασίας μόνο το σωστό και ευθύ δρόμο, γιατί όποιος γνώρισε την πηγή και το σκοπό της γνώσης, το Θεό του και τον προσωπικό του χαρακτήρα, ήταν φυσικό να προχωρήσει κατόπιν σωστά.

Είναι αδύνατον αυτός ο άνθρωπος να παραπλανηθεί στη ζωή του και να οδηγηθεί σε δρόμο στραβό και καταστροφικό, γιατί το πρώτο βήμα που έκανε προέκυψε από γνώση και διορατικότητα, επομένως δεν είναι απομακρυσμένος απ' αυτό το στόχο που θέλει να πετύχει.

Ερευνά τους ουρανούς και τη γη, προσπαθώντας με φιλοσοφικές μεθόδους να μάθει τα μυστικά του σύμπαντος,

χάνεται όμως στα σκοτάδια της αμφιβολίας και της αβεβαιότητας. Χρησιμοποιεί τις εμπειρικές επιστήμες (science), για να γνωρίσει τους νόμους της φύσης, για να ανακαλύψει τις κρυμμένες δυνάμεις του σύμπαντος, για να αποκαλύψει τα μυστικά σημάδια του Θεού, που ενυπάρχουν στον κόσμο, και στους ίδιους τους ανθρώπους, και προκειμένου να εφεύρει τελειότερες μεθόδους, για να ωφεληθεί απ' ό,τι υπάρχει στη γη και στους ουρανούς.

Όλα αυτά, τα επιχειρεί εκμεταλλευόμενος τη διανοητική και επιστημονική του δύναμη· παράλληλα η θεοσέβεια και ο φόβος για την ημέρα της κρίσεως, όταν θα παραδοθεί στα χέρια του θεού, τον αποτρέπουν σε κάθε βήμα του από τον κακό χειρισμό των επιστημών αυτών. Ο άνθρωπος ποτέ δε θα πρέπει να διαφθείρει την ψυχή του σε κάποια φάση της πορείας του και να πιστέψει ότι είναι ο ιδιοκτήτης των πραγμάτων αυτών ή ότι νίκησε τη φύση. Γιατί κάτι τέτοιο θα του δώσει την αφορμή και θα επιτρέψει να χρησιμοποιήσει τις επιστήμες αυτές για προσωπική του ωφέλεια, για επιβολή στον κόσμο, για καταπίεση και τρομοκρατία των λαών, καταστρέφοντας συγχρόνως την πανίδα και τη χλωρίδα του πλανήτη και χύνοντας άφθονο αίμα συνανθρώπων του. Τέτοιες ενέργειες ανήκουν στον άπιστο επιστήμονα (scientist). Ο μουσουλμάνος επιστήμονας όμως, όσο προοδεύει στις εμπειρικές επιστήμες, όσο πιο έμπειρος γίνεται και όσο περισσότερο γνωρίζει τα μυστικά της γης και των ουρανών, τόσο αυξάνεται η πίστη του στο Θεό, για την αλήθεια του μονοθεϊσμού, πείθεται και ευχαριστεί το Θεό του για τις χάρες που διαθέτει, τόσο αυξάνεται η πεποίθησή του

ότι ο Θεός του έδωσε όλα αυτά τα χαρίσματα, μόνο για να υπηρετεί τους ανθρώπους και να πραγματοποιεί ό,τι επιφέρει το καλό και σ' αυτόν και στα υπόλοιπα άτομα.

Αυτή είναι η πραγματική ευχαριστία προς το Θεό για όσα του χάρισε. Επίσης, ο μουσουλμάνος δεν υστερεί από τον άπιστο στην έρευνα και την αναζήτησή του, στην ιστορία, στην οικονομία, στην πολιτική, στη νομική και στις άλλες επιστήμες και τέχνες που σχετίζονται μ' αυτές. Η διαφορά όμως έγκειται στις δύο απόψεις τους.

Ο μουσουλμάνος ασχολείται με την καθεμιά απ' αυτές τις επιστήμες διαθέτοντας σωστό όραμα και τίμιο σκοπό, καταλήγει έτσι σε σωστό αποτέλεσμα.

Στην ιστορία παίρνει μαθήματα απ' τις προηγούμενες εμπειρίες των ανθρώπων και μελετά τα πραγματικά αίτια της ανόδου και της κατάρτισης των εθνών, ψάχνει να γνωρίσει κάθε σωστό και ωφέλιμο στοιχείο που υπήρχε στον πολιτισμό και τη μόρφωσή τους, επωφελείται επίσης απ' τα λόγια και τα έργα προγενέστερων καλών ανθρώπων και επισημαίνει ως αρνητικούς τους παράγοντες της αδυναμίας και του κακού, που οδήγησαν αυτά τα έθνη στην καταστροφή και τον όλεθρο.

Στην οικονομία χρησιμοποιεί μέσα απόκτησης και διαχείρισης του πλούτου, που αποσκοπούν στο όφελος του συνόλου και όχι στην εκμετάλλευση του χρήματος από μία μόνο ομάδα ανθρώπων.

Στην πολιτική κατευθύνει το ενδιαφέρον του στην επικράτηση πάνω στη γη των αρχών της ασφάλειας, της ειρήνης, της δικαιοσύνης, της καλοσύνης, της τιμιότητας και της

ανθρωπιάς· έτσι δεν καταπιέζει τους άλλους ανθρώπους, ούτε τους ταπεινώνει, ούτε επιδιώκει να επιβάλει την υποταγή σ' αυτούς. Κατευθύνει ακόμα το ενδιαφέρον του στην αναγνώριση εκ μέρους του συνόλου ότι η εξουσία του και γενικά όλα τα μέσα διακυβέρνησης και ηγεμονίας αποτελούν μιιά εμπιστευτική κατάθεση απ' το Θεό, για να χρησιμοποιηθούν, για την ευημερία και την επιτυχία όλων των ανθρώπων.

Στη νομική, θεσμοθετεί τα δικαιώματα και τα καθήκοντα των ανθρώπων με βάση τη δικαιοσύνη, την τιμιότητα και την αποφυγή της αδικίας, άσχετα με τη μορφή της αδικίας αυτής.

Η ειλικρίνεια λοιπόν, η εμπιστοσύνη, η αξιοπρέπεια, η θεοσέβεια και η εφαρμογή του δικαίου, συνιστούν την ηθική του μουσουλμάνου, που γνωρίζει στη ζωή του πως ο Θεός είναι ο άρχοντας και ο κάτοχος του σύμπαντος. Γι' αυτό αναγνωρίζει πως ό,τι διαθέτει αυτός και ό,τι διαθέτουν οι άλλοι προέρχεται από το Θεό, με συνέπεια να μην ανήκει σ' αυτόν ούτε ο εαυτός του ούτε οι σωματικές του δυνάμεις· όσα διαθέτει του τα έχει εμπιστευθεί ο Θεός σ' αυτόν, ώστε δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιήσει χωρίς τη συγκατάθεσή του. Ξέρει επίσης ότι ο Θεός, θα τα πάρει πίσω όλα αυτά κάποτε και θα τον κρίνει αυστηρά μια αναπόφευκτη για κάθε άνθρωπο μέρα.

Ας στραφείς λοιπόν στον εαυτό σου, ας συλλογιστείς λιγάκι για το ήθος αυτού του ανθρώπου, που εξαγνίζει την καρδιά του απ' την άσκοπη δυσπιστία και απομακρύνει από τη σκέψη του τη διάπραξη του κακού, εμποδίζει το μάτι του

από τα ανεπίτρεπτα βλέμματα, κλείνει το αυτί του σε κάθε αισχρολογία, συγκρατεί τη γλώσσα του απ' τα άδικα λόγια, προτιμά να πεθάνει παρά να γεμίσει την τσέπη του από πράξεις αισχροκέρδειας, και ποτέ δεν καταπατά αδικαιολόγητα και επιθετικά τα δικαιώματα των άλλων. Το πόδι του δεν ακολουθεί ποτέ το δρόμο της αμαρτίας και ακόμα να τον σταυρώσουν και να τον κομματιάσουν δε χαμηλώνει το κεφάλι του στο άδικο και δεν πραγματοποιεί καμιά του προσδοκία, ελπίδα ή ανάγκη με βρώμικα μέσα. Οι πολυτιμότερες αρχές γι' αυτόν είναι το δίκαιο, η ειλικρίνεια και η τιμιότητα και γι' αυτό θυσιάζει τα λεφτά του και τη ζωή του. Τα πιο αποτρόπαια φαινόμενα γι' αυτόν είναι η αδικία, η ψευτιά και η προδοσία. Αυτά δεν τα διαλέγει σε καμιά περίπτωση, έστω κι αν φοβάται κάποιο κακό ή ελπίζει σε κάποιο όφελος. Αυτός είναι ο άνθρωπος που κερδίζει την επιτυχία στη ζωή. Πράγματι, κανένας δεν υπερέχει απ' αυτόν στην αξιοπρέπεια, την τιμιότητα και τη χρησιμότητα, γιατί σε κανέναν εκτός από το Θεό δε χαμηλώνει το κεφάλι του και δεν απλώνει το χέρι του. Η μικροπρέπεια λοιπόν και η αδυναμία δεν μπορούν να τον αγγίξουν. Κανένας άνθρωπος επίσης δεν κατέχει περισσότερη δύναμη και τόλμη απ' αυτόν, γιατί μόνο το Θεό του φοβάται και σε κανέναν άλλο δεν ελπίζει. Ποιά δύναμη επομένως μπορεί να τον παραπλανήσει απ' το σωστό δρόμο και ποιός πλούτος μπορεί να εξαγοράσει την πίστη του; Πλουσιότερος άνθρωπος απ' αυτόν δεν υπάρχει στον κόσμο, γιατί δεν είναι σκύλος της ζωής, καθώς ούτε επιδιώκει τον πρόσκαιρο πλούτο της, ούτε ακολουθεί τις σωματικές του ηδονές. Νιώθει ικανοποι-

ημένος με όσα κερδίζει με νόμιμα μέσα και δεν στρέφει το μάτι του στο απαγορευμένο. Το βρώμικο πλούτο τον απορρίπτει με αδιαφορία, όσος κι αν είναι αυτός που θα του προσφέρουν.

Κατέχει τον πλούτο της ικανοποίησης και της ασφάλειας, από τον οποίο κανένας άλλος πλούτος στη ζωή δεν είναι ανώτερος. Δεν υπάρχει κανένας άνθρωπος στον κόσμο πιο αγαπητός και σεβαστός στους άλλους απ' αυτόν· αυτό αληθεύει, επειδή αποδίδει στον καθένα τα νόμιμα δικαιώματά του, χωρίς να στερεί σε κάποιο απ' αυτά. Προβαίνει σε αγαθοεργίες και δε βλάπτει τους συγγενθρώπους του, παρά κάνει ό,τι είναι δυνατό για την ευτυχία τους, χωρίς να απαιτεί απ' αυτούς καμιά ευχαριστία ή ανταμοιβή. Όλα αυτά τον φέρνουν κοντά στους άλλους, εμπνέουν στον καθένα την αγάπη, το σεβασμό και την εκτίμηση γι' αυτόν.

Αυτός ακόμη περισσότερο απ' όλους κερδίζει την εμπιστοσύνη του κόσμου, επειδή ακριβώς δεν προδίδει ποτέ την πίστη που τρέφουν οι γύρω του για το πρόσωπό του. Συμπεριφέρεται πάντα με ειλικρίνεια και καλοσύνη, εκπληρώνει τις υποσχέσεις του και δεν δέχεται καμιά ανταμοιβή για την ευθύτητα και την τιμιότητα που επιδεικνύει σε οποιοδήποτε τομέα, επειδή είναι σίγουρος μέσα του ότι ο Θεός τον επιβλέπει ακόμα κι εκεί που δεν τον βλέπει ο κόσμος. Γι' αυτό μην απορείς για την αγάπη και την εμπιστοσύνη που του δείχνουν τόσοι πολλοί, οι οποίοι και στηρίζονται σ' αυτόν για κάθε θέμα που τους απασχολεί.

Μετά απ' όλα αυτά τα στοιχεία για την αγωγή και την ηθική του μουσουλμάνου στη ζωή, θα πρέπει πια να έχεις

πεισθεί πως είναι αδύνατον για το μουσουλμάνο να ζήσει μικροπρεπής και ηττημένος. Αντίθετα, στη ζωή του επιθυμεί να είναι δυνατός και αξιοπρεπής, γιατί τα χαρακτηριστικά με τα οποία τον στολίζει το Ισλάμ δεν μπορεί καμιά δύναμη στη γη και ποτέ να τα νικήσει. Αυτά τα κατέχει ο μουσουλμάνος στην επίγεια ζωή του. Στη Δευτέρα Παρουσία, πάλι ο Θεός θα τον δεχθεί με επιείκεια και θα του χαρίσει τον παράδεισο, όπου θα βρει ότι επιθυμεί η ψυχή του σαν δίκαιη ανταμοιβή, γιατί εκπλήρωσε την αρχή της εμπιστοσύνης και πέτυχε στην εξέταση της ζωής. Αυτά λοιπόν αποτελούν τα αιώνια και σίγουρα κέρδη που θα απολαύσει ο μουσουλμάνος, τόσο στη ζωή όσο και στη Δευτέρα Παρουσία. Αυτό είναι το Ισλάμ, η θρησκεία με την οποία γεννιέται μέσα του ο άνθρωπος και η οποία δεν αφορά ένα συγκεκριμένο έθνος ή μιά μόνο χώρα ή μιά και μόνο εποχή.

Το Ισλάμ ασπάζεται όποιος γνώρισε το Θεό και ακολούθησε το νόμο Του και τον ευθύ δρόμο σε οποιαδήποτε εποχή, έθνος ή χώρα, άσχετα αν ο ίδιος αποκαλεί Ισλάμ αυτή τη θρησκεία ή της δίνει οποιαδήποτε άλλη ονομασία στη δική του γλώσσα.

* * *

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Η ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ Η ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ

Η ΑΝΑΓΚΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΓΙΑ ΓΝΩΣΗ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΤΗ ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ

Αναφέραμε στο πρώτο μέρος ότι το Ισλάμ είναι η υπακοή στο Θεό και η πειθαρχία στους κανόνες και τις διαταγές Του. Τώρα θα διασαφηνίσουμε το γεγονός πως ο άνθρωπος δεν μπορεί να υπακούσει στο Θεό, να εφαρμόσει το νόμο Του και να ακολουθήσει το δρόμο Του, παρά μόνο αν μάθει ορισμένα πράγματα και η γνώση του αυτή φτάσει το έσχατο όριο βεβαιότητας.

Το πρώτο βασικό στοιχείο είναι η βεβαιότητα μέσα στην καρδιά του ανθρώπου για την ύπαρξη του Θεού· γιατί πως είναι δυνατόν να υπακούσει σ' Αυτόν και να εφαρμόσει το νόμο Του, αν δεν είναι σίγουρος για την ύπαρξή Του;

Επίσης, πρέπει να γνωρίζει τα χαρακτηριστικά της φύσης του δοξασμένου Θεού· γιατί πως θα αποφύγει να χαμηλώσει το κεφάλι του και να απλώσει το χέρι του, σε ξένα είδωλα ή πρόσωπα, αν δεν είναι σίγουρος ότι ο Θεός είναι ένας και χωρίς ανταγωνιστή ως προς τη θεότητα;

Πως θα συγκρατήσει τον εαυτό του απ' την απείθεια και την άρνηση των διαταγών του Θεού, αν δεν είναι σίγουρος πως ο Θεός ακούει, βλέπει και γνωρίζει τα πάντα;

Είναι λοιπόν σαφές ότι ο άνθρωπος χωρίς να γνωρίσει την ουσία της ύπαρξης του ένδοξου Θεού και χωρίς να τα συνειδητοποιήσει απόλυτα, δεν μπορεί να αποκτήσει το

σωστό χαρακτήρα που πρέπει να έχει ως προς τη σκέψη του, τα έργα του και την ηθική του, για να ακολουθήσει τον ακέραιο δρόμο του Θεού.

Η γνώση τώρα αυτή δεν αρκεί να είναι μια απλή και επιφανειακή γνώση, πρέπει να αγγίζει τα βάθη της καρδιάς του, για να του διασκορπίζει τις αμφιβολίες και για να τον προστατεύει στη ζωή του από ενέργειες αντίθετες από εκείνες που επιθυμεί ο Θεός. Άρα, πρέπει να μάθει ο άνθρωπος ποιός είναι ο κατάλληλος δρόμος που θα ακολουθήσει στη ζωή του, ώστε να έχει τη συγκατάθεση του Θεού· διαλέγει έτσι ό,τι αγαπά ο σεβαστός Θεός και αποφεύγει ο,τιδήποτε Αυτός μισεί.

Πρέπει, λοιπόν, για το σκοπό αυτό να γνωρίσει πρώτα ο άνθρωπος το νόμο του Θεού, και να είναι σίγουρος ότι ο νόμος αυτός προέρχεται από το Θεό και να συνειδητοποιήσει ότι δεν πρόκειται να δεχθεί την ελεημοσύνη του Θεού, αν δεν πειθαρχήσει ολοκληρωτικά σ' αυτό το νόμο στην επίγεια ζωή του. Γιατί βέβαια πώς θα ακολουθήσει στη ζωή του ένα νόμο, αν δεν τον γνωρίζει πρώτα καλά; Ή πάλι, αν η εφαρμογή του νόμου δεν είναι σωστή ή έχει αμφιβολίες και νομίζει ότι ίσως να υπάρχει στη ζωή κάποιος άλλος νόμος που κρύβει παρόμοια αλήθεια και ακρίβεια, πώς θα ακολουθήσει με επιτυχία το νόμο του Θεού;

Εξάλλου, ένας άνθρωπος που διάλεξε την παρακοή παρά την υπακοή στο Θεό, δηλαδή δεν ακολούθησε τον αγνό δρόμο, ούτε εφάρμοσε το νόμο Του στη ζωή του, αυτός ο άνθρωπος καλό είναι να έχει υπόψη του τις συνέπειες της επιλογής του. Πρέπει να γνωρίζει ότι στη Δευτέρα Παρου-

σία ο καθένας θα παραδοθεί στα χέρια του Θεού και θα πληρώσει ανάλογα με τα έργα του, θα λάβει το καλό για το καλό και το κακό για το κακό.

Η υπακοή και η ανυπακοή είναι το ίδιο πράγμα, χωρίς καμιά διαφορά μεταξύ τους για όποιον δεν πιστεύει στη Δευτέρα Παρουσία. Ο άπιστος ούτε καν διακρίνει τα ριζικά αντίθετα αποτελέσματά τους, νομίζοντας ότι μετά το θάνατο δεν υπάρχει καμιά κρίση και επίπτωση. Πώς να ελπίζει λοιπόν κανείς ότι αυτός ο άνθρωπος θα αποφύγει τη διάπραξη αμαρτιών, εφόσον δε φοβάται τις επιζήμιες συνέπειές τους στη ζωή για τον ίδιο ή εφόσον δεν υπομένει τις δυσκολίες της υπακοής στο Θεό;

Ακόμα, δεν μπορεί να εφαρμόσει την υπακοή στο Θεό και τη συνέχιση του ορθού δρόμου ένας άνθρωπος που πιστεύει μεν στη Δευτέρα Παρουσία και την ανάστασή του από το δοξασμένο Θεό την ημέρα της κρίσεως, αλλά η γνώση του αυτή δεν έχει φθάσει στο υψηλό επίπεδο της βεβαιότητας. Γιατί δεν μπορεί να μείνει σταθερός ο άνθρωπος σε κάτι, αν νιώθει αμφιβολίες και δισταγμό μόνο αν είναι εντελώς σίγουρος ότι η συγκεκριμένη γνώση θα τον ωφελήσει, μπορεί να τη διατηρήσει και να στερεώσει την υπακοή του σ' Αυτόν, όπως δεν απομακρύνεται από κάτι, παρά μόνον όταν είναι σίγουρος ότι αυτό πράγματι θα τον βλάψει.

Το συμπέρασμα είναι ότι όταν έχεις να επιλέξεις ένα δρόμο, πρέπει να είσαι ενήμερος για τις συνέπειες και την κατάληξη της εκλογής σου, καθώς και ότι αυτή η γνώση θα πρέπει να έχει φτάσει στο βαθμό της βεβαιότητας και της σιγουριάς.

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ

Αυτά που αναλύσαμε προηγουμένως, η συνειδητοποίηση, η γνώση και η σιγουριά, αποτελούν την «πίστη» και αυτά ακριβώς συνιστούν το βαθύτερο νόημά της.

Έτσι, όποιος άνθρωπος γνωρίζει τη μοναδικότητα του Θεού, την πραγματική μορφή της ύπαρξής Του, τον λογαριασμό των ανθρώπων την ημέρα της κρίσεως για τα έργα τους και είναι μέσα του σίγουρος για όλα αυτά, αυτός είναι «ο πιστός».

Ένα απ' τα αποτελέσματα της πίστης, αποτελεί το γεγονός ότι ο άνθρωπος είναι μουσουλμάνος, δηλαδή είναι πειθήνιος στο Θεό και υποταγμένος στο νόμο Του. Επομένως, μαθαίνεις ξεκάθαρα ότι, για να είναι ο άνθρωπος μουσουλμάνος, πρέπει να είναι πιστός: η σχέση της πίστης με το Ισλάμ είναι όπως η σχέση του σπόρου με το δέντρο. Το δέντρο μόνο με το σπόρο φυτρώνει, και αν υπήρχε περίπτωση να ριξουμε το σπόρο στη γη και να μη φυτρώσει το δέντρο ή να φυτρώσει ατελώς αυτό τότε θα οφειλόταν ή σε στείρα γη ή σε μη κατάλληλη ατμόσφαιρα. Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει με τον άνθρωπο. Δεν μπορεί να είναι μουσουλμάνος, αν δεν υπάρχει η πίστη στην καρδιά του· παρά το ότι μπορεί να υπάρχει η πίστη στην καρδιά του, αλλά να μην είναι τέλειος ο Ισλαμισμός του, λόγω αδυναμίας στο χαρακτήρα του, ελλιπούς μόρφωσης και διαπαιδαγώγησης ή λόγω αρνητικής επίδρασης του περιβάλλοντος.

Έτσι, αν θεωρήσουμε την πίστη και το Ισλάμ ως τις δύο βάσεις, τότε ο άνθρωπος κείται σε τέσσερις βαθμίδες:

1η. Οι πιστοί στο Θεό, που διαθέτουν μια πίστη που τους κάνει πειθήνιους σ' Αυτόν, εφαρμόζουν τις διατάξεις Του ολοκληρωτικά, αποφεύγουν ό,τι τους απαγόρευσε, όπως αποφεύγει ο άνθρωπος να κρατήσει στα χέρια του ένα αναμμένο κάρβουνο και σπεύδουν να κάνουν ό,τι Τον ικανοποιεί, όπως σπεύδει ένας άνθρωπος που αγωνίζεται να κερδίσει κάποιο. Αυτοί είναι οι αληθινοί πιστοί.

2η. Αυτοί που πιστεύουν στο Θεό, έχοντας όμως μια πίστη που δεν τους καθιστά πειθήνιους σ' Αυτόν και εφαρμοστές των διατάξεών Του με απόλυτο τρόπο. Αυτοί, παρόλο που δεν είναι τέλεια η πίστη τους, είναι πάντως μουσουλμάνοι. Θα τιμωρηθούν δε ανάλογα με την απείθειά τους, όπως τιμωρούνται οι ένοχοι, αλλά όχι οι παραβάτες αποστάτες, γιατί τουλάχιστον αναγνωρίζουν στο βασιλιά την εξουσία Του και είναι υποταγμένοι στο νόμο Του.

3η. Αυτοί που δεν πιστεύουν στο Θεό, παρά, το ότι οι ενέργειές τους μοιάζουν εξωτερικά, μ' εκείνες των μουσουλμάνων. Στην ουσία αυτοί είναι οι παραβάτες και αυτές οι φαινομενικά ευσεβείς ενέργειές τους είναι μάταιες, γιατί δεν εκπηγάζουν από την υπακοή στο Θεό ή από την εφαρμογή των νόμων Του. Ο τύπος τους αντιστοιχεί στον υπήκοο που δεν αναγνωρίζει στο βασιλιά την εξουσία του, ούτε υποτάσσεται στο νόμο του· έτσι, αν και μερικές ενεργειές του δεν αντιτίθενται στο νόμο του ηγεμόνα, δε κρίνεται ότι είναι φιλοβασιλικός και πειθαρχημένος στο νόμο του βασιλιά, αλλά απειθής και αποστάτης.

4η. Αυτοί που δεν πιστεύουν στο Θεό και προβαίνουν σε ενέργειες αντίθετες στις διατάξεις στους νόμους Του. Οι

τελευταίοι είναι οι χειρότεροι άνθρωποι, καθώς είναι παραβάτες και συγχρόνως διαφθορείς.

Από την κατάταξη αυτή, φαίνεται καθαρά ότι η επιτυχία και η ευτυχία του ανθρώπου, τόσο στη ζωή όσο και στη Δευτέρα Παρουσία, μπορούν να ευδοκιμήσουν μόνο με την πίστη και ότι το Ισλάμ, τέλειο ή ατελές, γεννιέται μόνο από τον σπόρο της πίστης. Συνεπώς, όπου δεν κυριαρχεί η πίστη καλλιεργείται η απιστία. Η απιστία βρίσκεται σε αντίθεση με το Ισλάμ, γιατί αποτελεί παράβαση, κατά κάποιο τρόπο της διαταγής του δοξασμένου Θεού.

Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΑΠΟΚΤΗΣΗΣ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΙΓΟΥΡΙΑΣ

Έμαθες ότι προϋπόθεση της υπακοής είναι η πίστη. Μπορείς τώρα να με ρωτήσεις: ποιά είναι λοιπόν η μέθοδος για την απόκτηση της σωστής γνώσης και της σιγουριάς, οι οποίες σχετίζονται με την αληθινή Φύση του δοξασμένου Θεού, το δίκαιο νόμο Του και τη Δευτέρα Παρουσία;

Ξεκαθαρίσαμε προηγουμένως πως τα ίχνη της ευσπλαχνίας του Θεού και τα διασκορπισμένα σε όλο το σύμπαν σημάδια της δεξιοτεχνίας Του αποδεικνύουν τα ίδια ότι ένας μόνο Θεός έπλασε το σύμπαν αυτό και ότι ο ίδιος καθοδηγεί και κατευθύνει τον κόσμο. Ευδιάκριτες είναι επίσης όλες οι ιδιότητες του Θεού στην τέλεια μορφή που είναι ανεπτυγμένες. Όλες τις πλευρές της ύπαρξής Του, τη σοφία, τη γνώση, τη δεξιοτεχνία, την ευσπλαχνία, τη γενναιοδωρία, τη μοναδικότητα, την υπερίσχυση, την υπεροχή και

τόσα άλλα γνωρίσματα Του μας τα δείχνουν τα ίδια τα αριστουργηματικά έργα του στο σύμπαν. Το ανθρώπινο όν όμως με το μυαλό και τις δυνατότητες που διαθέτει, σφάλλει συχνά στην παρατήρηση και την επεξεργασία της ύπαρξης των ιχνών αυτών. Παρόλο που υφίστανται μπροστά στα μάτια του ανθρώπου όλα αυτά τα μηνύματα της μοναδικότητας και των υπόλοιπων ιδιοτήτων του δοξασμένου Θεού, μερικοί άνθρωποι λένε: δεν είναι ένας ο Θεός, υπάρχουν δύο θεοί! Άλλοι ισχυρίζονται πως το σύμπαν έχει τρεις θεούς, ενώ άλλοι επίσης μοίρασαν τις υπερφυσικές ιδιότητες σε διάφορους θεούς και είπαν: η βροχή έχει Θεό, όπως και η φωτιά, κ.ο.κ. Και στην κορυφή όλων αυτών τοποθέτησαν ένα μεγαλύτερο απ' όλους θεό, στον οποίο αφοσιώθηκαν και υποτάχθηκαν στις διαταγές του! Έτσι το ανθρώπινο μυαλό συχνά συγχύστηκε ως προς τη συνειδητοποίηση των ιδιοτήτων του δοξασμένου Θεού και την αντίληψη των διαφόρων πλευρών του, μια σύγχυση που δεν πρόκειται να αναλύσουμε εδώ. Με την ίδια τακτική οι άνθρωποι δημιούργησαν λανθασμένες φαντασιώσεις και ψεύτικες ιδέες γύρω από την Δευτέρα Παρουσία: μερικοί είπαν: μόνο αυτή τη ζωή βιώνουμε και δεν υπάρχει ανάσταση. Άλλοι είπαν ότι τα φαινόμενα της ζωής και του θανάτου διαδέχονται το ένα το άλλο σ' αυτή τη ζωή, κι έτσι μόνο στην επίγεια κρινόμαστε για τα έργα μας.

Αλίμονο όμως στον άνθρωπο που επιθυμεί να δημιουργήσει ο ίδιος το νόμο που πρέπει να ακολουθήσει, για να περάσει τη ζωή του σε αρμονία με το Θεό, ή σ' αυτόν που επιχειρεί να Τον συνειδητοποιήσει με το μυαλό του, αφού

δεν μπόρεσε προηγουμένως μ' αυτό το μυαλό να γνωρίσει τις ιδιότητες και τη φύση του Θεού. Όσο ώριμο κι αν είναι το ανθρώπινο μυαλό και όσο υψηλή επιστημονική κατάρτιση κι αν αποκτήσει ο άνθρωπος, δε θα καταφέρει να κατανοήσει και ν' αποκτήσει αληθινή γνώση για το Δημιουργό Του, παρά μόνο ύστερα από μακρόχρονη έρευνα πολλών ετών. Αλλά ακόμη και να τα εφαρμόσει όλα αυτά, πάλι δεν μπορεί να είναι σίγουρος για τον εαυτό του και να ισχυρίζεται ότι έμαθε απόλυτα την αλήθεια.

Αναμφίβολα, ο καλύτερος τρόπος, για να δοκιμαστεί το ανθρώπινο ον και η γνώση του, είναι να αφεθεί χωρίς κατεύθυνση από πάνω, να επιχειρήσει το ίδιο να αναζητήσει την αλήθεια για τον εαυτό του και συνεπώς η επιτυχία να αποτελέσει την επιβράβευση αυτού που τον βοήθησαν η δραστηριότητά του και ο αγώνας του. Ενώ το αντίθετο, η αποτυχία, θα είναι το τίμημα αυτού που υστέρησε στη δραστηριότητα και την κατάρτισή του.

Ο Θεός όμως φάνηκε ευνοϊκός στους ανθρώπους στα πλαίσια αυτής της δύσκολης εξέτασης στην οποία τους υπέβαλε. Έτσι, μέσα από το ίδιο το ανθρώπινο γένος έστειλε κάποιους που τους χάρισε την σωστή γνώση των ιδιοτήτων του και τους δίδαξε τον ορθό δρόμο, τη συναίνεση του Θεού. Τους έδωσε επίσης τη γνώση για τη Δευτέρα Παρουσία και τους διέταξε να τη διαβιβάσουν στους υπόλοιπους ανθρώπους. Αυτοί είναι οι απόστολοι και οι προφήτες του Θεού, η πολύτιμη δε γνώση που διαθέτουν αποτελεί καρπό της θεοπνευστίας· το βιβλίο που περιέχει τη γνώση αυτή λέγεται το Βιβλίο του Θεού ή ο Λόγος του Θεού.

Κατά φυσική συνέπεια, η εξέταση του ανθρώπου και της κατάρτισής του, συνίσταται πλέον στην πίστη ή στην απιστία στον προφήτη. Αυτό που μετράει είναι η ζωή και η αδιάφθορη συμπεριφορά.

Οποιοσδήποτε λοιπόν είναι πρόθυμος να γνωρίσει την αλήθεια και να πιστέψει στη χρηστότητα και σ' αυτόν που τη διαβίβασε περνά την εξέτασή του.

Όποιος όμως απορρίπτει τη χρηστοθήθεια και εγκαταλείπει αυτόν που τη διαβίβασε, τότε έχασε ο ίδιος την ευκαιρία μάθησης της αλήθειας, της ειλικρίνειας και της μοναδικής πίστης. Αυτός αποτυγχάνει στην εξέταση και απομακρύνεται από τη σωστή γνώση γύρω από το Θεό, το νόμο Του και τη Δευτέρα Παρουσία.

Η ΠΙΣΤΗ ΣΤΗ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ

Αν δε γνωρίζεις κάτι, τότε ψάχνεις για κάποιον που το γνωρίζει και κάνεις ό,τι σου λέει. Αν αρρωτήσεις, για παράδειγμα, δε θεραπεύεις ο ίδιος τον εαυτό σου, αλλά επισκέπτεσαι το γιατρό. Εφόσον λοιπόν αυτός είναι έμπειρος στην ειδικότητά του, διαθέτει ανώτερο πτυχίο και ξέρεις ότι στα χέρια του θεραπεύθηκαν πολλοί άνθρωποι, τότε πείθεσαι ότι είναι αρκετά καταρτισμένος για να σε θεραπεύσει. Λόγω δε της πίστης αυτής, παίρνεις μόνο το φάρμακο που σου γράφει αυτός και αποφεύγεις οτιδήποτε σου απαγορεύει. Το δικηγόρο επίσης, σε ό,τι αφορά τα νομικά ζητήματα, τον πιστεύεις και υπακούς σ' αυτόν· όπως πιστεύεις και

στο δάσκαλο στο θέμα της μόρφωσης και ακούς προσεκτικά όσα σου εξηγεί.

Όταν πάλι κατευθύνεσαι κάπου και δε γνωρίζεις το δρόμο που οδηγεί προς τα εκεί, μόλις βρεις κάποιον που τον γνωρίζει, θα τον πιστέψεις και θα ακολουθήσεις το δρόμο που σου δείχνει. Αυτό εφαρμόζει ο άνθρωπος σε κάθε τομέα της ζωής του κι εδώ ακριβώς εντάσσεται και η πίστη στη μεταφυσική.

Η πίστη στη μεταφυσική λοιπόν σημαίνει να μάθεις απ' όποιον γνωρίζει εκείνο που εσύ ο ίδιος δεν ξέρεις και να πιστέψεις στα λόγια του.

Δε γνωρίζεις τις ιδιότητες και τη φύση του Θεού, ούτε γνωρίζεις πως οι άγγελοι διαχειρίζονται όλα τα θέματα του σύμπαντος με την εντολή Του και περιβάλλουν αδιάκοπα τους ανθρώπους.

Δε γνωρίζεις επίσης το σωστό δρόμο που πρέπει να πάρεις για να περάσεις τη ζωή σου σύμφωνα με την επιθυμία του Θεού, ούτε ξέρεις την αλήθεια για τη Δευτέρα Παρουσία και τι περιμένει τότε τους ανθρώπους.

Αυτά και όλα τα παρόμοια θέματα τα μαθαίνεις μόνο από ένα άτομο το οποίο εμπιστεύεσαι για την ειλικρίνειά του, την αμεροληψία του και τη χρηστότητά του σε όλα τα θέματα. Προσέχεις τις δίκαιες ενέργειές του και το σοφό λόγο του και παραδέχεσαι ότι όσα λέει και πράττει είναι αληθινά και ότι όλα τα λόγια του είναι άξια πίστης και αποδοχής.

Αυτή είναι η πίστη σου στη μεταφυσική, μια πίστη αναγκαία για σένα, αν θες να είσαι πειθαρχημένος στο δοξα-

σμένο Θεό και να κάνεις ό,τι αγαπά και παραδέχεται.

Δεν μπορείς επομένως να διδαχθείς τη σωστή γνώση για τα συγκεκριμένα θέματα, παρά μόνο μέσω ενός προφήτη· και δεν μπορείς παρά μόνο με τη σωστή γνώση να πορευθείς στον ατέραιο δρόμο του Θεού.

* * *

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ

Στο προηγούμενο μέρος, έμαθες τρία βασικά στοιχεία.

Πρώτον: ο άνθρωπος έχει την ανάγκη της σωστής γνώσης των ιδιοτήτων του Θεού και της φύσης Του, του δρόμου που Αυτός παραδέχεται, του απολογισμού στη Δευτέρα Παρουσία και της τιμωρίας ως καρπό της ανυπακοής και της απειθαρχίας στους κανόνες και τις διαταγές του Θεού. Και έμαθες ότι αυτή η πίστη για να είναι ακλόνητη, πρέπει να φτάσει στο βαθμό της σιγουριάς και της βεβαιότητας.

Δεύτερον: ο δοξασμένος Θεός δεν επιβάρυνε τους ανθρώπους με τον κόπο της ανεύρεσης και της απόκτησης αυτής της γνώσης, παρά διάλεξε μέσα απ' αυτούς αντιπροσώπους τους προφήτες Του, στους οποίους έδωσε την αληθινή γνώση και τους διέταξε να τη διδάξουν σ' όλους τους υπόλοιπους ανθρώπους της γης.

Τρίτον: το μόνο που έχουν να κάνουν οι άνθρωποι τώρα είναι να αναγνωρίσουν και να αποδεχθούν τους αληθινούς προφήτες του Θεού. Έτσι, αν μάθουν από κάποιον ότι είναι απεσταλμένος του Θεού γι' αυτούς, πρέπει να τον πιστέψουν, να τον ακούσουν, να εφαρμόσουν τα λόγια του, να υπακούσουν στις διαταγές του και να παραδειγματιστούν απ' αυτόν σ' ό,τι αφορά τη ζωή τους. Θα διευκρινίσουμε τώρα την αλήθεια για την προφητεία και ποιά είναι η μέθοδος για να γνωρίζουμε τους προφήτες.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Ο Θεός δημιούργησε στο σύμπαν καθετί που μπορεί να έχει ανάγκη ο άνθρωπος. Ήδη από τη γέννησή του είναι εφοδιασμένος με τα μάτια για την όραση, τα αυτιά για την ακοή, τη μύτη για την όσφρηση και την αναπνοή, την αισθητήρια ικανότητα στο δέρμα για την αφή, τα πόδια για την κυκλοφορία, τα χέρια για τη δουλειά, το μυαλό για τη σκέψη και όλα τα υπόλοιπα όργανα που περιλαμβάνει το μικρό του σώμα για συγκεκριμένες λειτουργίες. Ο Θεός τον προίκισε λοιπόν μ' αυτά για να ικανοποιεί τις ανάγκες του.

Στη συνέχεια, όταν μπαίνει ο άνθρωπος στη ζωή και αρχίζει τον αγώνα επιβίωσής του, βρίσκει μπροστά του αναρίθμητα μέσα επιβίωσης και κοινής ωφέλειας. Βρίσκει τον αέρα, το νερό, το φως, τη θερμότητα, το γάλα στο μαστό της μητέρας και την αγάπη στην καρδιά των γονέων, των συγγενών και των φίλων. Και όσο μεγαλώνει και αναπτύσσεται τόσο αυξάνονται παράλληλα γύρω του και τα μέσα που χρειάζεται, για να εκπληρώσει τις ανάγκες του στη ζωή. Οι διάφορες δυνάμεις στη γη και τους ουρανούς είναι πράγματι φτιαγμένες για την εξυπηρέτηση και την ενίσχυσή του. Με προσεκτική παρατήρηση διαπιστώνουμε ότι ο Θεός χάρισε στον άνθρωπο ποικίλα ταλέντα, ικανότητες και δυνάμεις που του χρειάζονται για να διατηρηθεί ζωντανός. Συνεπώς, ο κάθε άνθρωπος, είτε λίγο είτε πολύ, διαθέτει σωματική δύναμη, αντίληψη, διάνοια, διορατικότητα και λόγο.

Σε σχέση με τη δημιουργικότητα του Θεού φαίνεται

καθαρά η σοφία Του, για την οποία μόνο Αυτός πρέπει να δοξάζεται. Μοιράζοντας τα ταλέντα και τις επιδεξιότητες ανάμεσα στους ανθρώπους, δεν έδωσε σε όλους τα ίδια, γιατί αν είχαν όλοι το ίδιο μερίδιο στη μοιρασιά αυτή, κανείς δεν θα είχε ανάγκη τον άλλον, ούτε θα ενδιαφερόταν γι' αυτόν.

Για το σκοπό αυτό, ο πάνσοφος Θεός υπολόγισε τις ανάγκες του ανθρώπινου γένους στο σύνολό του και ύστερα διένειμε ανάλογα τις επιτηδειότητες. Έδωσε στον έναν μια ικανότητα, που δεν έδωσε στον άλλον και στο δεύτερο έδωσε ένα άλλο προτέρημα, που δεν έδωσε στον πρώτο. Έτσι μερικοί άνθρωποι υπερέχουν από τους άλλους στη σωματική δύναμη, ενώ άλλοι είναι επιδέξιοι σε κάποια τέχνη ή σε κάποιο επάγγελμα που δεν είναι οι υπόλοιποι. Μερικοί ξεπερνούν τους άλλους στην εξυπνάδα, στο πνεύμα και την καλλιέργεια. Άλλοι από τη φύση τους διαθέτουν στρατηγικές ικανότητες, ενώ άλλοι γεννιούνται με ειδικά χαρίσματα αρχηγίας και διακυβέρνησης. Μερικοί γεννιούνται με ασυνήθιστες επιδόσεις στη ρητορική τέχνη, ενώ άλλοι υπερέχουν στη συγγραφική δραστηριότητα. Κάποιοι διαθέτουν μεγάλη μαθηματική ικανότητα, λύνουν με ευκολία πολλά ζητήματα και ανακαλύπτουν τα μυστικά τους, εκπλήττοντας τον κόσμο με τις εφευρέσεις τους. Μερικοί πάλι διαπρέπουν στη νομική επιστήμη, διακρίνοντας στους νόμους λεπτομέρειες που δε διέκριναν άλλοι που τους μελετούσαν για πολλά χρόνια. Όλα αυτά τα δώρα προέρχονται από το Θεό, που τα προσφέρει σε όποιον θέλει απ' τους ανθρώπους χωρίς να έχει τη δυνατότητα κανείς να δημιουργήσει ο

ίδιος αυτές τις ικανότητες μέσα του, ούτε να τις αποκτήσει με τη μόρφωση και τη διαπαιδαγώγηση. Αυτά είναι έμφυτα χαρίσματα που ανήκουν μόνο στο Θεό, ο οποίος και τα προσφέρει στα άτομα ανάλογα με τη βούλησή Του.

Αν παρατηρήσεις ποικίλα χαρίσματα και τις διάφορες επιδεξιότητες που διαθέτουν οι άνθρωποι, θα διαπιστώσεις την ασύγκριτη σοφία του δοξασμένου Θεού, γιατί θα δεις καθαρά ότι κάθε ταλέντο και κάθε ικανότητα αντιστοιχεί τέλεια στις ανάγκες του ανθρώπινου γένους. Έτσι, έχουμε τους στρατιωτικούς, τους γεωργούς, τους μαραγκούς, τους σιδηρουργούς, τους ράφτες και τους άλλους επαγγέλματιες που είναι τόσοι πολλοί, ώστε δύσκολα απαριθμούνται. Όσοι όμως είναι προικισμένοι με επιστημονικές και διανοητικές δυνάμεις και με το ταλέντο της αρχηγίας και της πολιτικής είναι λιγότεροι σε αριθμό απ' τους προηγούμενους, ενώ λιγότεροι απ' όλους είναι εκείνοι που διαθέτουν κάποια ξεχωριστή επίδοση και επιδεξιότητα σε μια ειδική τέχνη. Αυτό συμβαίνει, γιατί τα έργα των σπάνιων αυτών ατόμων εμπλουτίζουν την ανθρωπότητα για αιώνες και για γενιές ολόκληρες, σε σύγκριση με άλλους που μπορούν να επιδείξουν μικρή δεξιότητα στην ίδια τέχνη.

Μήπως αρκεί όμως για την εκπλήρωση του θεϊκού σκοπού και την ευημερία του ανθρώπινου γένους να υπάρχουν άνθρωποι διαπρεπείς μόνο στις τέχνες της γεωμετρίας, των μαθηματικών, της χημείας, της νομικής, της πολιτικής, της οικονομίας και όλων των υπόλοιπων κλάδων;

Όχι βέβαια! Γιατί η πιο άμεση ανάγκη, που είναι η υπέρτερη όλων όσων νιώθουν οι άνθρωποι, είναι να υπάρ-

χει και κάποιος που θα τους πάρει από το χέρι και θα τους κατευθύνει στον αγνό δρόμο του Θεού.

Ο κάθε επιστήμονας στην καθεμιά απ' τις τέχνες αυτές, βοηθά τον άνθρωπο να μάθει τι υπάρχει στη ζωή και ποιός είναι ο τρόπος εκμετάλλευσής του. Η μεγαλύτερη όμως χρεία του ατόμου είναι να βρει κάποιον που θα του δείξει σε ποιόν ανήκει και ποιός του προσφέρει όλα όσα διαθέτουν η γη και οι ουρανοί, καθώς και τι ζητάει αυτός ο χορηγός, ώστε να αποκτήσει ο άνθρωπος το σίγουρο και αιώνιο κέρδος, αφού περάσει τη ζωή του σύμφωνα με την επιθυμία του δημιουργού του.

Και φαίνεται παράλογη η αντίληψη ότι ο πανίσχυρος Θεός, που δημιούργησε για τον άνθρωπο όλα τα μικρά και μεγάλα πράγματα στη ζωή του, τα έχει ο ίδιος ανάγκη ή τον ικανοποιούν προσωπικά. Η αλήθεια είναι ότι αυτά αποτελούν τις αρχέγονες και μεγαλύτερες ανάγκες του ανθρώπου και ότι γι' αυτόν αποκλειστικά είναι φτιαγμένα. Επιπλέον, ο Θεός δημιούργησε απ' τους ίδιους τους ανθρώπους μερικούς με μεγάλη προθυμία να τον γνωρίσουν οι ίδιοι, τους προίκισε με τη γνώση της θρησκείας, της ηθικής και της νομοθεσίας, και τους ανέθεσε να τις διδάξουν σ' όλους τους ανθρώπους στη γη. Αυτοί ακριβώς οι άνθρωποι είναι οι αποκαλούμενοι απόστολοι και προφήτες του Θεού.

Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΗ

Όπως όλες οι μεγαλοφυΐες, που διακρίνονται στις ποικίλες επιστήμες και τέχνες, γεννιούνται διαθέτοντας ειδική

έμπνευση και ασυνήθιστη φύση, έτσι και οι προφήτες γεννιούνται προικισμένοι με ιδιαίτερα χαρίσματα, με τα οποία υπερέχουν απ' τους άλλους. Μόλις ακούσεις έναν υπέροχο ποιητή τον ξεχωρίζεις και διαισθάνεσαι ότι είναι γεννημένος για την τέχνη του και εφοδιασμένος με τέτοια ικανότητα στην ποίηση, ώστε όλες τις δυνατότητές του κι αν εκμεταλλευτεί ένας άλλος ποιητής, δεν θα καταφέρει να γράψει παρόμοια ποιήματα με τον πρώτο. Έτσι διακρίνεις από τα έργα τους επίσης τον υπέροχο συγγραφέα, το δεινό ρήτορα, τον ταλαντούχο εφευρέτη και το χαρισματικό ηγέτη.

Ο καθένας τους φαίνεται μέσα από τα δημιουργήματά του ότι κατέχει μια μοναδική έμπνευση, που αποκλειστικά σ' αυτόν την αναγνωρίζουν οι υπόλοιποι άνθρωποι. Ακριβώς το ίδιο συμβαίνει με τον προφήτη, καθώς οι ιδέες που εκπορεύονται από το μυαλό του είναι όλες πρωτοποριακές και δεν περνάνε από τη φαντασία κανενός άλλου.

Εκθέτει και αναλύει στους ανθρώπους γύρω του τα διάφορα θέματα και ζητήματα με τρόπο με τον οποίο κανείς άλλος δεν μπορεί να τα εκθέσει και να τα αναλύσει, διακρίνει δε λεπτομέρειες, που άλλοι παρά την πολύχρονη απασχόληση τους μ' αυτά στάθηκαν ωστόσο ανίκανοι να τις συνειδητοποιήσουν και να τις ερμηνεύσουν.

Οι λόγοι του γίνονται αποδεκτοί μόνο απ' όσους διαθέτουν υγιή σκέψη και ανόθευτη καρδιά. Αυτοί μπορούν να διακρίνουν την αλήθεια και τη σοφία που κρύβονται σε όσα λέει. Όλες οι εμπειρίες της ζωής και όλα τα φαινόμενα του σύμπαντος επαληθεύουν τον κάθε λόγο του και αν ποτέ επι-

χειρήσει κάποιος άλλος να πει κάτι παρόμοιο μ' αυτόν, δε θα τα καταφέρει.

Ο προφήτης επίσης έχει αγνή φύση και καθαρή συνείδηση, έτσι σε κάθε θέμα που αντιμετωπίζει παίρνει το δρόμο της αλήθειας, της αμεροληψίας και της τιμιότητας. Κανένα έργο ή λόγος του δεν αντιτίθεται στο δίκαιο και την αλήθεια. Διδάσκει στους ανθρώπους τη χρησιμότητα και πριν απ' τους άλλους εφαρμόζει αυτό που λέει χωρίς κανένα δείγμα αντιφατικότητας ανάμεσα στα έργα και τα λόγια του.

Υπομένει το κακό, αν χρειαστεί, για το συμφέρον των άλλων, ενώ δε βλάπτει κανέναν για δικό του συμφέρον. Σε όλη του τη ζωή ξεχωρίζει για την ειλικρίνεια, την εντιμότητα, την ευσυνειδησία, την αγνή συνείδηση, τα ανώτερα ιδανικά και την περηφάνεια, χωρίς να έχει νιώσει ποτέ ίχνος μειονεκτικότητας.

Η συνύπαρξη τόσων αρετών αποτελεί σημάδι ότι αυτός είναι ο γνήσιος προφήτης του Θεού, που τον έστειλε για τη χειραγωγή των ανθρώπων.

Η ΥΠΑΚΟΗ ΣΤΟΝ ΠΡΟΦΗΤΗ

Αν μάθεις λοιπόν ότι κάποιος είναι ο αληθινός προφήτης του Θεού, τότε πρέπει να υπακούς σ' αυτόν σε κάθε του διαταγή και σε κάθε του απαγόρευση, γιατί βέβαια είναι παράλογο να παραδεχθείς την προφητική ιδιότητα κάποιου ανθρώπου και να μην υπακούς σ' αυτόν. Το ότι αναγνώρισες την ιδιότητά του σημαίνει ότι πίστεψες πως τα λόγια του

είναι θεόπνευστα και πως όλα τα έργα του έχουν τη συγκατάθεση του Θεού. Επομένως όταν διαφωνείς με τον προφήτη σε κάποιο έργο του ή λόγο, στην ουσία αντιτίθεται στον ίδιο το Θεό, και οτιδήποτε έρχεται σε αντίθεση με το Θεό ποτέ δεν μπορεί να είναι αληθινό. Έτσι η πίστη στον προφήτη πρέπει να είναι απόλυτη και να συνεπάγεται την υπακοή σε κάθε του διαταγή και απαγόρευση, χωρίς καμιά αντίρρηση ή αμφιβολία και άσχετα από το αν συνειδητοποιήσες ή όχι τη φιλοσοφία και τη χρησιμότητα που κρύβουν οι διαταγές κι οι απαγορεύσεις αυτές. Γιατί σίγουρα η μη κατανόηση και συνειδητοποίησή τους δεν οφείλεται σε μειονέκτημα και κενό των ίδιων των διαταγών και απαγορεύσεων, αλλά στη μειωμένη δύναμη της δικής σου αντίληψης, αφού και μόνο το γεγονός ότι αυτές προέρχονται από το Θεό δείχνει την αλήθειά τους και το γεμάτο σοφία περιεχόμενό τους.

Ένας άνθρωπος που είναι άσχετος σε κάποια τέχνη και χωρίς καμιά γνώση ή κατανόηση των λεπτομερειών της, θα είναι θρασύς αν αντιταχθεί σε οποιοδήποτε έργο ή λόγο εκείνου που διαπρέπει σ' αυτή εφόσον δε φροντίσει πρώτα να συνειδητοποιήσει και να διακρίνει το νόημα και τη χρησιμότητα του έργου ή του λόγου του.

Όταν λοιπόν οι άνθρωποι βρίσκουν κάποιον ειδήμονα και καλό γνώστη μιας επιστήμης ή τέχνης μέσα στον κόσμο, που έχει ανάγκη έναν άνθρωπο εξειδικευμένο σ' έναν τομέα, καταφεύγουν σ' αυτόν, τον πιστεύουν και στηρίζονται πάνω του. Δεν αντιτίθενται σε όσα λέει, ούτε επεμβαίνουν στα έργα του, γιατί δεν μπορούν να γνωρίσουν όλοι οι

άνθρωποι το ίδιο άπταιστα όλες τις επιστήμες και τις τέχνες, ούτε είναι ικανοί να εμβαθύνουν εξίσου σε όλα τα θέματα της ζωής. Γι' αυτό με τη διανοητική σου δύναμη πρέπει να αρκεστείς στην έρευνα για το διαπρεπή άνθρωπο, τον οποίο, όταν τον βρεις και πιστέψεις στην ιδιαιτερότητά του, οφείλεις να του έχεις απόλυτη εμπιστοσύνη, να μην επικρίνεις κανένα απ' τα έργα του και να μην επιμένεις εγωιστικά στη γνώμη σου. Θα φανεί αναίδεια από μέρους σου να του πεις: «δεν πιστεύω σ' εσένα και στην αξιοσύνη σου, παρά μόνο αν μου μάθεις όλες τις λεπτομέρειες της γνώσης σου»· και μάλιστα να έχεις την εντύπωση ότι αυτό που κάνεις είναι σοφό και χρήσιμο.

Όταν δικάζεσαι στο δικαστήριο, δε διορίζεις ένα δικηγόρο; Δε σε διώχνει ο δικηγόρος άραγε από το γραφείο του, αν επέμβεις στο έργο του; Ή πάλι δε διακόπτει ο γιατρός τη θεραπεία σου, αν του ζητήσεις αποδείξεις ότι κάθε φάρμακο που σου γράφει είναι σωστό; Ακριβώς το ίδιο συμβαίνει και στη θρησκεία. Έχεις ανάγκη να αποκτήσεις τη γνώση του Θεού και να γνωρίσεις το σωστό δρόμο, για να περάσεις τη ζωή σου σύμφωνα με την επιθυμία Του. Μόνος σου όμως είναι αδύνατον να μάθεις αυτή τη γνώση και αυτό το δρόμο.

Είναι καθήκον σου λοιπόν να ψάξεις για τον αληθινό προφήτη του Θεού χρησιμοποιώντας γι' αυτό το σκοπό το χάρισμα της αντίληψης, της διορατικότητας και της διάνοιας που σου δόθηκε από το Δημιουργό. Διαφορετικά, άμα διαλέξεις σαν προφήτη έναν άνθρωπο που δεν είναι σταλμένος από το δοξασμένο Θεό, αυτός θα σε αποπλανήσει, θα

σε απομακρύνει από το δρόμο της αλήθειας και θα σε κατευθύνει σε στραβά μονοπάτια.

Αν όμως βεβαιωθείς μετά από επισταμένη αναζήτηση και εξέταση ότι κάποιος άνθρωπος είναι γνήσιος προφήτης, απεσταλμένος του Θεού, πρέπει τότε να στηριχθείς ολοκληρωτικά σ' αυτόν και να υπακούς σε κάθε του απαγόρευση και διαταγή.

Η ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΦΗΤΕΣ

Αφού έμαθες ότι ο ακέραιος δρόμος του Ισλάμ είναι αυτός που διδάσκει ο προφήτης, τότε θα πρέπει να παραδεχθείς ότι όλοι οι άνθρωποι έχουν ανάγκη να πιστέψουν στον προφήτη, να τον ακολουθήσουν και να συμμορφωθούν σ' αυτόν, και ότι όποιος αντιτίθεται στον προφήτη στην ουσία αποστατεί, δημιουργεί ο ίδιος ένα δρόμο δικό του κι έτσι είναι αναμφίβολα παραστρατημένος. Σ' αυτό το θέμα συχνά θα διαπιστώσεις μια παράδοξη συμπεριφορά απ' τους ανθρώπους.

Μερικοί αναγνωρίζουν τη γνησιότητα ενός προφήτη, ωστόσο δεν τον πιστεύουν, ούτε υπακούν σ' αυτόν. Τέτοιοι άνθρωποι δεν είναι μόνο άπιστοι, αλλά και αναιδείς. Ποιά σημασία κρύβεται λοιπόν στο γεγονός πως κάποιος, αφού γνωρίσει την αλήθεια για τον προφήτη και για ό,τι προέρχεται από τον Θεό, ύστερα αποστατεί; Αυτό δείχνει, πέρα απ' το ότι αυτός προτίμησε το άδικο από το δίκαιο, ότι αντικατέστησε σκόπιμα την αλήθεια με το ψεύδος.

Άλλοι πάλι λένε ότι δεν έχουν ανάγκη από προφήτη, για-

τί το μυαλό τους μπορεί να τους δείξει τον ευθύ δρόμο. Τι μεγάλο λάθος που κάνουν και σε τι μεγάλη πλάνη βρίσκονται!

Στα μαθηματικά μαθαίνεις ότι η ευθεία γραμμή είναι η γραμμή που ενώνει δύο σημεία και ότι αυτή η γραμμή είναι μόνο μία· έτσι κάθε άλλη γραμμή ή δε θα είναι ευθεία ή δε θα ενώνει αυτά τα δύο σημεία. Ακριβώς το ίδιο συμβαίνει με το δρόμο της αλήθειας, που το Ισλάμ τον ονομάζει «ευθύς δρόμος» και που ενώνει τον άνθρωπο με το Θεό του. Αυτός ο δρόμος είναι μοναδικός σύμφωνα με το μαθηματικό αξίωμα, ώστε κάθε άλλος δρόμος εκτός απ' αυτόν ή δεν θα είναι ευθύς ή δε θα ενώνει τον άνθρωπο με το Θεό. Ας προχωρήσουμε ακόμη ένα βήμα. Έμαθες ότι ο δρόμος που μας ενώνει με το Θεό είναι ένας και είναι αυτός που μας έδειξε ο προφήτης του, επομένως όποιος αρνηθεί αυτό το δρόμο και εξαντλεί τον εαυτό του ψάχνοντας για άλλον, θα συναντήσει μία από τις δυό πιθανότητες: ή να μη βρει κανένα δρόμο που να τον ενώνει με το Θεό, ή να βρει έναν άλλο που θα είναι σαθρός και στραβός.

Στην πρώτη περίπτωση, ο καθένας θα καταλήξει στην καταστροφή. Στη δεύτερη φαίνεται τουλάχιστον αποπλανητικός και ανόητος ο δρόμος του. Για να φτάνει και ένα ζώο ακόμα στο σκοπό του διαλέγει μία ευθεία γραμμή. Τότε πώς να χαρακτηρίσει κανείς αυτόν τον άνθρωπο που ο Θεός του χορήγησε το μυαλό και του έστειλε έναν αντιπρόσωπο, για να τον καλέσει κοντά Του και να του δείξει το σωστό δρόμο, αλλά αυτός του λέει όχι! Δε θα σε πιστέψω, ούτε θα ακολουθήσω το δρόμο που μου δείχνεις, θα κάνω

ό,τι μπορώ ο ίδιος και θα μπλεχθώ σε σκοτεινούς και στραβούς δρόμους για να φτάσω στο σκοπό μου. Λίγο μυαλό χρειάζεται μόνο για να τα συνειδητοποιήσεις όλα αυτά, και ελάχιστα αν σκεφτείς, θα δεις καθαρά ότι όποιος αρνείται να πιστέψει στον προφήτη, δεν μπορεί να βρει ούτε ευθύ ούτε έστω πλάγιο δρόμο για να φτάσει στο Θεό· γιατί κάτι πρέπει να έχει πάθει το μυαλό του, που τον εμποδίζει να παραδεχθεί την αλήθεια. Ή μπορεί να είναι καθυστερημένος διανοητικά ή επιθετικός λόγω κάποιας φυσικής αναπηρίας, ώστε φθάνει να αρνείται την αλήθεια, ή πάλι μπορεί να μιμείται τυφλά τους γονείς του και να μη δέχεται ν' ακούσει τίποτα που να διαψεύδει τις ιδέες και τις αντιλήψεις που κληρονόμησε απ' αυτούς ή τέλος, ίσως να είναι ένας άνθρωπος που θεοποίησε τις προτιμήσεις του, κι έτσι δεν επιθυμεί να παραδεχθεί τη διδασκαλία του προφήτη, πιστεύοντας ότι με την παραδοχή της δε θα έχει την ελευθερία να προβαίνει σε αμαρτίες και απαγορευμένα οτιδήποτε συνήθισε να διαπράττει στη ζωή του.

Ένας άνθρωπος που βρίσκεται έστω και σε μία από τις παραπάνω καταστάσεις δε θα καταλήξει ποτέ στο δρόμο του Θεού· αντίθετα είναι αδύνατο να μη συμμορφωθεί και να μην υπακούσει στον αληθινό προφήτη, αποδεχόμενος τη διδασκαλία του, ένας άνθρωπος απαλλαγμένος από τέτοια προβλήματα.

Δεν πρέπει βέβαια να ξεχνάς ότι τον προφήτη τον στέλνει ο δοξασμένος Θεός, και είναι ο ίδιος ο Θεός που διατάζει τους ανθρώπους να τον πιστέψουν και να εφαρμόσουν τη διδαχή του. Επομένως, στην ουσία αποστατεί στον ίδιο το

Θεό, όποιος δεν υπακούει στον προφήτη, όπως ακριβώς συμβαίνει στην περίπτωση που συμμορφώνεσαι στον κυβερνήτη που έχει τοποθετήσει το κράτος όπου ανήκεις, ενώ οφείλεις να αρνείσαι να τον παραδεχθείς ως κυβερνήτη σου, κι έτσι επαναστατείς ενάντια στο ίδιο το κράτος, γιατί δεν μπορείς να υπακούς στο κράτος ενώ συγχρόνως αποστατείς στο διορισμένο απ' αυτό κυβερνήτη. Παρόμοια λοιπόν είναι και η σχέση ανάμεσα στο Θεό και το σταλμένο απ' Αυτόν προφήτη. Ο Θεός είναι ο πραγματικός βασιλιάς όλων των ανθρώπων, Αυτόν πρέπει να τιμούν και να πιστεύουν οι άνθρωποι, όπως επίσης οφείλουν να υπακούουν στον απεσταλμένο απ' Αυτόν ως καθοδηγητή. Ο Παντοδύναμος είναι αυτός που τους διατάζει να ακολουθήσουν τον απεσταλμένο Του και κανέναν άλλο. Άρα, όποιος αρνείται να υπακούει στον προφήτη είναι άπιστος, άσχετα με το αν πιστεύει ή όχι στον ίδιο το Θεό.

ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΦΗΤΕΣ

Θα δείξουμε τώρα πώς άρχισε για το ανθρώπινο γένος, η συνεχής αποστολή προφητών, μέχρι πού τερματίστηκε με την προφητεία ενός αξιότιμου προφήτη, που είναι ο τελευταίος και ο ανώτερος όλων των προφητών.

Ήδη γνωρίζεις ότι ο δοξασμένος Θεός έπλασε ένα ον στην αρχή, απ' αυτό έπλασε το ταίρι του και απ' αυτό το ζευγάρι δημιούργησε όλους αυτούς που κατοικούν σήμερα στα διάφορα μέρη της γης σκορπισμένοι σε διαφορετικούς

λαούς και σε διαφορετικά έθνη. Πράγματι, όλες οι μυθολογικές και θρησκευτικές διηγήσεις των διαφόρων λαών συμφωνούν στο ότι το ανθρώπινο γένος άρχισε από ένα πλάσμα.

Τα δεδομένα επίσης των εμπειρικών επιστημών (science) δεν αποδεικνύουν ότι οι πρώτοι άνθρωποι που κατοικούσαν τα διάφορα μέρη της γης ήταν διαφορετικοί. Απ' αυτούς κατάγονται οι διάφορες φυλές και τα ποικίλα έθνη που απλώνονται σήμερα στη γη.

Οι περισσότεροι από τους ειδικούς επιστήμονες συμπεραίνουν επιφυλακτικά ότι ένας μόνο άνθρωπος θα πρέπει να είχε δημιουργηθεί στην αρχή, και ότι απ' αυτόν κατόπιν έγιναν όλες οι ανθρώπινες φυλές που υπάρχουν σήμερα.

Το πλάσμα αυτό από το οποίο προέρχεται το ανθρώπινο γένος είναι ο Αδάμ, από τον οποίο φτιάξαμε στη γλώσσα μας τη λέξη «αδαμίτης», που σημαίνει άνθρωπος. Ο Αδάμ λοιπόν είναι αυτός που διάλεξε ο Θεός, για να τον κάνει πρώτο Του προφήτη στη γη, και τον διέταξε να διδάξει στους απογόνους του το Ισλάμ, να τους διευκρινίσει δηλαδή ότι ο Θεός τους και ο Θεός όλου του σύμπαντος είναι ένας, ότι μόνο Αυτόν πρέπει να πιστέψουν, να εμπιστευθούν και να προσκυνήσουν, και ότι πρέπει να περάσουν τη ζωή τους έχοντας τη συναίνεσή του. Κατά συνέπεια οι δίκαιοι και οι χρηστοί που θα τα εφαρμόσουν όλα αυτά θα έχουν την ανταμοιβή των καλών, ενώ όσοι αρνηθούν θα αντιμετωπίσουν την τιμωρία των κακών. Απ' τους απογόνους του Αδάμ, οι μεν καλοί ακολούθησαν τους γονείς τους, κρατήθηκαν απ' το γερό σκοινί του Θεού και ακολούθησαν τον

ευθύ δρόμο που τους είχε δείξει· οι άδικοι δε αρνήθηκαν να υπακούσουν και ακολούθησαν τα δικά τους πιστεύω, με αποτέλεσμα αυτοί να διαβρωθούν σιγά σιγά από την ανηθικότητα και τις αμαρτίες.

Μερικοί απ' αυτούς λάτρεψαν τον ήλιο, το φεγγάρι και τα άστρα. Άλλοι πάλι λάτρεψαν ένα δέντρο, μία πέτρα, ένα ποτάμι ή ένα ζώο, ενώ άλλοι νόμισαν ότι το νερό, η φωτιά, η αρρώστια, η υγεία και οι υπόλοιπες δυνάμεις και αγαθά της φύσης έχουν το καθένα απ' ένα δικό του θεό· επομένως θα πρέπει ο άνθρωπος να λατρεύει όλους αυτούς τους θεούς, για να ικανοποιηθούν και να τον περιβάλλουν με την εύνοιά τους. Μ' αυτό τον τρόπο η άγνοια γέννησε διάφορες μορφές πολυθεϊσμού και ειδωλολατρείας, από τις οποίες διαμορφώθηκαν διάφορες θρησκείες στη γη.

Η εξέλιξη αυτή ήταν συνέπεια της διασποράς του γένους του Αδάμ στα διάφορα μέρη και τις διάφορες γωνιές της γης και της διαίρεσής του σε διάφορους λαούς και σε διάφορα έθνη, έτσι ώστε το κάθε έθνος ασπάστηκε μιά δική του θρησκεία, διαφορετική από εκείνη των άλλων ως προς τις διατάξεις και τις τελετές της.

Άλλωστε, όταν οι άνθρωποι ξέχασαν το Θεό τους, επόμενο ήταν να ξεχάσουν και τη θρησκεία που τους μετέφερε και τους δίδαξε ο πατέρας τους ο Αδάμ, να ακολουθήσουν τις προσωπικές ιδέες τους και να εισχωρήσουν σ' αυτούς τα αισχρά ήθη και οι άδικες διατάξεις σε κάθε τομέα. Έτσι, διαδόθηκαν ανάμεσά τους οι ανήθικες αρχές και οι πρωτόγονες ιδέες και έσφαλαν στη διάκριση του ωφέλιμου από το βλαβερό και του δίκαιου από το άδικο. Γι' αυτό ο δοξασμέ-

νος Θεός άρχισε την αποστολή προφητών και αποστόλων για κάθε έθνος στο οποίο κήρυτταν τα ίδια που προηγουμένως τους είχε διδάξει ο Αδάμ. Αυτοί τους θύμιζαν όσα είχαν ξεχάσει και τους μάθαιναν τη λατρεία του μονοθεϊσμού απαγορεύοντας τους τον πολυθεϊσμό και την ειλωλολατρεία και καταπολεμώντας τα σαθρά ήθη και τις άδικες διατάξεις που επικρατούσαν, δείχνοντάς τους συγχρόνως τον αποδεκτό από το Θεό δρόμο, που πρέπει να ακολουθήσουν για να εκπληρώσουν το χρέος τους σύμφωνα με τους σωστούς νόμους και τις σοφές διατάξεις του.

Καμιά χώρα του κόσμου, από την Ινδία, την Κίνα, την Περσία, το Ιράκ, την Αίγυπτο, είτε βρίσκεται στην Αφρική είτε στην Ευρώπη, δε στερήθηκε τους προφήτες και τους αποστόλους του Θεού. Αυτοί οι προφήτες πίστευαν όλοι στην ίδια μοναδική θρησκεία, είναι αυτή που ονομάζουμε σήμερα «Ισλάμ».

«Η παρεξήγηση που έχει γίνει από τον κόσμο, ακόμη και από την επιστήμη, είναι η ιδέα ότι το Ισλάμ άρχισε με τον προφήτη Μωάμεθ. Αυτό όμως αποτελεί μία μεγάλη πλάνη από την οποία πρέπει να απαλλαχθούμε, γιατί απ' την αρχή της δημιουργίας του ανθρώπινου γένους το Ισλάμ ήταν η μόνη γνήσια και πραγματική του θρησκεία, και ο κάθε προφήτης σε κάθε εποχή και χώρο μόνο τη θρησκεία αυτή δίδαξε».

Και οι απλές μόνο διαφορές στον τρόπο που ακολούθησε ο κάθε προφήτης ως προς τη διαφώτιση των ανθρώπων και την καθιέρωση νόμων στη ζωή οφείλονται στο ότι ο καθένας απ' αυτούς αρκέστηκε στην αφαίρεση της ιδιαίτε-

ρης μορφής άγνοιας που υπήρχε στο έθνος του, με σκοπό την εξάρθρωση των ανόητων αντιλήψεων που ήταν βαθιά ριζωμένες μέσα τους.

Αυτά τα έθνη βρισκονταν στα πρώτα στάδια του πολιτισμού, της επιστήμης και της σκέψης, έτσι οι προφήτες που ήρθαν σ' αυτά τους έφεραν απλές διδαχές και νόμους, ενώ όσο προχωρούσαν τα έθνη στην εξέλιξή τους, τόσο βελτίωσαν και οι προφήτες τις διδαχές, τις θεσμοθετήσεις και τις μεθόδους τους.

Οι διαφορές αυτές εξάλλου ήταν μόνο φαινομενικές, γιατί το πνεύμα όλων αυτών των διδαχών και νομοθεσιών είναι ένα και το αυτό, δηλαδή **ο μονοθεϊσμός στη λατρεία, η ειλικρίνεια και η αφοσίωση στην πράξη και η πίστη στη Δευτέρα Παρουσία.**

Το πιο αξιοπερίεργο φαινόμενο είναι ο τρόπος με τον οποίο φέρθηκαν οι άνθρωποι στους προφήτες και τους αποστόλους αυτούς. Συχνά τους κακοποίησαν και με μεγάλη αλαζονεία τους αρνήθηκαν. Μερικούς ακόμα τους σκότωσαν και τους εξόρισαν απ' τους τόπους τους, ενώ λίγοι ήταν αυτοί που πίστεψαν στους προφήτες, οι οποίοι αφιέρωσαν όλη τους τη ζωή στην κήρυξη της αλήθειας.

Πράγματι, οι διαλεχτοί αυτοί άνθρωποι του Θεού δε λύγισαν, ούτε υπέκυψαν παρά συνέχισαν τις προσπάθειές τους, μέχρι που το κήρυγμά τους επηρέασε μεγάλα έθνη της γης, που τους ακολούθησαν.

Κι εδώ όμως, η παραπλάνηση πήρε καινούργια μορφή· έτσι τα έθνη αλλοίωσαν τις διδαχές των προφητών μετά το

θάνατό τους, πρόσθεσαν στα βιβλία τους μυθεύματα και επινόησαν νέους τρόπους λατρείας.

Μερικοί λοιπόν λάτρεψαν τους ίδιους τους προφήτες, μερικοί είπαν πως ο ίδιος ο Θεός κατέβηκε στη γη με τη μορφή του προφήτη Του, ενώ άλλοι θεώρησαν τον προφήτη τους θεό ή ακόμη συνεταίρο του θεού ως προς τη θεία υπόσταση.

Μ' αυτό τον τρόπο, οι άνθρωποι κατά τις διάφορες εποχές και χώρους αλλοίωσαν τις διδαχές των προφητών του μετά το θάνατό τους, έφτιαξαν είδωλα και αγάλματα γι' αυτούς που πριν είχαν αρνηθεί και τα προσκύνησαν. Παραμόρφωσαν τα κηρύγματα και τους νόμους των προφητών, προσθέτοντάς τους διάφορες ιδέες, δεισιδαιμονίες, πρωτόγονες διατάξεις, μυθικές διηγήσεις και πλαστά έθιμα. Τα ανακάτεψαν με ό,τι ήθελαν οι ίδιοι, ώστε τελικά με το πέρας των αιώνων δεν έμεινε για τον άνθρωπο κανένας τρόπος για να διακρίνει τη διδασκαλία και τη γνήσια νομοθεσία του προφήτη απ' τις άλλες προσμειξείς, τις οποίες πραγματοποίησαν μεταγενέστεροι των προφητών.

Αλλά, οι προσπάθειες των προφητών δεν ήταν εντελώς άκαρπες, αφού διατηρήθηκαν μερικά ίχνη της αλήθειας παρά τις αλλοιώσεις που πραγματοποιήθηκαν.

«Ακριβώς έτσι, τα προηγούμενα έθνη αλλοίωσαν την πραγματική τους θρησκεία — το Ισλάμ — και εφεύραν μόνο τους τις διάφορες θρησκείες που παρατηρούμε σήμερα με τις ποικίλες ονομασίες που έχουν. Η θρησκεία, λόγου χάρη που δίδαξε ο Ιησούς Χριστός είναι το γνήσιο Ισλάμ, οι μεταγενέστεροι του Χριστού όμως τον θεοποίη-

σαν και ανακάτεψαν τις αγνές και καθαρές διδαχές του με δικές τους δεισιδαιμονίες έτσι βγήκε στον κόσμο μία καινούργια θρησκεία, που την ονόμασαν οι ίδιοι «χριστιανισμό».

Γενικά λοιπόν, μετά από τόσες επεμβάσεις καλύφθηκαν από τα διάφορα φανταστικά διηγήματα οι πραγματικές ιστορίες και πράξεις των προφητών, μέχρι που δεν απέμεινε κανένα γνήσιο στοιχείο για τους κατοπινούς ανθρώπους. Κι όμως, οι προσπάθειες και οι κόποι των προφητών δεν πήγαν χαμένα. Στο κάθε έθνος διατηρήθηκε ένα μέρος της αλήθειας και του δικαίου, παρά την παραμόρφωση που υπέστησαν οι διδαχές των προφητών και παρά την ανάμειξή τους με ξένες προς αυτές ιδέες.

Η πίστη στο Θεό και τη Δευτέρα Παρουσία, άσχετα με τη μορφή που πήρε αυτή η πίστη, διαδόθηκε σ' όλα τα έθνη, και ο κόσμος παραδέχεται πλέον έστω και μερικές απ' τις αρχές της εγκράτειας, της αλήθειας και της ηθικής. Ο κάθε προφήτης διαπαιδαγώγησε και προετοίμασε το έθνος του για την παραδοχή του δικαίου, έτσι ώστε να γίνει δυνατή η επέκταση σ' όλη τη γη από τη μιά άκρη της στην άλλη, της ίδιας θρησκείας και έτσι ώστε να είναι αυτή η θρησκεία η μόνη για ολόκληρη την ανθρωπότητα, χωρίς καμιά διάκριση ανάμεσα στα διάφορα έθνη.

Διευκρινίσαμε πιο πάνω ότι ο Θεός έστελνε έναν ειδικό απόστολο σε κάθε έθνος, το κήρυγμα του οποίου προοριζόταν μόνο σ' αυτό το έθνο. Συνέβαινε δε αυτό γιατί τα έθνη ήταν απομονωμένα τις παλιές εποχές, χωρίς καμιά επαφή μεταξύ τους και το καθένα περιοριζόταν στα σύνορά του, επομένως ήταν δύσκολο κάτω από τέτοιες συνθήκες να εξα-

πλωθεί μια κοινή και ενιαία διδασκαλία σε όλα τα έθνη και σε όλους τους λαούς της γης.

Επιπλέον οι συνθήκες μέσα στο κάθε έθνος ήταν διαφορετικές από εκείνες των άλλων, ενώ η άγνοια επικρατούσε σε όλη τη γη. Έτσι η διαφθορά που προέκυψε από την άγνοια αυτή όσον αφορά την πίστη και την ηθική ήταν και αυτή διαφορετική από μέρος σε μέρος και από καιρό σε καιρό.

Γι' αυτό ήταν ανάγκη να σταλεί ένας ειδικός απόστολος για το κάθε έθνος της γης, που να ασχοληθεί με τη διαφώτιση, τη χειραγωγήσή του, να γκρεμίζει τις πλάνες του και σιγά σιγά στη θέση τους να διαδώσει τις σωστές ιδέες, να το εμποδίσει να ακολουθήσει τους ανήθικους δρόμους, να το κατευθύνει προς το δίκαιο και τις υψηλές και παγκόσμιες αναγνωρισμένες αξίες και να διαπαιδαγωγήσει τους πολίτες όπως διαπαιδαγωγεί η μητέρα τα μικρά παιδιά της.

Μόνο ο Θεός γνωρίζει πόσες χιλιάδες χρόνια χρειάστηκαν για τη διαπαιδαγώγηση των εθνών της γης μ' αυτό τον τρόπο, μέχρι που έφθασε για την ανθρωπότητα ο καιρός να ξεπεράσει τις ημέρες της ανηλικότητας και να φτάσει στην εφηβεία. Προωθήθηκαν οι σχέσεις μεταξύ των λαών λόγω της εμπορικής και βιομηχανικής ανάπτυξης, συγχρόνως με την πρόοδο σε όλους τους τομείς.

Οι άνθρωποι άρχισαν να ταξιδεύουν από την Ιαπωνία και την Κίνα προς την απομακρυσμένη Ευρώπη και Αφρική με δρόμους ξηράς και θάλασσας. Τα περισσότερα έθνη άρχισαν να γνωρίζουν τα γράμματα, με συνέπεια να εξαπλωθούν σ' αυτά οι επιστήμες και οι τέχνες, να ανταλλάσσονται μεταξύ τους θεωρίες και απόψεις για επιστημονικά

θέματα, να διαπρέπουν σ' αυτά πολλοί και ισχυροί ηγεμόνες, που κατέκτησαν τις γειτονικές τους χώρες και ίδρυσαν στη γη τις μεγάλες αυτοκρατορίες, που περιλάμβαναν πολλές χώρες και διάφορες εθνικότητες.

Το αποτέλεσμα ήταν να ενωθούν περισσότερα από ένα έθνος κάτω από ένα πολιτικό σύστημα, μέχρι που η απόσταση και η άγνοια που τα χώριζαν παλιά άρχιαν να εξαφανίζονται· έτσι έγινε δυνατό να διαδοθεί η μοναδική διδαχή και η μοναδική νομοθεσία του Ισλάμ σε ολόκληρη τη γη.

Αν επιστρέψουμε πίσω περίπου δυόμισυ χιλιάδες χρόνια στην ανθρώπινη ιστορία, θα δούμε ότι ο ίδιος ο άνθρωπος τότε αναζητούσε μια ενιαία θρησκεία, δηλαδή μια θρησκεία που να προορίζεται για ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Η βουδιστική θρησκεία, λόγου χάρη, δεν αποτελούσε μία ολοκληρωμένη θρησκεία, περιλάμβανε απλώς κάποιες ηθικές αρχές· παρ' όλ' αυτά ο βουδισμός διαδόθηκε σ' ολόκληρη την Κίνα, την Ιαπωνία και τη Μογγολία μέχρι την άλλη πλευρά, στο Αφγανιστάν και το Μπαχρέιν.

Μερικούς αιώνες αργότερα ήρθε ο χριστιανισμός. Αναμφίβολα ο Χριστός δίδαξε το γνήσιο λόγο του Ισλάμ, οι μεταγενέστεροι όμως ήταν αυτοί που πρόσθεσαν στη θρησκεία τους ό,τι ήθελαν οι ίδιοι, κι έτσι αυτή κατάντησε μία ατελής θρησκεία που την ονόμασαν «χριστιανισμό». Παρ' όλ' αυτά όμως ο χριστιανισμός εξαπλώθηκε στην Περσία, την Αφρική και την Ευρώπη, γεγονός που δείχνει ότι ο κόσμος ήταν διψασμένος τότε για μια ολοκληρωμένη, παγκόσμια θρησκεία, και όταν δεν τη βρήκε, πίστεψε ακόμα και σ' αυτή την ατελή θρησκεία που μόλις άρχισε να γνωρίζει.

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΩΑΜΕΘ ΤΟΥ ΑΜΠΙΝΤΟΥΛΛΑ

Κατά την εποχή αυτή που περιγράψαμε, στάλθηκε για όλους τους λαούς και για όλα τα έθνη της γης ένας προφήτης, ο κύριος* μας, ο Μωάμεθ, στην αραβική χερσόνησο· σ' αυτόν ανέθεσε ο Θεός να διαβιβάσει σ' όλους τη χρησιμότητα, τη θρησκεία, την αλήθεια και τον ολοκληρωμένο νόμο.

Αν παρατηρήσουμε τη γεωγραφία του κόσμου, θα δούμε ότι η αραβική χερσόνησος είναι το πιο κατάλληλο μέρος γι' αυτό το παγκόσμιο μήνυμα, καθώς βρίσκεται ανάμεσα στην Ασία και την Αφρική και είναι πολύ κοντά στην Ευρώπη. Αποτελούσε ευνοϊκό τόπο ειδικά εκείνη την εποχή που τα πολιτισμένα ευρωπαϊκά έθνη κατοικούσαν τα νότια τμήματα της Ευρώπης, τα οποία έχουν την ίδια απόσταση που έχει και η Ινδία από την αραβική χερσόνησο.

Η ιστορία επίσης αναφέρει ότι εκείνη την ιστορική περίοδο κανένα άλλο έθνος δεν ήταν πιο κατάλληλο και πιο άξιο από το αραβικό γι' αυτό το μήνυμα. Τα συμπτώματα της αδυναμίας και της αποσύνθεσης είχαν ήδη αρχίσει να φαίνονται στα άλλα πολιτισμένα έθνη και τις άλλες υπερδυνάμεις, ως φυσική εξέλιξη ύστερα από τη μεγάλη άνθιση, ενώ το αραβικό έθνος τότε είχε ακόμα ακμαία τη δύναμή του και θερμό το αίμα του. Η πολιτιστική πρόοδος και εξέ-

* Όπως λέμε ο κύριος τάδε, έτσι λέμε ο Κύριος Μωάμεθ. Δηλαδή δεν σημαίνει θεός· αφού ο Μωάμεθ ήταν απόλυτα άνθρωπος, έτρωγε, έπινε, κοιμόταν και παντρευόταν.

λιξη των υπόλοιπων λαών σε συνδυασμό με την πολυτελέστατη ζωή που περνούσαν είχαν διαβρώσει τα ήθη και τις ψυχές τους.

Το αραβικό έθνος όμως δεν είχε φτάσει σ' αυτό το στάδιο πολιτιστικής ανάπτυξης, δηλαδή να είναι ξένοιαστο, να ποθεί την πολυτέλεια και να επιδίδεται σε σαρκικές απολαύσεις και ακολασίες. Τον έκτο αιώνα μ.Χ. αυτό το έθνος ήταν ακόμη εντελώς ανέγγιχτο από τα εξαπλωμένα χαμερπή ήθη στα πολιτισμένα τότε έθνη της γης, και διέθετε από τα παγκόσμια ανθρώπινα χαρακτηριστικά όλα όσα μπορεί να έχει ένα έθνος που δεν έχει χτυπήσει πολιτισμός με τους σφοδρούς ανέμους του.

Οι Άραβες ήταν τολμηροί και θαρραλέοι, δεν ξέρανε το φόβο και τη μικροψυχία, και με τα χέρια τους ελεύθερα τηρούσαν τις υποσχέσεις τους, είχαν ακόμη αδέσμευτους τους οραματισμούς και τις σκέψεις τους, ποθούσαν την ελευθερία και την ανεξαρτησία, αγαθά που τα είχαν ιεραρχήσει πάνω απ' όλα χωρίς να είναι υποταγμένοι σε κανένα ξένο έθνος, ενώ στο αίμα τους έτρεχε το πάθος της θυσίας για την υπεράσπιση της τιμής τους. Η ζωή τους ήταν αγαθή και δε γνώριζαν την πολυτέλεια και την ευημερία. Αναμφίβολα είχαν κι αυτοί αρκετά ελαττώματα και άσεμνα ήθη, η ύπαρξη των οποίων όμως οφειλόταν στο ότι κανένας προφήτης δεν είχε έρθει σ' αυτούς από το Θεό για δυόμισι χιλιάδες χρόνια.*

* «Η εποχή του Αβραάμ και του Ισμαήλ απέχει περίπου 2.500 χρόνια από την αποστολή του Μωάμεθ, και κατά τη διάρκεια αυτού του χρονικού διαστήματος ο Θεός δεν τους έστειλε κανέναν προφήτη».

Κανείς ηγέτης τους επίσης δεν προσπάθησε να τους μάθει τη δικαιοσύνη, να φροντίσει για την ηθική τους και να τους εκπολιτίσει.

Η άγνοια επικρατούσε σ' αυτούς, επειδή ζούσαν σε πλήρη ελευθερία για ολόκληρους αιώνες στην έρημο, μιά άγνοια που μεγάλωνε, ακριβώς επειδή κανείς δεν ήταν ικανός να τους διδάξει και να τους βγάλει από τα βαθειά σκοτάδια στο φως του πολιτισμού... Ωστόσο ήταν άξιοι να αναστατώσουν τον κόσμο, όταν κάποιος μεγαλοφυής άνθρωπος φρόντισε για τη διαφώτιση και την ηθική τους εξύψωση, προκειμένου να πραγματοποιήσουν τη μετάδοση του κληρύγματος και της διδαχής του, μια ανώτερη ανθρώπινη επιδίωξη και ένα έντιμο μήνυμα για ολόκληρο τον κόσμο. Τέτοιο ζωντανό, θαρραλέο και μεγαλοπρεπές έθνος είχε ανάγκη αυτό το παγκόσμιο μήνυμα για να εξαπλωθεί και να φθάσει το περιεχόμενό του σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Επίσης, εάν κοιτάξεις την αραβική γλώσσα και εάν μελετήσεις την αραβική φιλολογία, θα διαπιστώσεις χωρίς αμφιβολία ότι καμιά άλλη γλώσσα στον κόσμο δεν είναι πιο κατάλληλη απ' αυτή για τη μετάδοση των υψηλών ιδεών και τη διευκρίνιση των λεπτότατων εννοιών του θείου λόγου, ταυτόχρονα με την επίδραση που ασκεί αυτή η γλώσσα στην καρδιά του κάθε ανθρώπου.

Ακόμα και οι μικρές φράσεις της γλώσσας αυτής μπορούν να εκφράσουν τα πιο σημαντικά θέματα, ενώ έχουν συγχρόνως μεγάλη επίδραση στις καρδιές. Ακριβώς τέτοια γλώσσα είχαν ανάγκη οι θεόπνευστες έννοιες του ιερού κορανίου.

Εξαιτίας της τέλειας σοφίας Του και της ευσπλαχνίας Του για τους ανθρώπους ο Θεός επέλεξε την αραβική χερσόνησο απ' όλα τα υπόλοιπα μέρη της γης για την αποστολή της παγκόσμιας προφητείας.

Τώρα, θα εξηγήσουμε τι ήταν εκείνο που έκανε τον άνθρωπο αυτόν που τον διάλεξε ο δοξασμένος Θεός για την προφητεία αυτή, ασύγκριτο στη γη.

Η ΑΠΟΔΕΙΞΗ ΤΗΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΜΩΑΜΕΘ

Αν επιστρέψουμε 1.400 χρόνια πίσω στην ιστορία αυτού του τόπου, θα δούμε ότι τότε δεν υπήρχε τηλέγραφος, τηλέφωνο, τρένο, αυτοκίνητο ή τυπογραφείο. Δεν έβγαιναν εφημερίδες και περιοδικά, ούτε και εκδίδονταν βιβλία. Δεν ήταν εύκολο να ταξιδέψουν οι άνθρωποι όπως είναι σήμερα, γιατί έπρεπε όποιος ταξίδευε από χώρα σε χώρα να περάσει ολόκληρους μήνες στο ταξίδι, λες και ήταν απομονωμένη από τον υπόλοιπο κόσμο η αραβική χερσόνησος.

Γύρω απ' αυτή βέβαια υπήρχαν οι Πέρσες, οι Ρωμαίοι και οι Αιγύπτιοι, τα βουνά από άμμο όμως, που εκτείνονταν στις άκρες της, τη χώριζαν απ' όλες τις γειτονικές χώρες.

Οι Άραβες έμποροι που ταξίδευαν με σκοπό το εμπόριο, χρησιμοποιούσαν τις καμήλες τους για να φτάσουν στις χώρες αυτές. Ένα τέτοιο ταξίδι διαρκούσε εβδομάδες ή και μήνες μέχρι να φτάσουν στον τόπο προορισμού τους, οπότε φαίνεται ότι η αγοραπωλησία των αγαθών δεν ήταν ο μοναδικός τους στόχος. Στην ίδια την αραβική χερσόνησο δεν

υπήρχε προηγμένος πολιτισμός, σχολεία ή βιβλιοθήκες· ούτε ασχολούνταν οι κάτοικοί της με την διδασκαλία και τα γράμματα, παρά ήταν μετρημένοι στα δάχτυλα όσοι γνώριζαν ανάγνωση και γραφή.

Άλλωστε, το επίπεδο της γνώσης τους και σ' αυτά ακόμα δεν ήταν αρκετό, ώστε να τους δώσει την ευχέρεια να κατανοήσουν τις τέχνες και τις επιστήμες της εποχής εκείνης, που ήταν ανεπτυγμένες έξω από τα σύνορά τους.

Δεν είχαν κυβέρνηση που να μεριμνεί για την ενότητά τους, ούτε διέθεταν νόμους που να τους περιορίζουν και να τους απαγορεύουν οτιδήποτε. Η κάθε νομάδα είχε τη δική της ζώνη κυριαρχίας, έτσι λεηλατούσαν και λήστευαν εντελώς ελεύθεροι, χύνοντας το αίμα τους σε συνεχείς εμφύλιους πολέμους. Δε λογάριάζαν καθόλου την ανθρώπινη ζωή, με αποτέλεσμα όποιος ήθελε και όποτε μπορούσε, να σκοτώνει όποιον ήθελε, με σκοπό την αρπαγή της περιουσίας του.

Πράγματι, δεν υπήρχε κανένα ίχνος πολιτισμού, επιδίδονταν σε άσεμνες πράξεις και είχαν αμαρτωλές συνήθειες, όπως τα οινοπνευματώδη ποτά και τη χαρτοπαιξία. Χωρίς καμιά ντροπή γδύνονταν μεταξύ τους και οι γυναίκες τους είχαν φθάσει στο σημείο να κάνουν γυμνές τον γύρο του **ιερού σπιτιού***. Γενικά, δε γνώριζαν το θεμιτό απ' το αθέμιτο.

Η ελευθερία τους είχε φθάσει σε τέτοιο βαθμό, ώστε δε συμμορφώνονταν σε καμιά αρχή, σε κανένα νόμο και σε

**Σ.Μ.: Το ιερό σπίτι: είναι το σπίτι που έχτισε ο προφήτης Αβραάμ και στο οποίο θα αναφερθούμε σε άλλο μέρος του βιβλίου.*

καμιά ηθική, και αρνούνταν να υπακούσουν και να πειθαρχήσουν σε οποιονδήποτε ηγέτη. Επιπλέον, η άγνοια είχε ριζώσει τόσο βαθιά μέσα τους, ώστε λάτρευαν και προσκυνούσαν τα είδωλα. Θεοποιούσαν οποιαδήποτε πέτρα που τους άρεσε απ' όσες συναντούσαν στα ταξίδια τους κι έτσι εκπλήρωναν την ανάγκη τους για λατρεία γονατίζοντας σ' αυτή. Το κεφάλι τους δηλαδή, που είχε αρνηθεί να υποκύψει σε οποιονδήποτε, το ταπείνωσαν μπροστά στις πέτρες και τα είδωλα, νομίζοντας ότι αυτά θα τους ικανοποιούσαν τις ανάγκες τους και θα τους πραγματοποιούσαν τις ελπίδες και τις προσδοκίες τους.

Σ' αυτό το έθνος λοιπόν, και κάτω από τέτοιες συνθήκες, γεννήθηκε ένα παιδί που πριν να δει το φως της ζωής, είχε πεθάνει ο πατέρας του και, όταν ήταν παιδί αργότερα, πέθανε η μητέρα του και ο παππούς του. Μέσα σε τέτοιο σθερό περιβάλλον δε θα μπορούσε να αποκτήσει την κατάλληλη μόρφωση, ακόμα κι αν ζούσαν οι γονείς του. Μόλις μεγάλωσε, βρέθηκε να βόσκει πρόβατα με τους άλλους συνομηλίκους του. Στα νειάτα του δούλεψε στο εμπόριο. Είχε παρές και σχέσεις μ' αυτούς ακριβώς τους Άραβες, την κατάσταση των οποίων περιγράψαμε πιο πάνω.

Ήταν αγράμματος. Δεν ήξερε ούτε να γράφει, ούτε να διαβάσει· κι όμως, οι συνήθειές του, τα ήθη του, τα γνωρίσματά του και οι ιδέες του ήταν εντελώς διαφορετικά από εκείνα των άλλων συμπατριωτών του. Ποτέ του δεν είπε ψέμα και δεν έβλαψε κανένα με το χέρι ή με τη γλώσσα του. Ήταν τρυφερός, συμπαθητικός, με γλυκύτατη ομιλία, για

την οποία τον αγαπούσε όποιος έκανε έστω και για μια φορά παρέα μαζί του. Με άδικο τρόπο δεν έπαιρνε τίποτα, όσο μικρό κι αν ήταν αυτό. Ήταν τόσο τίμιος, δίκαιος και μεγαλόψυχος, που οι άλλοι του εμπιστεύονταν τα χρήματά τους και τα άφηναν σ' αυτόν, που τα φύλαγε όπως φύλαγε τον εαυτό του και τα δικά του χρήματα. Επειδή αναγνώριζαν την τιμιότητά του, στηρίζονταν σ' αυτόν και τον ονόμαζαν «ο τίμιος».

Ήταν ακόμη αξιοπρεπέστατος και απέφευγε να εμφανίζεται με γυμνό σώμα, ειδικά όταν ενηλικιώθηκε. Ήταν και ευγενής, αντιπαθούσε το κακό και την ακολασία, παρά το ότι γεννήθηκε και μεγάλωσε ανάμεσα σε ανθρώπους κακούς και ακόλαστους.

Η αγνή του καρδιά υπέφερε, όταν έβλεπε τους συμπατριώτες του να λεηλατούν και να χύνουν το αίμα τους· έτσι, όσο δυνάμωνε μεταξύ τους η φλόγα του πολέμου και των μαχών, αυτός τόσο πιο σκληρά εργαζόταν για τη συμφιλίωσή τους.

Ήταν και ελεήμονας, μοιραζόταν τους πόνους των άλλων, βοηθούσε τις χήρες και τα ορφανά, έτρεφε τους πεινασμένους και φιλοξενούσε τους ταξιδιώτες που έφυγαν απ' τα σπίτια τους και έχασαν τα λεφτά τους. Για χάρη δε όλων αυτών υπέμενε τη ζημιά και την ταλαιπωρία. Ήταν επίσης εύστροφος και αποδοκίμαζε την ειδωλολατρεία, παρ' όλο που ζούσε ανάμεσα σε ανθρώπους που η ειδωλολατρεία αποτελούσε γι' αυτούς, εκτός από τη «δεύτερη φύση» τους, και τη θρησκεία που κληρονόμησαν απ' τους προγόνους τους.

Δε χαμήλωσε ποτέ του το κεφάλι σε κανέναν άνθρωπο, λες και η καρδιά του τον συμβούλευε ότι τίποτα απ' αυτά που υπάρχουν στη γη και τους ουρανούς δεν είναι άξιο λατρείας και ότι ο Θεός είναι ένας, χωρίς να έχει ή να μπορεί να έχει συνέταιρο στην εξουσία Του.

Έτσι, αυτός ο άνθρωπος έλαμπε ανάμεσα στους άλλους αγράμματους, όπως λάμπει το διαμάντι ανάμεσα σε πολλούς λίθους και όπως λάμπει το φως στο σκοτάδι της νύχτας.

Ύστερα απ' αυτή την αγνή και μεγαλοπρεπή ζωή που έκανε, όταν έφτασε πλέον στα 40 του χρόνια, δεν άντεξε το σκοτάδι που σκέπαζε κάθε τομέα της κοινωνίας του και θέλησε να σώσει τον εαυτό του απ' αυτή τη θυελλώδη θάλασσα άγνοιας, ηθικού χάους, πλήρους υλισμού, πολυθεϊσμού και ειδωλολατρείας, αφού τίποτα απ' αυτά δεν ταίριαζε στη φύση του.

Αποφάσισε να φύγει από τη Μέκκα και να περάσει πολλές μέρες στον κόσμο της μοναξιάς και της απομόνωσης, λυτρώνοντας έτσι την ψυχή και την καρδιά του με τη λατρεία και την πείνα, και προσηλωμένος στην αναζήτηση ενός φωτός που θα διέλυε το σκοτάδι που πλάκωνε το έθνος του και με το οποίο θα μπορούσε να διορθώσει τη γεμάτη από κακία, διαφθορά και αναταραχή ζωή.

Εκεί αλλάζει η ζωή του και πλημμυρίζει ξαφνικά η καρδιά του μ' εκείνο το φως που ποθούσε το ένστικτό του και γεμίζει με δύναμη που δε διέθετε παλιά. Έτσι βγαίνει απ' την απομόνωση του σπηλαίου του και φωνάζει τους συμπατριώτες του: αυτά τα είδωλα που λατρεύετε με τόση προσήλωση δε σας βλάπτουν, αλλά ούτε και σας ωφελούν, γι' αυτό

αφήστε τα! Τη γη, τον ήλιο, το φεγγάρι, τα άστρα και όλες τις δυνάμεις στη γη και τους ουρανούς μόνο ένας Θεός τα έπλασσε. Είναι ο ίδιος που, σας δημιούργησε και σας δίνει τα πάντα, είναι Αυτός που σας θανατώνει και σας ζωντανεύει ξανά· επομένως μόνο σ' Αυτόν θα πρέπει να πιστέψετε και μόνο σ' Αυτόν θα πρέπει να στηριχθείτε και να ζητήσετε την εκπλήρωση των επιθυμιών σας. Εγκαταλείψτε τις λεηλασίες, την κλεψιά, την κακία, το μεθύσι και τη χαρτοπαιξία.

Να είστε ειλικρινείς και δίκαιοι στα έργα και τα λόγια σας. Να μη σκοτώνετε καμιά ψυχή χωρίς λόγο, να μην αρπάζετε τα χρήματα των συνανθρώπων σας και να φροντίζετε να είναι δίκαιες όλες οι συναλλαγές σας.

Όλοι είστε άνθρωποι και όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι. Η αξιοπρέπεια και η υπεροχή δεν έχουν σχέση με καταγωγή, χρώμα, ντύσιμο, τίτλο ή πλούτο. Όλα αυτά είναι αδιάφορα σε σύγκριση με τη χρηστότητα, την εγκράτεια και την καλοσύνη.

Ο χρηστοθήης είναι αυτός που φοβάται το Θεό και αποτρέπει τον εαυτό του από τη διάπραξη του κακού· αυτός αποτελεί έναν τίμιο και τέλειο άνθρωπο. Ενώ όποιος δεν του μοιάζει δε θα αποκτήσει ποτέ τιμιότητα και ανωτερότητα, καθώς επίσης και καμιά ελπίδα να κερδίσει στη Δευτέρα Παρουσία.

Όλους θα σας καλέσει ο Θεός μετά απ' αυτή τη ζωή σας. Και στο δίκαιο δικαστήριό του δε θα σας βοηθήσει καμιά μεσολάβηση, φιλία ή δωροδοκία, εκεί επίσης δε θα ερωτηθείτε για την ευγενική σας καταγωγή· τα μόνα που θα σας

ωφελήσουν εκεί θα είναι η πίστη σας και τα χρηστά σας έργα. Μόνο ο πιστός και καλός άνθρωπος θα μπει στον παράδεισο, ενώ όποιος δεν έζησε σωστά θα βρει την οδυνηρή καταδίκη και θα σταλεί στην κόλαση.

Οι πατριώτες του Μωάμεθ, όμως, άρχισαν να τον κυνηγούν, όχι για τίποτα άλλο παρά μόνο επειδή δυσφήμιζε τα έθιμά τους και τις ανόητες αντιλήψεις που κληρονόμησαν απ' τους γονείς τους, και επειδή απομάκρυνε τον κόσμο απ' την ειδωλολατρεία και καλούσε όλους τους ανθρώπους να παραδοθούν μόνο στο Θεό. Ακριβώς γι' αυτούς τους λόγους τον κακοποίησαν, τον έβρισαν, τον λιθοβόλησαν, τον απείλησαν και συνωμότησαν να τον δολοφονήσουν.

Εξαιτίας των συνεχών ενοχλήσεων και των δεινών που του προκαλούσαν αναγκάστηκε ύστερα από δεκατρία χρόνια να μεταναστεύσει απ' την πατρίδα του. Ωστόσο, η ψυχή τους δεν ικανοποιήθηκε και συνέχισαν ανηλεώς την καταδίωξη και την κακοποίησή του, ακόμα και στη Μεδίνα, όπου είχε καταφύγει αφότου εγκατέλειψε την πατρίδα του.

Γιατί όμως επέμενε αυτός ο αγαθός άνθρωπος όλα τα βάσανα και όλες τις ταλαιπωρίες που τραβούσε απ' τους συμπατριώτες του;

Η απάντηση είναι: επειδή ήθελε να τους δείξει τον ακέραιο δρόμο του δικαίου. Του πρότειναν να τον κάνουν ηγέτη τους και του πρόσφεραν χρήματα, ώστε να γίνει ο πλουσιότερος ανάμεσά τους, με αντάλλαγμα να εγκαταλείψει το κήρυγμά του για το Θεό. Αυτός όμως αρνήθηκε αποφασιστικά όλες τις προσφορές τους και επέμενε στη συνέχιση του κηρύγματός του.

Ύστερα απ' όλα όσα αναφέραμε, μπορεί κανείς να φανταστεί ότι είναι δυνατό να υπάρξει στη ζωή άνθρωπος πιο ηθικός, πιο ειλικρινής και με μεγαλύτερη αυτοθυσία απ' αυτόν; Υπέφερε δε όλα αυτά τα δεινά, όχι για να σώσει τον εαυτό του, αλλά για το καλό των άλλων ανθρώπων, για τους οποίους παρόλο που τον λιθοβολούσαν και τον χαρακτήριζαν με τις πιο άσχημες λέξεις, επιζητούσε μόνο τη σωτηρία τους.

Ας σκεφθούμε τη μεγάλη αλλαγή που είχε πάθει κατά τη διάρκεια της απομόνωσής του και φάνηκε μετά την έξοδό του απ' το σπήλαιο. Τα λόγια του είχαν φθάσει στο απώγειο της εκφραστικότητας και της ευφράδειας σε βαθμό που κανείς δε μιλούσε έτσι, ούτε πριν ούτε μετά απ' αυτόν.

Οι Άραβες, όπως είναι γνωστό, καμάρωναν για την ποίηση, την ευφράδεια και την ευγλωττία στο λόγο τους, κι όμως, αυτός τους προκαλούσε να φέρουν ένα παράδειγμα που να μοιάζει έστω και λίγο με «**σούρα**»* του κορανίου. Ανίκανοι λοιπόν αυτοί να βρουν κάτι παρόμοιο χαμήλωναν με ταπείνωση το κεφάλι.

Το πιο αξιοθαύμαστο είναι ότι η γλώσσα που χρησιμοποιούσε στους λόγους του, απευθυνόμενος στον κόσμο, αυτή λοιπόν η δική του γλώσσα, δεν μπορούσε να φτάσει την ευφράδεια και την ευγλωττία του κορανίου, ώστε να φαίνεται ξεκάθαρα η τεράστια διαφορά που υπάρχει στην έκφραση μεταξύ των κηρυγμάτων του Μωάμεθ και του περιεχόμενου του κορανίου, αν προσπαθήσουμε να κάνου-

*Σ.Μ.: *σούρα*: Κεφάλαιο κορανίου

με τη σύγκριση. Πάντως, αυτός ο αγράμματος που γεννήθηκε και έζησε όλη του τη ζωή στην έρημο ανάμεσα σε ανθρώπους επίσης αγράμματους, κατόρθωσε να πει σοφίες και διδάγματα που κανείς πριν ή μετά απ' αυτόν δεν τα είπε· όχι μόνο αυτό, αλλά ούτε ο ίδιος ο Μωάμεθ δεν τα είχε ακούσει απ' τον εαυτό του, πριν φτάσει τα 40 του χρόνια.

Ο ίδιος αμόρφωτος άνθρωπος αποκάλυψε νόμους στην ηθική, την κοινωνία, την πολιτική και στους υπόλοιπους τομείς του πολιτισμού, για τους οποίους οι μεγαλύτεροι επιστήμονες και φιλόσοφοι δυσκολεύτηκαν πολύ, παρά τις γνώσεις και τις εμπειρίες της ζωής τους, μέχρι να συνειδητοποιήσουν τη σοφία και τα μυστικά τους· είναι δε σίγουρο ότι αυτοί θα εξακολουθήσουν και στο μέλλον να αγωνίζονται, για να ανακαλύψουν τη σοφία και τους σκοπούς των νόμων αυτών, έχοντας ως εφόδιο τις ραγδαία αυξανόμενες γνώσεις τους.

Και παρά το ότι αυτός ο αγράμματος άνθρωπος καθιέρωσε τους νόμους του πριν από δεκατέσσερις αιώνες, ακόμη και σήμερα δεν μπορούμε να βρούμε ένα κομμάτι που να χρειάζεται αλλαγή ή αναθεώρηση, ούτε έστω μια παράγραφο που να μπορεί να αφαιρεθεί, ενώ αναθεωρήθηκαν πολλές φορές, οι υπόλοιποι θεσπισμένοι απ' τους ανθρώπους νόμοι.

Στα 23 χρόνια δραστηριότητά του, πολλοί απ' αυτούς που υπήρξαν αρχικά εχθροί του, και συνωμότησαν για να τον σκοτώσουν και γενικά χρησιμοποίησαν κάθε μέσο για να τον βλάψουν, τελικά γίνανε πιστοί του φίλοι, πρόθυμοι να θυσιάσουν με την ψυχή τους γι' αυτόν. Αυτό συνέβαινε

χάρη στην ηθική, την τιμιότητά, τη μεγαλοπρέπεια και τις θεόπνευστες διδαχές του.

Όλες οι μεγάλες δυνάμεις που ξεσηκώθηκαν εναντίον του ηττήθηκαν, και όταν νίκησε, δεν εκδικήθηκε κανέναν· αντίθετα μάλιστα, τους τίμησε όλους με τη χάρη και τη γενναιοδωρία, συγχώρησε ακόμα κι αυτούς που σκότωσαν το θείο του και τον ομογάλακτο αδελφό του, τον Χάμζα μπέν Αμπτουλμουτάλεμπ, ανοίξαν κατόπιν την κοιλιά του και είχαν μασήσει το σπρώτι του. Σε όλους έδωσε χάρη, ακόμα και σ' εκείνους που τον λιθοβόλησαν και τον εκτόπισαν απ' την πατρίδα του...

Δεν κράτησε κακία σε κανένα, δεν παραβίασε καμιά υπόσχεση που έδωσε, ούτε επιτέθηκε ποτέ εναντίον κάποιου, γι' αυτό δεν τόλμησαν και οι πιο φανατικοί εχθροί του να τον κατηγορήσουν για προδοσία, αδικία ή παράβαση όρκων. Μ' αυτά ακριβώς τα προτερήματα σκλάβωσε τις καρδιές των Αράβων, για να τους βγάλει κατόπιν από τα σκοτάδια της άγνοιας και της βαρβαρότητας και για να πλάσει απ' αυτούς ένα έθνος υποδειγματικό στην τάξη και τη σωφροσύνη.

Απ' αυτούς τους Άραβες, που δε συμμορφώνονταν σε κανένα νόμο, έφτιαξε ένα έθνος τέλεια προσαρμοσμένο στην τάξη και τη νομοθεσία, χωρίς να υπάρχει παρόμοιο του στην ιστορία της γης. Έκανε πειθαρχημένους σ' ένα αχανές κράτος αυτούς που πριν δε δέχονταν την υπακοή και την πειθαρχία σε κανέναν· επίσης τους διαμόρφωσε έτσι, ώστε να θυσιάζουν τις ψυχές τους και τα λεφτά τους γι' αυτό το κράτος.

Διαπαιδαγώγησε αυτούς, που δεν γνώριζαν καμιά ηθική αρχή, τους δίδαξε την ευγένεια και βελτίωσε τα ήθη τους τόσο, που ο κόσμος εκπλήσσεται σήμερα, διαβάζοντας την παράδοσή τους στα βιβλία της ιστορίας. Χάρη σ' αυτόν τον άνθρωπο με την επιρροή και το κήρυγμά του, το πιο αδύνατο και το πιο κατώτερο έθνος της γης, μέσα σε 23 χρόνια πήρε μέσα του τόση δύναμη, ώστε κατάφερε να υποτάξει τους Πέρσες, τους Ρωμαίους και τους Αιγύπτιους, για να διδάξει στον υπόλοιπο κόσμο την τιμιότητα, τον πολιτισμό, την ηθική και την ανθρωπιά, και να διαδοθούν έτσι αυτές οι αξίες μέσα από τις διδαχές και τη νομοθεσία του Ισλάμ σε διάφορα μέρη της Ασίας, της Αφρικής και της απομακρυσμένης Ευρώπης.

Αυτά ήταν τα ίχνη που άφησε ο αγράμματος προφήτης στις ψυχές των Αράβων. Όμως πραγματικά πιο αξιοθαύμαστη ήταν η επίδραση της διδασκαλίας του στις ψυχές και των άλλων εθνών της γης. Έφερε μια μεγάλη επανάσταση στη σκέψη, στις συνήθειες και τους νόμους των υπόλοιπων κατοίκων του κόσμου. Όσοι δεν καταδέχονταν να τον ακολουθήσουν, αντιτάσσονταν στις διαταγές του και τον εχθρεύονταν. Εκείνοι πάλι που τον ακολούθησαν από την αρχή και τον έκαναν παράδειγμά τους δεν μπόρεσαν παρά να αφεθούν στην επιρροή της διδασκαλίας αυτού του αμόρφωτου ανθρώπου. Τότε ο κόσμος είχε ξεχάσει το μονοθεϊσμό, μέχρι που ήρθε αυτός ο προφήτης να τους τον θυμίσει απ' την αρχή, σε βαθμό που οι θρησκείες των ειδωλολατρών και των πολυθεϊστών δεν μπορούν να αγνοήσουν ακόμα και σήμερα το κήρυγμά του για την ύπαρξη ενός και μοναδικού

Θεού. Οι αρχές που έθεσε στη νομική, την πολιτική, την επιστήμη και την κοινωνία ήταν τόσο σωστές, αληθείς και τέλειες, ώστε και οι άπιστοι εχθροί του αναγκάστηκαν να πιστέψουν στα λόγια του, να αντλήσουν και να κλέψουν απ' αυτά, πράγμα που εξακολουθούν να κάνουν και σήμερα.

Όπως εξηγήσαμε προηγουμένως, αυτός ο άνθρωπος έζησε μέχρι τα σαράντα του, διαθέτοντας μόνο τις ενστικτώδεις ιδιότητές του, μέσα σ' ένα έθνος που είχε παράδοση στην άγνοια και τη βαρβαρότητα. Καμιά μόρφωση δεν πήρε εκτός απ' την απασχόλησή του με τη βοσκή και το εμπόριο, πώς λοιπόν συγκεντρώθηκαν ξαφνικά σ' αυτόν, όταν έφτασε στα σαράντα του χρόνια, όλα τα γνωρίσματα της τελειότητας; Από που απέκτησε όλη αυτή τη γνώση και τη μόρφωση; Από πού πήγασε όλη αυτή η ασυνήθιστη δύναμη, για να είναι συγχρόνως ένας χαρισματικός ηγέτης του στρατού, ένας διαπρεπής και αμερόληπτος δικαστής, ένας ιδιοφυής φιλόσοφος, ένας ασύγκριτος αναμορφωτής των ηθών και της παιδείας και ένας επιδέξιος πολιτικός. Εκτός απ' όλα αυτά τα χαρίσματα, κατάφερε να προσεύχεται για ολόκληρες ώρες τη νύχτα στο Θεό του, παρά τις σοβαρές απασχολήσεις του την ημέρα, να εκπληρώνει όλες τις υποχρεώσεις προς τις γυναίκες του, τα παιδιά του, και την υπόλοιπη οικογένειά του, να υπηρετεί τους φτωχούς, να παρηγορεί τους ορφανούς και τους πληγωμένους, να κάνει φτωχική ζωή, παρά τη μεγάλη εξουσία που απέκτησε, καθώς κοιμόταν χάμω σ' ένα απλό χαλάκι, φορούσε παλιωμένα ρούχα, έτρωγε αποξηραμένο κρέας (μπαγιατίκο) και περνούσε ολόκληρες μέρες χωρίς να φάει τίποτα.

Αν ύστερα από τόσα εκπληκτικά προτερήματα έλεγε στον κόσμο: «εγώ δεν είμαι σαν κι εσάς, είμαι υπεράνω του ανθρώπινου γένους», δε θα τολμούσε κανείς να απαντήσει στον ισχυρισμό του και να τον διαψεύσει. Κι όμως, ποτέ δεν είπε κάτι τέτοιο, ούτε ισχυρίστηκε ποτέ ότι αυτά τα ασυνήθιστα χαρίσματα ανήκαν σ' αυτόν τον ίδιο, το αντίθετο πάντα έλεγε: «τίποτα απ' τα χαρίσματα αυτά δεν πηγάζει από μένα, ό,τι έχω είναι απ' το Θεό και είναι για το Θεό». Αυτά τα λόγια που σας έφερα και που δεν μπορούν να τα εκφράσουν οι άνθρωποι και τα **τζίνια***, δεν είναι δικά μου λόγια, ούτε γεννιούνται από τη δική μου σκέψη ή έμπνευση. Αυτά είναι λόγια και αρχές μόνο του δοξασμένου Θεού και όσα πράττω δεν προέρχονται από ικανότητα δική μου, είναι ο δοξασμένος Θεός που με κατευθύνει να τα κάνω, καθώς δεν κάνω και δεν λέω τίποτα χωρίς να με διατάξει ο Θεός μου.

Πώς να μην πιστέψουμε ύστερα έναν τόσο ειλικρινή άνθρωπο και να μην παραδεχούμε ότι είναι προφήτης σταλμένος από τον δοξασμένο Θεό! Αν από τη μιά πλευρά κρίνουμε τα χαρίσματά του, θα δούμε ότι κανέναν άλλον πριν ή μετά απ' αυτόν δε γέννησε η ανθρωπότητα που να του μοιάζει σ' όλα αυτά. Και αν από την άλλη πλευρά παρατηρήσουμε την τιμιότητα και την ειλικρίνειά του, το ότι δηλαδή δεν καμάρωνε για τίποτα απ' όσα διέθετε, ούτε τα αποκαλούσε δικά του όλα αυτά, για να κερδίσει το θαυμα-

*Σ.Μ.: τα **τζίνια**: είναι αόρατα πλάσματα που ζουν μαζί μας, όπως αναφέρεται στο κοράνι.

σμό για τον εαυτό του — ίσα ίσα διαβεβαίωνε ότι όλα ανήκουν στο Θεό, που τον τίμησε μ' αυτά — τότε πώς να μην πιστέψουμε σε όλα όσα λέει!

Γιατί επίσης να τον διεψεύσουμε, όταν μας λέει ότι όλες αυτές οι ικανότητες και όλα αυτά τα δείγματα τελειότητας προέρχονται απ' το Θεό; Ή μήπως μπορούμε, αφού μας τα λέει αυτά, να ισχυρισθούμε ότι όλα είναι δικά του δημιουργήματα, επινοήσεις του μυαλού του; Αυτός ο ειλικρινής και τίμιος άνθρωπος αρνήθηκε να αποκαλέσει δικά του όλα αυτά τα προτερήματα, πράγμα που μπορούσε άνετα να το κάνει, αφού κανείς άλλος εκτός απ' αυτόν δε γνώριζε την πηγή τους. Και αν ύστερα απ' όλα αυτά ισχυριζόταν ότι έχει μια προσωπικότητα ανώτερη απ' αυτή των άλλων ανθρώπων, ποιός θα τολμούσε άραγε να τον διαψεύσει, γιατί πού θα βρισκόταν ένας άνθρωπος που θα ήταν πιο τίμιος, πιο έμπιστος και πιο δίκαιος απ' αυτόν;

Αυτός ο ηθικός άνθρωπος είναι ο κύριος* μας, ο Μωάμεθ του Αμπτουλλά, και απόδειξη της προφητείας του είναι η φιλαλήθεια του. Όλα τα μεγαλειώδη του έργα, τα χρηστά του ήθη και όλα τα γεγονότα που συνέβησαν στην έντιμη ζωή του είναι καταγεγραμμένα στα βιβλία της ιστορίας. Όποιος λοιπόν τα μελετήσει χωρίς προκαταλήψεις και με επιδίωξη την ανεύρεση της αλήθειας και του δικαίου, θα βεβαιωθεί με την καρδιά του χωρίς καμιά αμφιβολία ότι είναι προφήτης σταλμένος από τον δοξασμένο Θεό και ότι τα λόγια που έχει εκθέσει στους συμπατριώτες του περιλαμ-

*Σ.Μ.: Βλέπε σελ. 76

βάνονται στο σεβαστό κοράνι που διαβάζουμε.

Έτσι, όποιος το διαβάσει με ανοιχτή καρδιά και συνειδητοποιήσει τις έννοιές του, θα καταλήξει σίγουρα στο συμπέρασμα ότι είναι βιβλίο σταλμένο απ' τον δοξασμένο Θεό και ότι κανείς άνθρωπος δεν μπορεί να επινοήσει το ίδιο.

ΕΠΙΣΦΡΑΓΙΣΗ ΤΗΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ

Πραγματικά, ο μόνος τρόπος για να γνωρίσεις το Ισλάμ και τον ακέραιο δρόμο του Θεού είναι το τίμιο κοράνι. και η διδαχή του προφήτη Μωάμεθ. Ο Μωάμεθ είναι ο τελευταίος απεσταλμένος του Θεού για ολόκληρο το ανθρωπινό γένος, μ' αυτόν έληξε η αλυσίδα της θεόπνευστης προφητείας και του θείου μηνύματος, αφού μέσω αυτού ο δοξασμένος Θεός έστειλε στους ανθρώπους την αλήθεια και το φως που επιθυμούσε. Έτσι, όποιος αναζητά την αλήθεια, νιώθοντας την ανάγκη να είναι μουσουλμάνος υποταγμένος στο σεβαστό Θεό, πρέπει να πιστέψει στον τελευταίο των προφητών, να υπακούσει απόλυτα στις αγνές και σαφείς αξίες που διαβίβασε στην ανθρωπότητα και να ακολουθήσει το δρόμο που μας έδειξε.

ΟΙ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΦΡΑΓΙΣΗΣ ΤΗΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ

Αν συνειδητοποιήσεις το νόημα της προφητείας, θα δεις ότι προφήτες δε γεννιούνται κάθε μέρα και ότι δεν έχει

ανάγκη κάθε έθνος να διαθέτει έναν προφήτη για κάθε εποχή, γιατί η ζωή του προφήτη είναι η ζωή της διδαχής και της χειραγώγησής του, δηλαδή ζει για όσο διάστημα μένει ζωντανό το κήρυγμά του. Οι παλαιοί προφύτες πέθαναν, επειδή οι άνθρωποι αλλοίωσαν τις διδαχές τους και τις ανακάτεψαν με ό,τι ήθελαν οι ίδιοι, έτσι δεν έχει διατηρηθεί σήμερα κανένα βιβλίο τους με τη γνήσια μορφή του, ούτε μπορούν οι μελετητές τους σήμερα να ισχυριστούν ότι τα βιβλία αυτά έχουν την αρχική μορφή.

Οι άνθρωποι εξάλλου έχουν ξεχάσει την παράδοση των προφητών αυτών και δεν μπορούν να βρουν έγκυρες και αξιόπιστες αποδείξεις της ζωής και του έργου τους, μέχρι που δεν μπορούμε σήμερα να μιλάμε με βεβαιότητα για το χρόνο και τον τόπο που γεννήθηκαν, καθώς και για τα έργα που πραγματοποίησαν στη ζωή τους.

Είναι αδύνατον επίσης να γνωρίσει ο κόσμος σήμερα πώς πέρασαν τη ζωή τους αυτοί οι προφύτες, τι αρχές έθεσαν για τον κόσμο και τι απαγόρευαν σ' αυτόν, και εδώ ακριβώς έγκειται ο θάνατός τους. Ο προφήτης Μωάμεθ όμως εξακολουθεί να ζει, γιατί παραμένει ζωντανή ακόμα η διδασκαλία του. Και στα χέρια μας επίσης εξακολουθεί να υπάρχει αυθεντικό το τίμιο κοράνι, όπως ακριβώς το έστειλε ο Θεός και με τις αυθεντικές του ακόμα λέξεις, χωρίς να έχει υποστεί καμιά αλλαγή σε κανένα γράμμα και σε καμιά τελεία του. Όπως εξακολουθούν επίσης να είναι φυλαγμένα στα βιβλία, παρά τα τόσα χρόνια που πέρασαν, όλη η παράδοση, όλα τα περιστατικά της ζωής και όλα τα έργα και τα λόγια του προφήτη Μωάμεθ, ώστε νομίζουμε ότι βλέ-

πουμε σήμερα τον ίδιο τον προφήτη Μωάμεθ μπροστά στα μάτια μας και ότι ακούμε τα λόγια του με τα αυτιά μας.

Για κανέναν άνθρωπο στον κόσμο δεν έχουν φυλαχθεί τα γεγονότα της ζωής του, όπως διαφυλάχθηκαν οι λεπτομέρειες της ζωής του προφήτη Μωάθεμ. Έτσι μπορούμε να παραδειγματιζόμαστε πάντα απ' αυτή για κάθε θέμα που αφορά τη ζωή μας. Αυτή είναι η απόδειξη ότι δεν χρειάζονται πλέον την αποστολή από τον πάνσοφο Θεό άλλου προφήτη μετά την προφητεία του Μωάμεθ. Για να σταλεί ένας προφήτης μετά από έναν άλλο, πρέπει να υπάρχει κάποιο από τα τρία αναφερόμενα αίτια:*

1. Να έχει απαλειφθεί η διδαχή του προηγούμενου προφήτη και να υφίσταται η ανάγκη επανέκθεσής της στον κόσμο.
2. Να ήταν ατελής η διδαχή του προηγούμενου προφήτη, οπότε να έχει ανάγκη συμπλήρωσης.
3. Να ήταν περιορισμένη η διδαχή του προηγούμενου προφήτη σε ένα ειδικό έθνος, ώστε να υπάρχουν ένα ή περισσότερα έθνη που να έχουν ανάγκη για έναν άλλο θείο απεσταλμένο.

Σ.Μ.: Μπορεί ένα τέταρτο αίτιο να είναι επίσης και η αποστολή μαζί με τον προφήτη ενός άλλου όμοιού του για την υποστήριξη και την ενίσχυσή του. Δεν το αναφέραμε εδώ όμως, γιατί μόνο δύο τέτοια παραδείγματα αναφέρονται στο κοράνι και δεν μπορούμε απ' αυτές τις δύο εξαιρετικές περιπτώσεις να συμπεράνουμε ως γενική και σταθερή αρχή ότι ο Θεός φρόντιζε για τη συνοδεία των προφητών που έστελνε από όμοιούς τους, με σκοπό την υποστήριξη και την ενίσχυσή τους.

Πάντως, κανένα από τα τρία προηγούμενα αίτια δεν υφίσταται σήμερα:

1. Η διδαχή του προφήτη Μωάμεθ είναι ζωντανή ακόμα. Και στα χέρια μας υπάρχουν πολλά μέσα με τα οποία μπορούμε πάντα να μάθουμε ποια ήταν η θρησκεία του προφήτη Μωάμεθ, ποια ήταν η αλήθεια που έφερε από τον δοξασμένο Θεό, ποιο δρόμο για τη ζωή προπαγάνδιζε στον κόσμο και από ποιους δρόμους αγωνίστηκε να απομακρύνει τον κόσμο. Εφόσον λοιπόν η καθοδήγησή του ζει ακόμα και είναι στα χέρια μας, δεν υπάρχει καμία ανάγκη για άλλο προφήτη, προκειμένου να την ανανεώσει και να την εκθέσει ξανά στον κόσμο.

2. Η ανθρωπότητα έχει λάβει την τέλεια διδαχή του Ισλάμ με την προφητεία του Μωάμεθ — ας αναπαύεται η ψυχή του — γι' αυτό δεν υπάρχει ανάγκη σήμερα να προσθέσουμε ή να αφαιρέσουμε τίποτα από τη διδαχή αυτή, ούτε χρειάζεται διόρθωση, ώστε να αποσταλεί καινούργιος προφήτης. Έτσι αίρεται και το δεύτερο αίτιο.

3. Η προφητεία του Μωάμεθ απευθυνόταν σε όλους και δεν περιοριζόταν σε κάποια συγκεκριμένη φυλή ή σε ορισμένο τόπο ή χρόνο. Γι' αυτό δεν υπάρχει σήμερα έθνος που να έχει ανάγκη από έναν ιδιαίτερο προφήτη απ' τον Θεό. Άρα καταργείται και το τρίτο αίτιο.

Λόγω των προαναφερθέντων, ο προφήτης Μωάμεθ — μεγάλη η χάρη του — αποκαλείται στα αραβικά «Χατίμουν-ναμπιίν», δηλαδή ο τελευταίος των προφητών, αυτός που έχει επισφραγίσει την προφητεία.

Ο κόσμος λοιπόν δεν χρειάζεται σήμερα νέους προφή-

τες, αλλά σωστούς οπαδούς του προφήτη, που να κατανοούν σε βάθος τα διδάγματά του και να τα εφαρμόζουν σε όλα τα θέματα της καθημερινής τους ζωής. Μόνο έτσι θα διαμορφωθεί ο σωστός πολίτης και η δίκαιη πολιτεία που θα ακολουθεί πιστά τις θείες εντολές που ανάγγειλε ο προφήτης Μωάμεθ και που αποτελούν την «Απόλυτη Δικαιοσύνη».

* * *

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ

Η ΠΙΣΤΗ

ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ

Πριν προχωρήσουμε, ας δούμε λίγο όσα μάθαμε στα προηγούμενα μέρη:

α) Το Ισλάμ είναι η πειθαρχία στο δοξασμένο Θεό και η συμμόρφωση στις διαταγές Του. Δεν υπάρχει δε κανένας τρόπος να μάθουμε τις ιδιότητες του Θεού, τη φύση Του, το δρόμο που υποδεικνύει στους λάτρεις Του για να διάγουν τη ζωή τους, τι ακριβώς συμβαίνει στους ανθρώπους στη Δευτέρα Παρουσία ως ανταμοιβή και τιμωρία για τα έργα τους, παρά μόνο απ' το σταλμένο απ' το δοξασμένο Θεό προφήτη. Ο σωστός επομένως ορισμός της θρησκείας του Ισλάμ περιλαμβάνει την αρχή: «να πιστέψουμε στη διδαχή του προφήτη και να λατρεύουμε το Θεό σύμφωνα με τη χειραγωγήσή του». Όποιος λοιπόν αρνείται την καθοδήγηση του προφήτη και δεν την αναγνωρίζει ως το μοναδικό μέσο για να γνωρίσει το Θεό και το νόμο Του, δεν είναι μουσουλμάνος, έστω κι αν ισχυρίζεται ότι είναι υπάκουος στο Θεό και πειθαρχημένος στο νόμο Του.

β) Παλιά, από τους προφήτες που στέλνονταν στα διάφορα έθνη της γης, προοριζόταν ο καθένας για ένα ξεχωριστό έθνος. Μερικές φορές όμως αποστέλλονταν πολλοί προφήτες στο ίδιο έθνος, που ο ένας διαδεχόταν τον άλλο, ενώ το Ισλάμ ήταν η ουσία οποιασδήποτε θρησκείας έφερε ο κάθε προφήτης στο έθνος του. Παρά τις κάποιες διαφορές στη νομοθεσία των διαφόρων εθνών, δηλαδή στους νόμους και τους τρόπους λατρείας, το Ισλάμ είχε παντού και πάντα μία και μοναδική υπόσταση, γι' αυτό κανένα έθνος δεν ήταν υποχρεωμένο να ακολουθήσει το

άλλο, αν και ήταν υποχρεωμένο το κάθε έθνος να πιστέψει σε όλους τους προφήτες του δοξασμένου Θεού.

γ) Με την αποστολή του προφήτη Μωάμεθ στη γη ο Θεός ολοκλήρωσε τις διδαχές του Ισλάμ, καθώς τον προόρισε για ολόκληρο τον κόσμο, για να καθιερώσει ενιαία νομοθεσία. Έτσι το μήνυμα του προφήτη Μωάμεθ δεν απευθυνόταν σ' ένα μόνο έθνος, ούτε σε μια μόνο εποχή, παρά ήταν μήνυμα για όλους τους ανθρώπους και για όλους τους αιώνες, γιατί με τη θεσμοθέτησή του ακύρωσε όλες τις θρησκευτικές νομοθεσίες που πριν απ' αυτόν είχαν φέρει οι διάφοροι προφήτες στα διάφορα έθνη. Επομένως, μετά από τον προφήτη Μωάμεθ και μέχρι την ημέρα της κρίσης δεν θα αποσταλεί στον κόσμο κανένας άλλος προφήτης και καμιά άλλη νομοθεσία, ώστε το Ισλάμ τώρα συνίσταται στη συμμόρφωση στον προφήτη Μωάμεθ, αφού μετά απ' αυτόν ο θεός δε θα στείλει άλλον άνθρωπο που θα απαιτήσει την πίστη μας σ' Αυτόν. Συνεπώς, όποιος δεν πιστεύει στον προφήτη Μωάμεθ είναι άπιστος. Θα αναλύσουμε τώρα τις αρχές στις οποίες μας διέταξε να πιστεύουμε ο προφήτης Μωάμεθ.

Η ΠΙΣΤΗ ΣΤΟ ΘΕΟ

Η πρωταρχική και σπουδαιότερη διαταγή του προφήτη Μωάμεθ, την οποία πρέπει να ακολουθούμε είναι*: «άλλος Θεός δεν υπάρχει εκτός απ' Αυτόν». Σ' αυτή τη ρήση στηρί-

*Σ.Μ.: Στην αραβική γλώσσα η πρωταρχική αυτή ρήση είναι: «Λά ιλάχ ιλλά Αλλάχ».

ζεται το οικοδόμημα του Ισλάμ και είναι αυτή που ξεχωρίζει το μουσουλμάνο από τον άπιστο, τον πολυθεϊστή και τον άθεο. Είναι αυτή επίσης που κάνει την τεράστια διαφορά ανάμεσα στον πιστό και στον άπιστο σ' αυτήν άνθρωπο.

Οι πιστοί στη ρήση είναι αυτοί που κερδίζουν την επιτυχία, την ευτυχία, τη νίκη και την προκοπή τόσο στη ζωή όσο και στη Δευτέρα Παρουσία. Ενώ όσοι την αρνούνται είναι αυτοί που θα βρουν την ήττα, την ταπείνωση και την αποτυχία στη ζωή και τη Δευτέρα Παρουσία. Η διαφορά ανάμεσα στους δύο αυτούς ανθρώπους δεν επέρχεται με την απλή προφορά των γραμμάτων που συνθέτουν τη ρήση αυτή, όπως δεν αρκεί όταν πάσχεις από ελονοσία να φωνάζεις: *«κίνα... κίνα» για να θεραπευθείς· ακόμα κι αν το φωνάζεις χιλιάδες φορές δεν πρόκειται να θεραπευτείς, αν πράγματι δεν παίρνεις το φάρμακο αυτό. Έτσι ακριβώς δε σε ωφελεί αυτή η ρήση — δεν υπάρχει άλλος Θεός απ' Αυτόν — αν την προφέρεις, χωρίς να νιώθεις το βαθύ της νόημα, χωρίς να ξέρεις να ομολογείς μ' αυτή και χωρίς να συνειδητοποιείς τις τεράστιες ευθύνες που αναλαμβάνεις με την ομολογία σου. Η απλή προφορά της δεν αρκεί αν δε φτάσει η σημασία των λέξεων αυτών στα βάθη της καρδιάς σου και αν δε σιγουρευθείς απόλυτα για την αλήθειά της, ώστε η πίστη σου σ' αυτή να μην είναι μικρότερη σε δύναμη απ' την πίστη σου ότι η φωτιά καίει ή ότι το δηλητήριο σκοτώνει. Άρα, όπως σ' εμποδίζει η πίστη σου στην ιδιότητα της φωτιάς να βάλεις το χέρι σου μέσα στη φωτιά, έτσι πρέπει

*Σ.Μ.: κίνα =φυτό που έχει φαρμακευτικές ιδιότητες.

να σ' εμποδίζει και η διακήρυξη: «δεν υπάρχει άλλος Θεός απ' Αυτόν» απ' το να επιχειρήσεις οτιδήποτε μικρό ή μεγάλο προέρχεται από τον πολυθεϊσμό, την απιστία ή την αθεΐα στη σκέψη και την πράξη.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΡΗΣΗΣ «ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΛΛΟΣ ΘΕΟΣ ΕΚΤΟΣ ΑΠ' ΑΥΤΟΝ»

Τώρα πρέπει να εξηγήσουμε τι είναι «ο Θεός». Γλωσσολογικά η λέξη αυτή σημαίνει «ο άξιος λατρείας», δηλαδή αυτός που η μεγαλοπρέπειά του, η εξοχότητά του και η υψηλή του θέση τον κάνουν άξιο να τον λατρεύει ο κόσμος και λατρεύοντάς τον να χαμηλώσει το κεφάλι μπροστά του. Η έννοια του Θεού περιλαμβάνει επίσης: «ο κάτοχος γιγαντιαίας δύναμης που αδυνατεί το ανθρώπινο μυαλό να αντιληφθεί τα όρια της», «αυτός που δεν έχει ανάγκη και είναι υποχρεωμένος να ζητήσουν τη βοήθειά του για όλες τις υποθέσεις της ζωής τους». Επίσης, ο όρος περιέχει στη σημασία του «αυτός που είναι κρυμμένος για τον κόσμο, είναι δηλαδή αόρατες οι δυνάμεις του».

Οι λέξεις «Χοντά» στα περσικά, «Νταϊώτα» στα ινδικά και «Γοδ» στα αγγλικά, όλες είναι παρόμοιες με τη λέξη «Αλλάχ»=Θεός. Και σε άλλες γλώσσες υπάρχουν λέξεις που μοιάζουν μ' αυτή. Η λέξη «Θεός» είναι χαρακτηρισμός του αληθινού θεού, οπότε η διακήρυξη: «δεν υπάρχει άλλος Θεός εκτός απ' Αυτόν» σημαίνει ότι κανείς στο σύμπαν δεν είναι άξιος να τον λατρεύει και να τον προσκυνήσει ο κόσμος, δείχνοντάς του υπακοή και αφοσίωση, παρό μόνο ο

δοξασμένος Θεός. Σημαίνει ότι ο μόνος ιδιοκτήτης και κυβερνήτης των πάντων είναι Αυτός, ότι όλοι τον έχουν ανάγκη και ότι βρίσκεται πέρα από τον επιστητό κόσμο, γι' αυτό αδυνατεί το ανθρώπινο μυαλό να κατανοήσει τις ιδιότητές Του.

Η ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΗΣ ΡΗΣΗΣ «ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΛΛΟΣ ΘΕΟΣ ΕΚΤΟΣ ΑΠ' ΑΥΤΟΝ»

Αυτή ήταν η έννοια του «άλλος Θεός δεν υπάρχει εκτός απ' Αυτόν». Ας ασχοληθούμε τώρα με την υλοποίηση της διακήρυξης.

Απ' όσα γνωρίζουμε για τη ζωή της ανθρωπότητας κατά τους παλαιότερους αιώνες της ιστορίας της και απ' όσα συμπεραίνουμε παρατηρώντας τα αρχαία μνημεία των προηγούμενων ανθρώπινων γενιών, αποδεικνύεται ότι ο άνθρωπος σε κάθε περίοδο της ιστορίας του είχε ένα θεό που τον λάτρευε. Στα διάφορα μέρη της γης, και σήμερα ακόμα, όλα τα έθνη και όλοι οι λαοί έχουν ένα δικό τους θεό που λατρεύουν. Αυτό δείχνει ξεκάθαρα ότι η ιδέα του θεού συνοδεύει την ανθρώπινη ψυχή και ότι υπάρχει κάτι μέσα στον άνθρωπο, που τον αναγκάζει να πιστέψει σ' ένα θεό και να τον λατρέψει. Γιατί υπάρχει όμως αυτό το αίσθημα; Αν ρίξεις μια ματιά στον εαυτό σου και στους άλλους ανθρώπους, μπορείς να μάθεις την απάντηση. Ο άνθρωπος οδηγήθηκε στη θεία λατρεία απ' την ενστικτώδη φύση του, καθώς είναι ανήμπορος, αδύναμος και ενδεής. Είναι αμέτρητα τα πράγματα που έχει ανάγκη για να επιβιώσει και

που ωστόσο δεν τα έχει στα χέρια του ή που τα αποκτά τη μια και τα χάνει την άλλη. Πολλά είναι τα αγαθά που του χρησιμεύουν και που επιθυμεί να τα κατέχει, όμως αυτά συνεχώς του διαφεύγουν, γιατί η απόκτησή τους δεν εξαρτάται από τον ίδιο.

Είναι πολλά πάλι τα γεγονότα και τα πράγματα που τον βλάπτουν, τον απογοητεύουν, τον κάνουν να αποτυγχάνει άδικα στις προσπάθειές του, του προκαλούν παθήματα, δεινά και αρρώστιες, και θέλει να τα απομακρύνει απ' αυτόν, τα απωθεί τη μια και αδυνατεί την άλλη. Φαίνεται λοιπόν ότι το να συμβούν αυτά ή όχι και το να αποτραπούν αυτά ή όχι δεν είναι μέσα στις δυνατότητες του ανθρώπου.

Πόσα είναι τα πράγματα που το μεγαλείο και η δύναμή τους τον γεμίζουν με τρόμο! Βλέπει τα βουνά, τα ποτάμια και τα άγρια, φοβερά θηρία. Παρατηρεί τους θυελλώδεις ανέμους, τους κατακλυσμούς και τους σεισμούς της γης. Διαδραματίζονται μπροστά του θεάματα όπως αυτό του θορύβου της βροντής, της σκοτεινιάς των πυκνών συννέφων, της λάμψης της αστραπής και της πτώσης των καταρρακτωδών βροχών. Πράγματι, τι μεγάλα, σπουδαία και συγκλονιστικά φαινόμενα είναι αυτά τα φαινόμενα για το μάτι του ανθρώπου! Και πόσο αδύναμος, ανυπεράσπιστος και ανίκανος νιώθει απέναντί τους! Αυτή είναι η εντύπωση μέσα του, όταν βλέπει προσεκτικά αυτά τα πράγματα. Κοιτάζοντας τα διάφορα θεάματα της φύσης και συνειδητοποιώντας την ανικανότητα και την αδυναμία του, γεννιέται μέσα στην καρδιά του η αίσθηση ότι είναι ένας αδύναμος δούλος που έχει ανάγκη τους άλλους. Με τη γέννηση του

αισθήματος τούτου στην καρδιά του γεννιέται μέσα του παράλληλα και η αντίληψη για το Θεό. Φαντάζεται δύο χέρια που κατέχουν όλα αυτά τα γιγαντιαία πράγματα και η αίσθηση του μεγαλείου και της σπουδαιότητάς τους είναι αυτή που τον αναγκάζει να χαμηλώσει το κεφάλι του, υπακούοντας σ' αυτά και λατρεύοντάς τα. Από τη μια η αναγνώριση της χρήσιμης δύναμής τους τον αναγκάζει να απλώσει τα χέρια του, ζητώντας τη βοήθειά τους, ενώ απ' την άλλη η συνείδηση της καταστροφικής τους δύναμης τον κάνει να τα φοβάται και να προσπαθεί να προφυλαχθεί απ' την οργή τους.

Σ' αυτή την κατώτατη βαθμίδα άγνοιας ο άνθρωπος φαντάζεται ότι αυτά τα στοιχεία, που του φαίνονται γιγαντιαία και πανίσχυρα και που αισθάνεται τη χρησιμότητα και τον κίνδυνό τους γι' αυτόν με οποιαδήποτε μορφή κι αν παρουσιάζονται είναι οι ίδιοι «οι θεοί». Γι' αυτό λατρεύει και προσκυνά τα θηρία, τα ποτάμια και τα βουνά, καθώς και τη γη, τη φωτιά, τη βροχή, τους ανέμους, το φεγγάρι, τον ήλιο, τα άστρα κ.λπ.

Όταν αρχίζει πλέον να υποχωρεί λίγο αυτή η άγνοια και να εισχωρεί μέσα του η φλόγα της γνώσης και της αλήθειας, συνειδητοποιεί ότι αυτά τα πράγματα είναι ακριβώς όπως κι αυτός, ανίκανα και αδύναμα, ότι ο θάνατος νικά τα μεγάλα και γιγάντια ζώα όπως βρίσκει και το πιο αδύναμο και καταφροννημένο πλάσμα, ότι τα μεγάλα ποτάμια κάποτε στερεύουν και ξηραίνονται, ενώ πάντα υποκύπτουν στην παλίρροια, ότι ο άνθρωπος είναι ικανός να σκάψει τα βουνά και να τα σμιλέψει, ότι αυτή η γη από μόνη της είναι ανί-

κανη να γίνει γόνιμη και να φυτρώσει, και ότι η ίδια ξηραίνεται και γίνεται στείρα, αν στερηθεί το νερό που χρειάζεται. Συνειδητοποιεί επίσης ότι το νερό δεν πέφτει ξαφνικά απ' τον ουρανό, αλλά το μεταφέρει ο άνεμος που φυσά και κινεί τα σύννεφα, καθώς και ότι ο ίδιος ο άνεμος είναι αδύνατο να φυσήξει από μόνος του και να είναι χρήσιμος ή μη για τον άνθρωπο, παρά αυτό οφείλεται σε άλλους παράγοντες. Βλέπει τον ήλιο, το φεγγάρι και τα άστρα στον ουρανό υποταγμένα σ' ένα σταθερό κανόνα, απ' τον οποίο δεν μπορούν να ξεφύγουν ούτε στο ελάχιστο.

Τότε λοιπόν σκέφτεται ότι όλα αυτά τα φαινόμενα στηρίζονται ως προς τη λειτουργία τους σε κρυφές δυνάμεις στο σύμπαν, οι οποίες τα κατέχουν και τα ελέγχουν και είναι ικανές να κάνουν τα πάντα. Από εδώ ακριβώς γεννιέται στην ανθρώπινη σκέψη η πίστη στους πολυάριθμους κρυφούς θεούς, έτσι φαντάζεται ότι το καθένα, από το φως, τον άνεμο, το νερό, την αρρώστια, την υγεία, την ομορφιά μέχρι την ασχήμια, έχει το δικό του θεό, για τον οποίο ο άνθρωπος σχηματίζει μια εικόνα στο μυαλό του, φανταστική βέβαια, στην οποία αφοσιώνεται και την οποία προσκυνά.

Όταν δε αυξηθεί μέσα του το φως της γνώσης και της επιστήμης, διαπιστώνει στο σύστημα του σύμπαντος την προσήλωσή του σε μια επιβλητική αρχή, σ' ένα δυνατό και τέλειο συντονισμό. Παρατηρεί πώς φυσά ο άνεμος, πώς πέφτει η βροχή, πώς γυρνάνε οι πλανήτες στον ουρανό, πώς αλλάζουν οι εποχές, πώς ωριμάζουν σύμφωνα μ' ένα σταθερό ρυθμό τα φρούτα και οι υπόλοιποι καρποί και γενικά πώς συνδέονται και λειτουργούν με αρμονία μεταξύ τους οι

πολλές και διαφορετικές δυνάμεις σ' αυτό το σύστημα.

Βλέπει επίσης την ακρίβεια του νόμου αυτού και των διατάξεών του, ο οποίος ισχύει για ένα προκαθορισμένο διάστημα, καθώς συγκεντρώνονται και συνεργάζονται μεταξύ τους όλοι οι παράγοντες που εκτελούν μια συγκεκριμένη λειτουργία χωρίς καμιά αργοπορία ή σφάλμα. Αντιλαμβανόμενος ότι το σύμπαν υπακούει σ' αυτό τον τέλειο και σταθερό νόμο, ο πολυθειστής αναγκάζεται να παραδεχθεί ότι το σύμπαν έχει ένα θεό που είναι ο μεγαλύτερος όλων των υπόλοιπων και είναι αυτός που ηγείται και τους κυβερνά. Γιατί φαντάζεται ότι, αν ήταν διχασμένοι και ανεξάρτητοι ως προς την εξουσία τους οι διάφοροι θεοί, θα είχε διαταραχθεί η αρμονία του σύμπαντος και θα είχε επικρατήσει το χάος και η αταξία. Τον μεγαλύτερο λοιπόν απ' όλους τους θεούς τον ονομάζει «θεός» ή «Μπεριμηςούρ» ή «Χονταϊ χονταϊκάν» και συγχρόνως κάνει εταίρους του θεού στην εξουσία τους μικρότερους θεούς, νομίζοντας ότι η θεότητα είναι όπως η κοσμική βασιλεία. Δηλαδή, έτσι όπως έχει ο επίγειος βασιλιάς πολλούς υπουργούς στους οποίους στηρίζεται, με τους οποίους συσκέπτεται για ό,τι αφορά τις υποθέσεις του βασιλείου και στους οποίους αναθέτει πολλά από τα καθήκοντά του, έτσι ακριβώς συνεργάζεται ο μεγάλος θεός με τους μικρότερους του για τη διαχείριση των υποθέσεων του σύμπαντος. Επομένως, δεν μπορούμε να τον παρακαλέσουμε ή να τον προσεγγίσουμε, αν πρώτα δεν αποκτήσουμε την ευμένεια αυτών των μικρών θεών. Έτσι επιβάλλεται στον άνθρωπο να λατρεύει κι αυτούς, να τους αφοσιωθεί και να προφυλαχθεί απ' το θυμό

τους, ώστε αυτοί να χρησιμεύσουν ως μέσο για να φτάσει το μεγάλο θεό. Θα πρέπει να απλώσει προς αυτούς τα χέρια του, ζητώντας την υποστήριξη και την ενίσχυσή τους, και να κερδίσει τη συναίνεσή τους με τάματα και αφιερώματα.

Όσο περισσότερο προχωρά η γνώση του ανθρώπου και αυξάνεται η διορατικότητά του, ο αριθμός των θεών αρχίζει σιγά σιγά να μειώνεται. Καθώς οι πιο μορφωμένοι κρίνουν τους θεούς που λατρεύουν οι αγράμματοι και τους επεξεργάζονται αναλυτικά, συμπεραίνουν ότι αυτοί δεν είναι θεοί, παρά λατρευτικά είδωλα κατώτερα από τους ίδιους τους λάτρεις. Ο άνθρωπος λοιπόν τους εγκαταλείπει και παύει να τους λατρεύει τον ένα μετά τον άλλο, μέχρι που στο τέλος του απομένει ένας μόνο θεός.

Όμως, εξακολουθεί να έχει μεγάλη άγνοια γι' αυτό τον μοναδικό θεό. Μερικοί νομίζουν ότι ο θεός αυτός έχει ένα σώμα όπως το δικό μας και ότι είναι καθισμένος σε μια γωνιά, απ' όπου επιβλέπει τον κόσμο που τον λατρεύει και τον προσκυνά. Άλλοι πιστεύουν ότι ο θεός έχει γυναίκα και παιδιά, και ότι αναπαράγεται όπως ο άνθρωπος, ενώ μερικοί ισχυρίζονται ότι ο θεός κατέβηκε στη γη με ανθρώπινη μορφή.

Άλλοι πάλι λένε ότι ο θεός, αφότου δημιούργησε το σύμπαν και το έθεσε σε λειτουργία, παραιτήθηκε απ' τη διαχείρισή του και τώρα αναπαύεται κάπου. Ενώ άλλοι πιστεύουν ότι χρειαζόμαστε τη μεσολάβηση από όσιους και άγια πνεύματα για να επικοινωνούμε με το θεό. Όσοι πάλι έχουν μια εικόνα το μυαλό τους για το θεό, το θεωρούν απαραίτητο να την έχουν μπροστά τους όταν τον λατρεύουν.

Έτσι, παρόλο που πολλοί άνθρωποι ακολουθούν το μονοθεϊσμό, στη σκέψη τους επιβιώνουν ακόμα ορισμένες δεισιδαιμονίες που τους ρίχνουν στη λάσπη της πολυθεΐας και της απιστίας.

Η τελευταία και ανώτερη γνωστική βαθμίδα εκπροσωπείται από τη ρήση «άλλος Θεός εκτός απ' Αυτόν δεν υπάρχει». Αυτή είναι η γνώση την οποία ο δίκαιος Θεός διαβίβασε με τους προφήτες και τους Αποστόλους Του στους λάτρεις του σε κάθε χώρο και χρόνο. Δόθηκε πρώτα στον Αδάμ, κατόπιν στο Νώε, τον Αβραάμ, το Μωυσή και τους άλλους προφήτες μέχρι και τον τελευταίο τους, τον προφήτη Μωάμεθ. Αυτή είναι η αληθινή γνώση που δεν μπορεί να διαστρεβλωθεί από την άγνοια. Ότι έπαθε ο άνθρωπος εξαιτίας των διαφόρων μορφών απιστίας, πολυθεΐας και ειδωλολατρείας, όπως αναφέραμε προηγουμένως, οφειλόταν στο ότι αρνήθηκε τη διδαχή των προφητών και στηρίχθηκε στις αισθήσεις του και το μυαλό του. Ας διευκρινίσουμε περιληπτικά τι περιείχε αυτό το κήρυγμα από αποδειγμένες αλήθειες και υψηλές έννοιες.

1. Το πρώτο και σπουδαιότερο θέμα είναι η αντίληψη για τη θεότητα. Αυτό το αχανές σύμπαν, που το ανθρώπινο μυαλό αδυνατεί να το αντιληφθεί στο σύνολό του, να γνωρίσει την αρχή και το τέλος του, να κατανοήσει ακόμα και σήμερα πολλά από τα δημιουργήματά του, ενώ συνεχίζει να εκπλήσσεται από τις καθημερινές ανακοινώσεις νέων ανακαλύψεων, αυτό λοιπόν το σύμπαν αποδεικνύει ότι ο Θεός πρέπει να είναι ζωντανός, αθάνατος, τέλειος, να μην έχει ανάγκη από κανένα, παντοκράτορας, πάνσοφος, αλάνθα-

στος, παντογνώστης, αφού τίποτα δεν του είναι άγνωστο, παντοδύναμος, αφού τίποτα δεν του είναι δύσκολο, και να κατέχει απεριόριστες δυνάμεις. Απ' αυτόν προμηθεύονται όλα τα πλάσματα σ' αυτό το σύμπαν τα αναγκαία για τη ζωή τους, ενώ ο ίδιος είναι ανώτερος από αδυναμίες και διαβολές, χωρίς να μπορεί κανένας να επέμβει στις υποθέσεις Του.

2. Όλα τα χαρακτηριστικά της θεότητας πρέπει να είναι συγκεντρωμένα σε έναν και μόνο, δεν μπορούν δύο να έχουν σε ίσο βαθμό τα ίδια χαρακτηριστικά, γιατί δεν μπορεί ο νικητής και ο κυβερνήτης των πάντων να είναι παρά μόνο ένας και μοναδικός. Επίσης, είναι αδύνατον αυτά τα χαρακτηριστικά να είναι μοιρασμένα σε διάφορους θεούς, γιατί αν δε συνεργάζονται μεταξύ τους ο κυβερνήτης, ο γνώστης και ο δημιουργός, τότε ο κόσμος θα οδηγούνταν στην καταστροφή και τον όλεθρο.

Επιπρόσθετα, αυτά τα χαρακτηριστικά δεν μπορούν να μεταβιβαστούν από τον ένα στον άλλο. Δηλαδή, αυτός να είναι Θεός τη μια και ο άλλος την άλλη· γιατί αλλίμονο στο Θεό, αν δεν μπορεί να διατηρήσει την ύπαρξή Του, και να χορηγήσει τη ζωή στους άλλους, να διατηρήσει τις θεϊκές ιδιότητές του, να κυβερνήσει και να φροντίσει το σύμπαν. Είναι αλήθεια επίσης ότι όσο περισσότερο κερδίζει ο άνθρωπος το φως της γνώσης, τόσο περισσότερο σιγουρεύεται ότι τα χαρακτηριστικά της θεότητας μόνο ένας μπορεί να τα κατέχει.

3. Αν λοιπόν εντάξεις στη σκέψη σου αυτή τη σωστή και ολοκληρωμένη εικόνα για τη θεότητα και αν κοιτάξεις

κατόπιν το σύμπαν, θα βεβαιωθείς ότι τίποτα απ' όσα βλέπεις ή αντιλαμβάνεσαι με οποιαδήποτε αίσθηση δε διαθέτει αυτά τα χαρακτηριστικά. Όλα τα πλάσματα στο σύμπαν είναι ανήμπορα και ατελή: ζουν και πεθαίνουν, αναπτύσσονται και εκφυλίζονται, ποτέ δεν μένουν σε μια μόνιμη κατάσταση, ούτε μπορούν μόνα τους, έστω κι αν το επιθυμούν, να κάνουν τίποτα. Είναι ανίκανα να παραβιάσουν τον επιβλημένο σ' αυτά από πάνω νόμο, ομολογούν ότι κανένα απ' αυτά δεν είναι θεός, ότι δεν διαθέτουν τίποτα θεϊκό και ότι δεν έχουν καμιά σχέση, είτε μικρή είτε μεγάλη, με τη θεία ιδιότητα. Αυτή είναι η έννοια του «άλλος Θεός δεν υπάρχει».

4. Αν απορρίψεις για όλα τα όντα στο σύμπαν, μικρά και μεγάλα, τη θεότητα, τότε συμπεραίνεις ότι υπάρχει κάποια αρχή που είναι υπεράνω όλων και ότι μόνο αυτή κατέχει όλα τα θεία γνωρίσματα. Έτσι, καταλήγεις στη ρήση ότι «άλλος Θεός δεν υπάρχει εκτός απ' Αυτόν».

Αυτή είναι η μεγαλύτερη διακήρυξη και η τέλεια γνώση· όσο περισσότερο δε διερευνήσεις αυτό το θέμα, τόσο καλύτερα θα συνειδητοποιήσεις ότι αυτή είναι η αρχή και το τέλος της γνώσης. Με οποιαδήποτε επιστήμη απ' αυτές που ερευνούν τα φαινόμενα του σύμπαντος κι αν ασχοληθείς, όπως είναι η φυσική, η χημεία, η μορφολογία, η γεωλογία, η βιολογία, η ζωολογία και η ανθρωπολογία, και να τη μελετήσεις βαθιά, τότε θα αυξηθεί η πίστη σου και η βεβαιότητά σου ότι δεν υπάρχει «άλλος Θεός εκτός απ' Αυτόν». Θα ανακαλύψεις στο κάθε βήμα που επιχειρείς στο πεδίο της

επιστημονικής έρευνας ότι τίποτα στον κόσμο δεν έχει νόημα, αν αρνηθούμε αυτή τη σπουδαία και σαφή αλήθεια.

Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΔΟΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΟΘΕΪΣΜΟΥ ΣΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Τώρα θα εξηγήσουμε πώς επιδρά η παραδοχή της μονοθεΐας στη ζωή του ανθρώπου και γιατί η αποτυχία και η ζημιά είναι η τύχη αυτού που δεν πιστεύει στην ύπαρξη ενός Θεού.

1. Ο πιστός στην αρχή αυτή δεν μπορεί να είναι κοντόφθαλμος, αφού πιστεύει στο δημιουργό της γης και των ουρανών, σ' αυτόν που ορίζει τη δύση και την ανατολή της γης, στον κύριο όλου του κόσμου, σ' αυτόν που τον ανατρέπει και του παρέχει ό,τι κατέχει.

Έτσι, τίποτα στο σύμπαν δεν του φαίνεται παράξενο, αν διαθέτει την πίστη αυτή, γιατί τα πάντα στο σύμπαν περιλαμβάνονται στην ιδιοκτησία και την ευθύνη του κατόχου τους. Επομένως τίποτα στον κόσμο δεν μπορεί να σταθεί εμπόδιο στο δρόμο του ή να του πνίξει το αίσθημα της αγάπης, της παρηγοριάς και της ανθρωπιάς.

Πρέπει επίσης να βλέπει μακριά, να έχει δηλαδή διορατικότητα, αφού γνωρίζει ότι τίποτα δεν ξεφεύγει από την εξουσία και το βλέμμα του Θεού. Μια ικανότητα που κανένας πολυθεϊστής, άθεος ή απ' όσους πιστεύουν ότι ο Θεός

έχει τα ελαττωματικά χαρακτηριστικά του ανθρώπου, δεν μπορεί να κερδίσει.

2. Ο μονοθεϊσμός οδηγεί τον άνθρωπο στην απόκτηση υπερηφάνειας και αξιοπρέπειας, που είναι βασικά στοιχεία της ανθρώπινης ψυχής.

Γνωρίζεις ότι ο Θεός είναι ο πραγματικός κάτοχος όλων των δυνάμεων που υπάρχουν στο σύμπαν, ότι μόνο αυτός μπορεί να μας βλάψει ή να μας ωφελήσει, ότι μόνο αυτός θανατώνει ή ανασταίνει και ότι μόνο αυτός έχει την επίβλεψη, την εξουσία και το κύρος. Ο πιστός με τη σίγουρη αυτή γνώση δεν έχει ανάγκη από κανέναν εκτός από το Θεό, και ξεριζώνεται απ' την καρδιά του ο φόβος για οποιονδήποτε άλλο εκτός απ' Αυτόν. Έτσι, δε χαμηλώνει το κεφάλι του σε κανέναν άνθρωπο, για να τον ικετέψει, να τον παρακαλέσει και δε φοβάται ποτέ εξαιτίας της αλαζονείας ή του τίτλου κάποιου.

Κανένας εκτός απ' τον πιστό στη βασική ρήση άνθρωπο, δεν μπορεί να αποκτήσει την ιδιότητα αυτή, γιατί η πολυθεΐα, η απιστία και η αθεΐα απαιτούν να χαμηλώνει ο άνθρωπος το κεφάλι του μπροστά σε άλλους ανθρώπους, που είναι ικανοί κατά τη γνώμη του να τον βλάψουν ή να τον βοηθήσουν. Έτσι, τους φοβάται και στηρίζει όλες τις ελπίδες του σ' αυτούς.

3. Παράλληλα με την υπερηφάνεια και την αξιοπρέπεια, η πίστη στη μοναδικότητα του Θεού δημιουργεί στον άνθρωπο τη μετριοφροσύνη. Γιατί όποιος αναφωνεί ότι «δεν υπάρχει άλλος Θεός εκτός απ' Αυτόν» δεν μπορεί να είναι αλαζόνας και ακατάδεκτος, ούτε μπορεί ο δαίμονας

του εγωισμού να τον υποδανλίζει σ' αυτή τη φωτιά και να τον κάνει να καμαρώνει για τη δύναμη και την ικανότητά του. Καθώς είναι σίγουρος ότι ο Θεός είναι Αυτός που του έδωσε όλα όσα διαθέτει, κι επομένως είναι ικανός όποτε θέλει να του τα αφαιρέσει.

Ο άθεος όμως, αφού δεν πιστεύει στην ύπαρξη του Θεού, είναι αλαζόνας, ακατάδεκτος και ψηλομύτης. Άμα δε καταφέρει να αποκτήσει κάποιο ξαφνικό κέρδος, θα ισχυριστεί ότι αυτό ήταν αποτέλεσμα της προσπάθειας και της ικανότητάς του. Έτσι ακριβώς συμπεριφέρεται και ο πολυθεϊστής· αν κερδίσει κάποιο από τα αγαθά της ζωής, νομίζει ότι έχει την εύνοια των θεών του, μια χάρη που οι άλλοι δεν την έχουν.

4. Ο αληθινός πιστός είναι σίγουρος επίσης ότι κανένας δρόμος δεν οδηγεί στη σωτηρία και την επιτυχία, παρά μόνο η δικαίωση της ψυχής και το χρηστό έργο. Πιστεύει στον άναρχο και ατελεύτητο, τον πανίσχυρο και δίκαιο Θεό, που δεν έχει συγγένεια με κανέναν και κανείς δεν έχει οποιαδήποτε συγγενική σχέση μαζί Του και καμιά επιρροή στη θέλησή Του. Οι πολυθεϊστές όμως και οι άπιστοι περνούν τη ζωή τους με ψεύτικες ελπίδες.

Μερικοί λένε ότι ο γιός του Θεού θα μας σώσει απ' τις αμαρτίες μας ως απεσταλμένος του πατέρα του, ενώ άλλοι ισχυρίζονται ότι είναι τα παιδιά και οι εκλεκτοί του Θεού, ο οποίος γι' αυτό δε θα τους τιμωρήσει για τις αμαρτίες τους. Μερικοί επίσης νομίζουν ότι οι άρχοντες και όσοι θα μεσολαβήσουν για χάρη τους στο Θεό, ενώ άλλοι προσφέρουν θυσίες και αφιερώματα στους θεούς τους, πιστεύοντας ότι έτσι παίρ-

νουν την άδεια να κάνουν ό,τι επιθυμεί η καρδιά τους.

Αυτές οι αστήρικτες δοξασίες, καθώς και άλλες παρόμοιες, οδηγούν τον άνθρωπο στη λάσπη της ανυπακοής και της αμαρτίας. Στηριζόμενος σ' αυτές τις ιδέες χάνει την αγνότητα της ψυχής και απομακρύνεται από τα θεάρεστα έργα. Οι άθεοι λοιπόν, καθώς δεν πιστεύουν ότι πάνω τους έχουν ένα δημιουργό που θα τους ελέγξει για τις πράξεις τους και θα τους ανταποδώσει το καλό με το καλό και το κακό με το κακό, νομίζουν ότι είναι ελεύθεροι στη ζωή και ότι δεν έχουν καμιά δέσμευση από ανώτερο νόμο. Στην πραγματικότητα όμως είναι δούλοι των σαρκικών τους ηδονών, αφού αυτές είναι που θεοποίησαν.

5. Όποιος διακηρύσσει τη μοναδικότητα του Θεού δεν μπορεί επίσης σε καμιά περίπτωση να τον καταλάβει η απελπισία και η απόγνωση, γιατί πιστεύει σ' Αυτόν που κατέχει όλα όσα υπάρχουν στη γη και τους ουρανούς, σ' Αυτόν που τα αγαθά και οι χάρες Του δεν απαριθμούνται και σ' Αυτόν που οι δυνάμεις Του είναι ανυπολόγιστες. Αυτή η πίστη είναι ευεργετική για την καρδιά του, καθώς τη γεμίζει με μια ασυνήθιστη ασφάλεια, ηρεμία και ελπίδα, αφού ακόμα κι αν ταλαιπωρηθεί στη ζωή και διωχθεί από κάθε πόρτα, ακόμα κι αν περιοριστούν γι' αυτόν οι δρόμοι της επιβίωσης και στερηθεί όλους τους υλικούς παράγοντες, το μάτι του Θεού που αγρυπνεί δε θα τον εγκαταλείψει ποτέ.

Έτσι, στηριζόμενος στο Θεό και εξασφαλίζοντας τη βοήθειά Του, συνεχίζει τις προσπάθειές του. Αυτή η ψυχική ηρεμία και ασφάλεια δεν μπορεί να αποκτηθεί με τίποτα,

παρά μόνο με το δόγμα της μονοθεΐας. Αντίθετα οι πολυθεϊστές, οι άπιστοι και οι άθεοι, που έχουν αδύναμη καρδιά και στηρίζονται σε περιορισμένες δυνάμεις, συχνά στις δυσκολίες, τους καταλαμβάνουν η απελπισία και η απόγνωση, ώστε μπορεί να οδηγηθούν μερικές φορές ακόμα και στην αυτοκτονία.

6. Η πίστη στην διακήρυξη αυτή προμηθεύει ακόμη τον άνθρωπο με τεράστια δύναμη αποφασιστικότητας, μεγαλοψυχίας, υπομονής, εμμονής και αυτοπεποίθησης. Όταν αναλαμβάνει λοιπόν ευθύνες στη ζωή, με σκοπό να κερδίσει την εύνοια του Θεού, είναι σίγουρος μέσα του ότι πίσω του βρίσκεται η ισχύς του βασιλιά των ουρανών και της γης, ο οποίος τον υποστηρίζει και τον ενισχύει σε κάθε φάση. Έτσι, η τόλμη, η αντοχή και πυγμή που παίρνει απ' την ιδέα αυτή δεν είναι μικρότερες απ' την αντοχή και τη σταθερότητα του βουνού, σε βαθμό που κανένα πάθημα και καμιά αντίθετη δύναμη της ζωής δεν μπορούν να τον αποθαρρύνουν και να τον κάνουν να παραιτηθεί απ' ό,τι είχε αποφασίσει. Ενώ η πολυθεΐα, η απιστία και η αθεΐα δεν είναι ικανές να διαθέσουν τέτοια δύναμη και επιμονή.

7. Αυτή η πίστη εμψυχώνει τον άνθρωπο και του γεμίζει την καρδιά του με τόλμη, γιατί δύο είναι τα πράγματα που κάνουν τον άνθρωπο δειλό και αδύναμο: η αγάπη του για τον εαυτό του, για το χρήμα και για τους συγγενείς από τη μια, και η πεποίθηση από την άλλη ότι κάποιος άλλος εκτός απ' τον Θεό θανατώνει τον άνθρωπο, κι έτσι ο ίδιος πιστεύει ότι είναι ικανός να απομακρύνει με κάποιο κόλπο το θάνατο απ' τον εαυτό του. Η πίστη του ανθρώπου όμως στη

ρήση «άλλος Θεός δεν υπάρχει εκτός απ' Αυτόν» ξεριζώνει από την καρδιά του αυτά ακριβώς τα αίτια αδυναμίας του και τον εξαγνίζει απ' τις αμαρτίες του. Ξεριζώνει το πρώτο, δίνοντάς του τη σιγουριά ότι ο Θεός είναι ο πραγματικός κάτοχος του εαυτού του και των χρημάτων του· γι' αυτό είναι πρόθυμος να θυσιάσει οτιδήποτε, για να κερδίσει την ευμένεια του Θεού. Η πίστη ξεριζώνει και το δεύτερο, μαθαίνοντάς τον ότι κανένας άνθρωπος, κανένα ζώο, καμιά βόμβα, κανένα κανόνι, κανένα σπαθί, καμιά πέτρα και κανένα ξύλο δεν μπορούν να του αφαιρέσουν τη ζωή· μόνο ο Θεός μπορεί να το κάνει αυτό, που έχει καθορίσει μια ορισμένη ώρα για το θάνατό του, ώστε ακόμη και όλες οι δυνάμεις του κόσμου αν συγκεντρωθούν δεν μπορούν να τη φέρουν πιο κοντά.

Γι' αυτό κανένας στον κόσμο δεν είναι πιο τολμηρός και πιο θαρραλέος απ' αυτόν που πιστεύει μόνο στο δοξασμένο Θεό. Αυτόν δεν τον τρομάζει ούτε προέλαση εχθρικού στρατού, ούτε χτυπήματα με σπαθιά, ούτε και βροχή σφαιρών και βομβών, γιατί αγωνίζεται για το Θεό, κι έτσι είναι ικανός να νικήσει δεκαπλάσια απ' τη δική του δύναμη. Αλίμονο στους πολυθειστές, τους άπιστους και τους άθεους, που θεωρούν τις ζωές τους ως το ακριβότερο που διαθέτουν και που πιστεύουν ότι με την επίθεση του εχθρού επιτίθεται ο θάνατος και με την υποχώρησή του υποχωρεί κι αυτός. Ποτέ δεν θ' αποκτήσουν παρόμοια δύναμη!

8. Η πίστη στην αρχή ότι «δεν υπάρχει άλλος Θεός εκτός απ' Αυτόν» αυξάνει την αξία του ανθρώπου και του εμπνέει τη μεγαλοπρέπεια, την ολιγάρκεια και την αυτάρκεια,

καθαίροντας την καρδιά του από τη βρωμιά της απληστίας, την πλεονεξία, τη ζήλεια, τη μικροπρέπεια, την ατιμία και όλα τα υπόλοιπα άσεμνα χαρακτηριστικά και ανήθικα πάθη. Δεν περνά καν από το μυαλό του να κερδίσει την επιτυχία με παράνομα και ανέντιμα μέσα, γιατί πιστεύει ότι το κέρδος του ανθρώπου βρίσκεται μόνο στα χέρια του Θεού, ο οποίος απεριόριστα ή περιορισμένα το χορηγεί σε όποιον θέλει, καθώς και ότι η αξιοπρέπεια, η δύναμη, η δόξα, η εξουσία, η επιρροή και η νίκη προέρχονται πάλι μόνο από τα χέρια του Θεού, που τα χορηγεί σ' όποιον θέλει με τη δύναμη της σοφίας του.

Επομένως, δε μένει στον άνθρωπο, παρά να επιδιώξει νόμιμα το κέρδος και πάντα μέσα στα όρια των δυνατοτήτων του, γιατί η αποτυχία ή η ζημιά συμβαίνουν αποκλειστικά με τη θέληση του Θεού, που παρέχει ό,τι αξίζει στον καθένα.

Οι άπιστοι όμως, οι πολυθεϊστές και οι άθεοι νομίζουν ότι η επιτυχία και η ζημιά είναι αποτελέσματα μόνο της θετικής ή αρνητικής επίδρασης των δυνάμεων της γης· έτσι είναι σκλάβοι της πλεονεξίας και της φιλαργυρίας. Προκειμένου δε να πετύχουν το σκοπό τους, καταφεύγουν στη δωροδοκία, την κολακεία, τη συνωμοσία και άλλα παρόμοια ανήθικα μέσα. Δαγκώνονται από ζήλεια για την επιτυχία των άλλων και χρησιμοποιούν θρασύτατα οποιαδήποτε νόμιμη ή παράνομη μέθοδος για να ανατρέψουν τους αντιζηλους και τους εχθρούς τους.

9. Ο σπουδαιότερος και σημαντικότερος καρπός της πίστης ότι «άλλος Θεός δεν υπάρχει εκτός απ' Αυτόν» είναι

ότι συνδέει τον άνθρωπο με το νόμο του Θεού και τον προφυλάγει απ' οτιδήποτε.

Ο μουσουλμάνος είναι σίγουρος λόγω της πίστης του στη μοναδικότητα του δημιουργού του ότι ο Θεός είναι παντογνώστης και ότι βρίσκεται πιο κοντά του απ' τις ίδιες τις φλέβες του. Γι' αυτό, ό,τι κι αν κάνει στο σκοτάδι της νύχτας ή όταν είναι μόνος, ο Θεός το γνωρίζει ακόμα και κάτι κακό αν περάσει από τη σκέψη του, ο Θεός θα το καταλάβει. Έστω και αν μπορούσε να κρύψει τα έργα του απ' οποιονδήποτε στον κόσμο, δεν μπορεί να τα αποκρύψει απ' τον Παντοδύναμο κι ακόμα κι αν μπορούσε να ξεφύγει απ' την οργή οποιουδήποτε ανθρώπου, δε θα μπορούσε να γλιτώσει από τον δοξασμένο Θεό. Έτσι, όσο πιο βαθιά είναι ριζωμένη αυτή η πίστη στην καρδιά του ανθρώπου, τόσο περισσότερο ακολουθεί τις διαταγές του Θεού, υπακούοντας απόλυτα στις απαγορεύσεις Του. Τίποτα απ' ό,τι απαγορεύει ο Θεός δεν τολμά να διαπράξει, τηρεί την εγκράτεια και εφαρμόζει τις διαταγές Του, ακόμα και στο σκοτάδι της νύχτας ή στην απομόνωση, γιατί γνωρίζει ότι από πάνω του υπάρχει μια παρακολούθηση που ούτε για μια στιγμή δεν τον αφήνει.

Μπροστά στα μάτια του, βρίσκεται μόνιμα παρόν το ανώτατο δικαστήριο του Θεού, στο οποίο κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να αποφύγει τον απολογισμό. Γι' αυτό ο Μεγαλοδύναμος κατέστησε την πίστη στη ρήση «άλλος Θεός δεν υπάρχει εκτός απ' Αυτόν» ως την πρώτη και πιο σπουδαία προϋπόθεση για να θεωρείται ο άνθρωπος μουσουλμάνος. Όπως εξηγήσαμε στο πρώτο μέρος του βιβλίου

τούτου, ο μουσουλμάνος είναι ο υπάκουος και πειθαρχημένος δούλος του δοξασμένου Θεού. Δεν μπορεί λοιπόν ο άνθρωπος να είναι πειθήνιος και υποταγμένος στο Θεό, αν δεν είναι πιστή η καρδιά του στην αρχή «δεν υπάρχει άλλος Θεός εκτός απ' Αυτόν».

Αυτή ακριβώς η διακήρυξη αποτελεί το βασικότερο και σημαντικότερο θεμέλιο της διδαχής του προφήτη Μωάμεθ. Είναι το κέντρο, η ουσία και η πηγή της δύναμης του Ισλάμ, ώστε όλα τα υπόλοιπα δόγματα, διατάξεις και νόμοι που περιέχει χτίζονται πάνω σ' αυτή τη βάση και παίρνουν μόνο απ' αυτή την ισχύ τους. Κανένα αξίωμα του Ισλάμ δεν μπορεί να σταθεί, αν αφαιρεθεί αυτή η βάση από τη θέση της.

Η ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΓΕΛΟΥΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Η δεύτερη αρχή στην οποία ο προφήτης Μωάμεθ μας διέταξε να πιστέψουμε, διαθέτοντας πάντα την πίστη στον δοξασμένο Θεό, είναι η ύπαρξη των αγγέλων. Το μεγαλύτερο πλεονέκτημα αυτού του δόγματος είναι ότι εξαγνίζει το μονοθεϊσμό απ' τις προσμίξεις, τις δοξασίες και τους κινδύνους της πολυθεΐας.

Όπως έχουμε ήδη αναλύσει, οι πολυθεϊστές δημιουργήσαν δύο είδη πλασμάτων ως συνεταίρους του Θεού στην εξουσία. Το ένα είδος είναι αυτά που έχουν σωματική ύπαρξη και που είναι ορατά στα μάτια μας, όπως είναι ο ήλιος, το φεγγάρι, τα άστρα, η φωτιά, το νερό, οι άρχοντες κ.ά. Το άλλο είδος είναι πλάσματα που δεν έχουν σωματική ύπαρξη, που είναι αόρατα στο μάτι μας και που διαχειρίζο-

νται πίσω από κάποιο παραπέτασμα τις υποθέσεις του σύμπαντος. Μερικά απ' αυτά στέλνουν τον αέρα και τους ανέμους, άλλα κινούν τα σύννεφα και κατεβάζουν τη βροχή, ενώ άλλα παρασκευάζουν το φως κ.λπ. Για τα πλάσματα του πρώτου είδους, που είναι ορατά στον άνθρωπο, η προφορά και μόνο της ρήσης «άλλος Θεός δεν υπάρχει εκτός απ' Αυτόν» αρκεί για να τα αποδυναμώσει. Τα πλάσματα του δεύτερου είδους τώρα, που είναι αθέατα και δε γίνονται αντιληπτά με τις αισθήσεις, είναι αυτά που κυρίως λατρεύουν οι πολυθεϊστές και τα βλέπουν σαν λατρευτούς θεούς καθώς και σαν απογόνους του δοξασμένου Θεού. Έτσι, τα παριστάνουν με φανταστικές εικόνες, τις οποίες προσκυνούν, και τους αφιερώνουν θυσίες. Γι' αυτό, έπρεπε να ξεκαθαριστεί αυτό το ζήτημα για τον άνθρωπο και να θεσπισθεί ένα ιδιαίτερο αξίωμα, που θα εξάγνιζε το δόγμα της μονοθεΐας απ' το δεύτερο κλάδο του πολυθεϊσμού. Ο προφήτης Μωάμεθ λοιπόν αποσαφήνισε ότι αυτά τα από φως πλάσματα, που μερικοί τα θεοποίησαν ή τα θεώρησαν απογόνους του δοξασμένου Θεού, είναι στην πραγματικότητα οι άγγελοι του Θεού, που δεν έχουν κανένα μερίδιο στην εξουσία Του, παρά είναι πειθήνιοι στο Θεό, δεν αρνούνται καμιά διαταγή Του, τους χρησιμοποιεί στη διαχείριση των υποθέσεων του βασιλείου Του και ότι πάντα εφαρμόζουν πιστά τις εντολές Του.

Από μόνοι τους είναι ανίκανοι να κάνουν κάτι, ούτε διαθέτουν κάποια δύναμη για να προτείνουν τίποτα στο Θεό και ούτε έχουν τη δυνατότητα να μεσολαβήσουν για κανέναν σ' Αυτόν.

Είναι ανοησία και ντροπή μετά απ' αυτή τη διευκρίνιση να τους λατρεύει ο άνθρωπος και να ζητάει τη βοήθειά τους, αφού κατόπιν διαταγής του Θεού προσκύνησαν τον προφήτη Αδάμ την ημέρα της δημιουργίας του από το Θεό. Ο Θεός με γνώση που δεν έδωσε σ' αυτούς και αντί γι' αυτούς διάλεξε τον Αδάμ να τον κάνει διάδοχό Του στη γη. Ποιό σφάλμα λοιπόν είναι χειρότερο για τον άνθρωπο από το να προσκυνά τους αγγέλους, οι οποίοι προσκύνησαν σ' αυτόν προηγουμένως; Έτσι, ενώ απ' τη μια μεριά ο προφήτης Μωάμεθ μας απαγόρευσε να λατρεύουμε τους αγγέλους και να τους θεωρούμε συνεταίρους του Θεού στην εξουσία, από την άλλη μας διευκρίνισε ότι αυτοί οι άγγελοι είναι οι διαλεκτοί πιστοί υπηρέτες του Θεού, που δεν διαπράττουν σφάλματα ή αμαρτίες και που έχουν δημιουργηθεί από τη φύση τους να μην αρνούνται καμιά διαταγή του Θεού. Εκτελούν όλες τις προσταγές που τους δίνονται από πάνω και είναι αφοσιωμένοι πάντα στη λατρεία Του.

Απ' αυτούς ο δοξασμένος Θεός διάλεξε έναν σεβαστό άγγελο τον Γιβραήλ, για να κατεβεί με τη θεία χάρη στους προφήτες και τους αποστόλους Του· είναι αυτός που κατέβηκε με το κοράνι στον προφήτη Μωάμεθ.

Οι άγγελοι είναι αυτοί που συνοδεύουν τους ανθρώπους κάθε στιγμή και γίνονται μάρτυρες της κάθε κίνησης καλής ή κακής που κάνουν, ακούν και γράφουν τα καλά ή άσχημα λόγια και έχουν φάκελλο με τα έργα και τα λόγια του καθένα μας, που θα του τον παραδώσουν όταν χρειαστεί στα χέρια του Θεού στο δικαστήριό Του και που θα εκθέτουν μ' αυτόν το καθετί που έκανε ο άνθρωπος στη ζωή του, καλό ή

κακό, κρυφά ή φανερά.

Δεν μας εξήγησε τίποτα όμως για τη φύση των αγγέλων και πώς τους δημιούργησε ο Θεός, μας διέταξε μόνο να πιστέψουμε σ' αυτούς. Άλλωστε μια τέτοια γνώση δεν θα μας ωφελούσε και η τωρινή μας άγνοια δεν μας βλάπτει. Δεν υπάρχει επομένως έγκυρος τρόπος να γνωρίσουμε το τι είναι αυτοί και θα βασιζόμαστε στην άγνοια, αν μιλήσουμε εμείς για το πώς δημιουργήθηκαν. Από την άλλη θα είναι απιστία αν αρνηθούμε την ύπαρξή τους, γιατί καμιά δικαιολογία δεν μπορεί να φέρει κανείς για την απόρριψη της ύπαρξης των αγγέλων γιατί αυτή η άρνηση θα σημαίνει τη διάψευση του προφήτη Μωάμεθ. Εμείς πιστεύουμε στην ύπαρξη των αγγέλων, επειδή ο δίκαιος προφήτης του Θεού μας διέταξε να πιστεύουμε σ' αυτούς.

Η ΠΙΣΤΗ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Η τρίτη προσταγή που λάβαμε μέσω του προφήτη Μωάμεθ είναι να πιστέψουμε στα βιβλία του Θεού, που απέστειλε τους προφήτες και τους αποστόλους Του. Όπως στάλθηκε το κοράνι στον προφήτη Μωάμεθ απ' τον δοξασμένο Θεό, έτσι είχαν φθάσει νωρίτερα και άλλα βιβλία στους προηγούμενους προφήτες. Ο Θεός μας έχει γνωστοποιήσει τα ονόματα μερικών τέτοιων βιβλίων, όπως είναι τα φυλλάδια του Αβραάμ, που στάλθηκαν στον προφήτη Αβραάμ, η «ταουράτ», δηλαδή η παλαιά διαθήκη που δόθηκε στον προφήτη Μωυσή, το «ζαπούρ», τους ψαλμούς δηλαδή που

παρουσίασε ο προφήτης Δαβίδ και το «Ιντζήλ», το ευαγγέλιο δηλαδή που έφερε ο προφήτης Ιησούς.

Δεν έχουμε μάθει όμως τα ονόματα των άλλων βιβλίων που δόθηκαν στους υπόλοιπους προφήτες. Έτσι δεν μπορούμε να πούμε με σιγουριά για οποιοδήποτε άλλο θρησκευτικό βιβλίο ότι προέρχεται ή όχι απ' το δοξασμένο Θεό, παρά μόνο ότι πιστεύουμε πως το κάθε βιβλίο που στάλθηκε απ' Αυτόν ήταν δίκαιο.

Απ' αυτά τα βιβλία που γνωρίζουμε τα ονόματά τους, τα μεν φυλλάδια του Αβραάμ δεν έχουν διασωθεί. Η «ταουράτ» δε, το «ζαπούρ» και το «Ιντζήλ», αν και τα χρησιμοποιούν ακόμα οι Εβραίοι και οι Χριστιανοί, είναι ωστόσο κατά πολύ αλλοιωμένα. Άλλαξαν τις λέξεις και έχουν προσθέσει ή αφαιρέσει τόσες πολλές δικές τους ιδέες, ώστε οι ίδιοι οι Εβραίοι και οι Χριστιανοί αναγνωρίζουν σήμερα ότι δεν έχουν τα αυθεντικά εκείνα βιβλία, που είχαν παραδοθεί από το Θεό στους προφήτες Μωυσή, Δαβίδ και Ιησού, αλλά ότι αυτά που έχουν στα χέρια τους σήμερα είναι οι μεταφράσεις των βιβλίων εκείνων, οι οποίες κι αυτές υφίστανται εδώ και αιώνες την αλλοίωση και τη διαστρέβλωση, τη μείωση και την αύξηση του περιεχομένου τους. Απ' την ανάγνωση μόνο των βιβλίων αυτών διαπιστώνει κανείς ότι πολλά απ' τα θέματα που περιλαμβάνουν δεν μπορεί να έχουνθεία προέλευση. Επομένως, τα βιβλία που διαθέτει σήμερα ο κόσμος δεν είναι τα ίδια βιβλία που απέστειλε ο Θεός στους προφήτες Μωυσή, Δαβίδ και Ιησού, παρά σ' αυτά ανακατεύτηκαν τα λόγια του Θεού με τα λόγια των ανθρωπων και δεν απέμεινε κανένα μέσο στα χέρια μας για να

διακρίνουμε τα λόγια του Θεού απ' τα λόγια των ανθρώπων.

Εμείς όμως διαταχθήκαμε να πιστεύουμε στα παλαιά αυτά βιβλία, επειδή ο Θεός έστειλε τις διατάξεις του μέσω αυτών πριν την αποστολή* του κορανίου στο καθένα από τα αρχαία έθνη. Αυτές οι διατάξεις προέρχονταν μόνο απ' το Θεό, ο οποίος άλλωστε έδωσε το κοράνι στον προφήτη Μωάμεθ, για να ζωντανέψει τη σωστή καθοδήγηση που έλαβαν οι άνθρωποι παλιά και που κατόπιν την ξέχασαν, τη διαστρέβλωσαν και την ανακάτεψαν με αντιλήψεις δικές τους.

Το κοράνι είναι το τελευταίο βιβλίο που προήλθε απ' το δοξασμένο Θεό και οι διαφορές ανάμεσα σ' αυτό και τα προηγούμενα βιβλία είναι οι ακόλουθες.

1. Τα πρωτότυπα των βιβλίων που κατέβηκαν πριν από το κοράνι έχουν χαθεί και ό,τι απέμεινε στα χέρια των ανθρώπων απ' αυτά είναι οι μεταφράσεις τους, όπως είδαμε προηγουμένως. Το κοράνι όμως εξακολουθεί να διασώζεται με τις ίδιες λέξεις και τα ίδια γράμματα με τα οποία στάλθηκε απ' τον δοξασμένο Θεό, χωρίς να υποστεί καμιά αλλαγή σε κανένα γράμμα του και σε καμιά έκφρασή του.

2. Σ' αυτά τα βιβλία οι άνθρωποι ανακάτεψαν τα λόγια τους με τα λόγια του Θεού. Έτσι, στο ίδιο βιβλίο σήμερα

*Σ.Μ.: Η ιστορία της καταβίβασης του κορανίου είναι η εξής: από το Θεό κατέβηκε από τον «ανώτερο ουρανό» στον «εγγύ ουρανό» σε μία νύχτα, κατά το μήνα του Ραμαζάνι. Από κει κατέβαινε διά μέσω του αρχάγγελου Γιβραήλ στον προφήτη Μωάμεθ ανάλογα με τις περιστάσεις στο διάστημα των 23 χρόνων της προφητείας του Μωάμεθ.

βρίσκουμε τα λόγια των ανθρώπων, την εθνολογική τους ιστορία, την παράδοση των αρχόντων και των προφητών, καθώς και εξηγήσεις για νομοθετικά ζητήματα που κατέθεσαν οι νομομαθείς τους, ώστε να μην μπορούμε πλέον σήμερα να διακρίνουμε ποιά είναι τα λόγια του Θεού και ποιά τα λόγια των ανθρώπων μέσα σ' ένα τέτοιο βιβλίο. Στο κοράνι όμως βρίσκουμε τα γνήσια και αγνά λόγια του Θεού, χωρίς καμιά μεταγενέστερη πρόσμιξη. Ό,τι γράψανε οι μουσουλμάνοι για να αναλύσουν τα λόγια του προφήτη Μωάμεθ, στην παράδοση του προφήτη Μωάμεθ και των συναγωνιστών του ή ακόμα την ιστορία του Ισλάμ, δεν το ανακάτεψαν με το κοράνι· όλα είναι καταγεγραμμένα και διατηρημένα σε βιβλία εκτός του κορανίου.

3. Για κανένα βιβλίο απ' όσα διαθέτουν σήμερα τα διάφορα έθνη της γης δεν μπορεί να αποδειχθεί με ιστορικά επιχειρήματα ότι στάλθηκε στον προφήτη με τον οποίο το συσχετίζουν. Όχι μόνο αυτό, αλλά για πολλά θρησκευτικά βιβλία δε γνωρίζουμε πότε και σε ποιόν προσφέρθηκαν.

Το αντίθετο συμβαίνει με το κοράνι, καθώς πολλές και έγκυρες ιστορικές μαρτυρίες επιβεβαιώνουν ότι δόθηκε στον προφήτη Μωάμεθ, γεγονός για το οποίο κανείς δεν μπορεί να αμφιβάλλει. Όχι μόνο αυτό, αλλά γνωρίζουμε ακόμα και για το κάθε εδάφιο του πότε και πού στάλθηκε στην προφήτη Μωάμεθ.

4. Οι γλώσσες στις οποίες ήταν γραμμένα τα παλαιά βιβλία αποτελούν πια σημάδια του παρελθόντος. Σήμερα δεν τις μιλά κανείς και σε κανένα μέρος της γης, ενώ είναι ελάχιστοι αυτοί που μπορούν να τις καταλάβουν. Έτσι,

ακόμα και να είχαν διασωθεί τα πρωτότυπα των βιβλίων αυτών θα ήταν αδύνατον για τους ανθρώπους να τα νοήσουν και να ακολουθήσουν τις διατάξεις τους.

Η γλώσσα όμως στην οποία γράφτηκε το σεβαστό κοράνι είναι μια ζωντανή γλώσσα, που τη μιλούν σήμερα δεκάδες εκατομμύρια άνθρωποι και την καταλαβαίνουν εκατοντάδες άλλα εκατομμύρια σε όλο τον κόσμο. Διδάσκεται σε κάθε χώρα και είναι εύκολο για όποιον έχει την επιθυμία να τη μάθει, αλλά δε διαθέτει τον απαιτούμενο χρόνο γι' αυτή, να βρει άνετα και παντού κάποιον που να του διδάξει τις έννοιες και τις διατάξεις του κορανίου.

5. Τα λόγια που περιέχονται σε όλα τα θρησκευτικά βιβλία που διαθέτουν σήμερα τα διάφορα έθνη της γης απευθύνονται κάθε φορά σε συγκεκριμένο λαό. Όποιος μελετήσει επίσης τις διατάξεις που υπάρχουν στα βιβλία αυτά, διαπιστώνει αναμφίβολα ότι οι περισσότερες απ' αυτές σήμερα είναι άχρηστες και ανεφάρμοστες, γιατί εξυπηρετούσαν τις ανάγκες και τις απαιτήσεις μιάς συγκεκριμένης εποχής. Απ' αυτό συνεπάγεται ότι αυτά τα βιβλία απευθύνονταν σε κάποιο συγκεκριμένο έθνος και ίσχυαν για μια συγκεκριμένη εποχή, ενώ κανένα τους δεν απευθυνόταν σ' όλους τους ανθρώπους ούτε έστω διατηρούνταν στους λαούς που στέλνονταν, παρά μόνο για μια περιορισμένη χρονική περίοδο. Αν δούμε όμως απ' αυτή την άποψη το κοράνι, θα εξακριβώσουμε ότι τα λόγια σε κάθε παράγραφο του απευθύνονται στον άνθρωπο άσχετα απ' τη φυλή του και ότι για κανένα απόσπασμά του δε σκέφτεται όποιος το διαβάζει ότι αυτό απευθύνεται σε ένα και μόνο έθνος.

Επίσης, οι διατάξεις που αναφέρονται μέσα στο κοράνι είναι εφαρμόσιμες σε κάθε χρόνο και σε κάθε τόπο, πράγμα που μαρτυρεί ότι το κοράνι είναι κατάλληλο για όλο τον κόσμο και για όλους τους αιώνες.

6. Τα παλαιά βιβλία, αν και το καθένα απ' αυτά περιλάμβανε θέματα χρηστότητας και καλοσύνης, αν και δίδασκε στον άνθρωπο τις αρχές της ηθικής και της εγκράτειας και παρόλο που τον κατεύθυνε προς τον ακέραιο δρόμο, για να περάσει τη ζωή του έχοντας τη συγκατάθεση του Θεού, ωστόσο κανένα δεν περιείχε όλες τις αρετές και όλα τα προτερήματα συγκεντρωμένα.

Το κοράνι όμως υπερέχει από τα άλλα βιβλία στο ότι συγκεντρώνει όλες τις αρετές που είχαν καταγραφεί στα παλαιά βιβλία και προσθέτει κι άλλες που έλειπαν απ' αυτά.

7. Εξαιτίας της επέμβασης του ανθρώπου στα παλαιά θρησκευτικά βιβλία, διείσδυσαν σ' αυτά πολλές αντιλήψεις που δε συμφωνούν με τη λογική και την πραγματικότητα και που βασίζονται στην αδικία και τη φαντασία. Αυτές όχι μόνο καταστρέφουν την πίστη του ανθρώπου και την αληθινή γνώση του, αλλά περιέχουν ακόμη πολλές ιδέες που εκφράζουν ανηθικότητα και ηθική διαφθορά.

Το κοράνι όμως είναι σαφώς ανώτερο σε τέτοια θέματα, αφού δεν περιλαμβάνει τίποτα αντίθετο με τη λογική ή κάτι που μπορεί να αποδειχθεί με κάποια επιχειρήματα ή με πειράγματα ότι είναι λάθος. Κανένα θέμα και καμιά αρχή του δεν περιέχει αδικία και επιθετικότητα ή κάτι που να σκοπεύει στην αποπλάνηση του ανθρώπου. Πουθενά δεν έχει ούτε ένα ίχνος ανηθικότητας και εξαχρείωσης. Απ' την

αρχή μέχρι το τέλος του είναι γραμμένο με ανώτερη σοφία και είναι γεμάτο με χρηστά διδάγματα, κανόνες της δικαιοσύνης και οδηγίες για τον αθέραιο δρόμο, τις καλύτερες αξίες και τους σωστότερους νόμους. Λόγω όλων αυτών των προτερημάτων διαταχθήκανε όλοι οι άνθρωποι στη γη να πιστέψουν στο κοράνι και μόνο αυτό να ακολουθήσουν απ' όλα τα άλλα βιβλία, γιατί για οποιοδήποτε θέμα της ζωής του θα έχει ανάγκη ο άνθρωπος από διδάγματα και κατευθύνσεις, σύμφωνα πάντα με τη συγκατάθεση του Θεού, το έχει διευκρινίσει ήδη το κοράνι.

Τώρα που αναλύσαμε τη ριζική διαφορά ανάμεσα στο κοράνι και τα άλλα βιβλία, εύκολα συνειδητοποιούμε και τη διαφορά ανάμεσα στην πίστη στο κοράνι και την πίστη στα άλλα βιβλία. Το μόνο που πιστεύουμε γι' αυτά τα παλαιά βιβλία είναι ότι αυτά προήλθαν απ' το Θεό, ότι ήταν αρχικά αληθινά και ότι ήρθαν όλα για τον ίδιο σκοπό που ήρθε να εκπληρώσει το κοράνι. Το τελευταίο περιέχει τα γνήσια λόγια του Θεού και το δίκαιο, καθώς η κάθε έκφρασή του είναι διατηρημένη και η κάθε του λέξη είναι αληθινή. Επομένως, είναι υποχρέωσή μας να ακολουθήσουμε την κάθε διαταγή του, ενώ οτιδήποτε αντιτίθεται στις αρχές του είναι άξιο άρνησης.

Η ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΦΗΤΕΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Μετά την πίστη στα βιβλία του Θεού, διαταχθήκαμε να πιστέψουμε στους προφήτες Του.

Στο προηγούμενο μέρος ξεκαθαρίσαμε ότι οι προφήτες του δοξασμένου Θεού ήρθαν σε όλα τα έθνη της γης και καλούσαν τον κόσμο να ακολουθήσει το Ισλάμ, όπως ακριβώς έκανε και ο τελευταίος όλων, ο προφήτης Μωάμεθ. Απ' αυτό το γεγονός φαίνεται ότι ανήκαν στην ίδια αλυσίδα όλοι οι προφήτες του Θεού, επομένως όποιος διαψεύσει έναν απ' αυτούς τους διαψεύδει όλους· και όποιος πιστεύει σ' έναν απ' αυτούς επιβάλλεται σ' αυτόν να πιστέψει σε όλους. Ακριβώς όπως ο πιστός σε έναν από δέκα ανθρώπους που λένε όλοι τα ίδια είναι σαν να πιστεύει σ' όλους και αν διαψεύσει τον έναν είναι σαν να τους διαψεύδει όλους, γιατί όλοι λένε τα ίδια μ' αυτόν.

Ο πραγματικά άπιστος είναι αυτός που πιστεύει σε μερικούς προφήτες του Θεού, ενώ απορρίπτει μερικούς άλλους. Ο προφήτης Μωάμεθ μας διευκρίνισε ότι το σύνολο των προφητών του Θεού, που στάλθηκαν στα διάφορα έθνη, αποτελούνταν από 124.000 ανθρώπους.

Αν σκεφτείς την ηλικία της ανθρωπότητας και τον αριθμό των εθνών και των λαών που έχουν περάσει, δε θα βρεις μεγάλο τον αριθμό αυτό των προφητών του Θεού. Αυτούς που αναφέρει το κοράνι πρέπει να τους πιστεύουμε ανεπιφύλακτα και όσους απ' αυτούς δεν αναφέρει το κοράνι μας διατάζει ωστόσο να τους πιστεύουμε, γιατί όλοι τους ήταν προφήτες που έστειλε ο Θεός με σκοπό να διδάξουν και να μάθουν τους ανθρώπους το σωστό δρόμο. Κατά συνέπεια, εμείς πιστεύουμε στους προφήτες του Θεού που στάλθηκαν στην Ινδία, την Κίνα, την Περσία, την Αίγυπτο, την Αφρική, την Ευρώπη και σ' όλα τα άλλα μέρη της γης. Δεν μπορούμε

όμως να πούμε με βεβαιότητα για κάποιον συγκεκριμένο απ' αυτούς ότι ήταν ή δεν ήταν προφήτης του Θεού, επειδή δεν έχουμε καμιά πληροφορία γι' αυτόν. Όπως δεν μπορούμε επίσης σε καμιά περίπτωση να κατηγορήσουμε ή να συκοφαντήσουμε κανένα απ' αυτούς, που τον ακολουθούν σήμερα οι άνθρωποι διαφόρων θρησκειών, για το λόγο ότι αυτοί μπορεί πράγματι να ήταν αληθινοί προφήτες του Θεού, αλλά οι μεταγενέστεροί τους είναι αυτοί που αλλοίωσαν τη θρησκεία τους. Έτσι αλλοίωσαν τη θρησκεία των προφητών Μωυσή και Ιησού μετά το θάνατό τους οι πιστοί οπαδοί τους.

Αν θέλουμε λοιπόν, να εκφράσουμε κάποια αντίρρηση, αυτή θα πρέπει να αφορά τις θρησκευτικές τελετές και τις εικόνες τους, όπως είναι καθιερωμένες σήμερα, και θα πρέπει να σωπαίνουμε για τους ιδρυτές των θρησκειών αυτών, για να μη μολύνουμε με ανίερα λόγια έναν αληθινό προφήτη του Θεού. Καμιά διαφορά δεν υπάρχει ανάμεσα στον προφήτη Μωάμεθ και τους υπόλοιπους προφήτες, γιατί όλοι ήταν αληθινοί απεσταλμένοι του Θεού, για να δείξουν στον κόσμο τον ατέραιο δρόμο Του. Γι' αυτό ο Θεός μας διέταξε να πιστεύουμε τον καθένα απ' αυτούς. Ωστόσο, παρά την ομοιότητα του Μωάμεθ με τους άλλους προφήτες, υπάρχουν τρία σημεία διαφοροποίησής τους.

α) Οι προφήτες αυτοί στάλθηκαν για συγκεκριμένα έθνη και για μια συγκεκριμένη χρονική περίοδο, εκτός απ' τον προφήτη Μωάμεθ που στάλθηκε για ολόκληρο τον κόσμο και μέχρι την ημέρα της ανάστασης, όπως είδαμε και στο προηγούμενο μέρος.

β) Έχουν εντελώς χαθεί οι διδαχές των προφητών αυτών ή τουλάχιστον δε διατηρήθηκαν με την αρχική τους μορφή όσες απ' αυτές επιβίωσαν ως σήμερα.

Η ιστορία και η παράδοση των προφητών αυτών δεν είναι ζωντανές πια. Η πραγματική τους ύπαρξη έχει χαθεί στις αφηγήσεις και τις ιστορίες που δημιουργήσαν οι άνθρωποι γύρω απ' τη ζωή τους, έτσι ώστε και να θέλει ο άνθρωπος τώρα, δεν μπορεί να τους ακολουθήσει.

Οι διδαχές όμως, η παράδοση, τα λόγια, τα έργα, η ηθική, τα ήθη και τα γνωρίσματα του προφήτη Μωάμεθ είναι όλα γραμμένα και διατηρημένα σε βιβλία που είναι στη διάθεση όλων. Επομένως, ο μόνος ζωντανός απ' όλους τους προφήτες και τους αποστόλους του Θεού είναι ο προφήτης Μωάμεθ· είναι ο μόνος που μπορούν οι άνθρωποι να ακολουθήσουν και να διδαχθούν απ' αυτόν.

γ) Οι διδαχές του Ισλάμ που έφεραν οι παλαιοί προφύτες δεν ήταν ολοκληρωμένες, έτσι ο καθένας που ερχόταν απ' αυτούς διόρθωνε τις διδαχές, τις διατάξεις, τους νόμους και τους τρόπους χειραγώγησης των παλαιών προφητών, αφαιρώντας και προσθέτοντας άλλα στοιχεία. Αυτή η πορεία της εξέλιξης, της ολοκλήρωσης και της διόρθωσης ίσχυε μόνο πριν απ' τον προφήτη Μωάμεθ. Γι' αυτό ο δοξασμένος Θεός δε διαφύλαξε τίποτα απ' τις διδαχές των προφητών αυτών, όταν πέρασε η εποχή τους, επειδή οι άνθρωποι δεν είχαν ανάγκη από ατελή γνώση, αφού θα τους πρόσφερε μια καινούργια και τέλεια γνώση. Η ολοκληρωμένη και ώριμη από κάθε άποψη διδαχή του Ισλάμ δόθηκε τελικά στον προφήτη Μωάμεθ, κι έτσι ακυρώθηκαν όλες οι θεσμο-

θετήσεις των προηγούμενων προφητών από το μήνυμα που έφερε ο προφήτης Μωάμεθ, γιατί είναι παράλογο να ακολουθήσει κανείς το ατελές και να απορρίψει το τέλειο.

Όποιος βέβαια ακολουθεί τον προφήτη Μωάμεθ, ακολουθεί στην ουσία όλους τους προφήτες, γιατί ό,τι καλό υπήρχε στις διδαχές των προηγούμενων προφητών συμπεριλήφθηκε στη διδαχή του προφήτη Μωάμεθ. Ενώ όποιος τον αρνείται και ακολουθεί άλλον προφήτη, στερείται πολλά απ' όσα προστέθηκαν ύστερα απ' αυτόν και που δεν υπήρχαν σε καμιά προγενέστερη διδασκαλία. Γι' αυτό πρέπει όλοι οι άνθρωποι να πιστέψουν στον προφήτη Μωάμεθ και να ακολουθήσουν τη διδαχή του. Ο μουσουλμάνος οφείλει να πιστέψει σε τρία χαρακτηριστικά του προφήτη Μωάμεθ.

1. Ότι είναι αληθινός προφήτης, σταλμένος απ' το δοξασμένο Θεό.

2. Ότι η χειραγωγήσή του ήταν τέλεια, χωρίς κανένα ελάττωμα ή λάθος.

3. Και ότι είναι ο τελευταίος προφήτης που ήρθε απ' τον δοξασμένο Θεό, προορισμένος για κάθε έθνος και μέχρι την ημέρα της ανάστασης.

Κανένας προφήτης δεν πρόκειται να τον διαδεχτεί και η πίστη σ' αυτόν θα αποτελεί υποχρέωση για τον μουσουλμάνο, ενώ θα θεωρείται άπιστος όποιος δεν τον πιστεύει.

Η ΠΙΣΤΗ ΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ

Το πέμπτο αξίωμα που διαταχθήκαμε να πιστέψουμε είναι η Δευτέρα Παρουσία. Τα γεγονότα που πρέπει να

πιστέψουμε ότι θα συμβούν τη μέρα αυτή είναι:

1. Ο Θεός θα αφανίσει αυτό τον κόσμο με όλα τα πλάσματα που έχει σε μια συγκεκριμένη μέρα, γνωστή ως η ημέρα της ανάστασης.

2. Ο Θεός θα ζωντανέψει ξανά και θα μαζέψει στα χέρια Του όλα τα όντα. Αυτή η πράξη θα είναι η Αναγέννηση ή η Συγκέντρωση.

3. Όλα τα έργα που έκαναν οι άνθρωποι, καλά ή κακά, χωρίς υποβάθμιση ή μεγιστοποίηση θα κριθούν στο δικαστήριο του δοξασμένου Θεού.

4. Ο Θεός θα ζυγίσει για τον κάθε άνθρωπο τα χρηστά και τα κακά του έργα, έτσι αν βαρύνει στη ζυγαριά η πλευρά των χρηστών έργων του ανθρώπου, ο Θεός θα τον συγχωρέσει. Αν όμως βαρύνει η πλευρά των κακών έργων του ανθρώπου, ο Θεός θα τον τιμωρήσει.*

5. Όσοι συγχωρούνται από το Θεό πηγαίνουν στον παράδεισο, ενώ όσοι τιμωρούνται μπαίνουν στην κόλαση.

Η ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ

Αυτό είναι το δόγμα της Δευτέρας Παρουσίας, που έχει εκθέσει ο προφήτης Μωάμεθ, όπως άλλωστε το εκθέσαν και οι άλλοι προφύτες και απόστολοι στους ανθρώπους. Η

* Σ.Μ.: Βέβαια τα χρηστά έργα των ανθρώπων εκτιμούνται από το Θεό μόνο εφόσον στηρίζονται στη σωστή πίστη, την αναγνώριση δηλαδή της μοναδικότητας του Θεού.

πίστη σ' αυτή θεωρείται καθοριστική για το Ισλάμ σε κάθε εποχή.

Όλοι οι προφήτες θεωρούσαν άπιστο όποιον δεν πίστευε ή έστω αμφέβαλλε γι' αυτή, γιατί ποιά θα είναι η έννοια της πίστης στο Θεό, τα βιβλία Του και τους προφήτες Του, αν δεν πιστεύουμε στη Δευτέρα Παρουσία; Η απάντηση είναι ευνόητη, αφού, αν σου ζητούσαν να κάνεις κάτι, η πρώτη ερώτηση που θα γεννιόταν στη σκέψη σου θα ήταν: «σε τι θα με ωφελήσει αν το κάνω και σε τι θα βλάψει αν δεν το κάνω;». Αυτό είναι το πρώτο ερώτημα που δημιουργείται στη σκέψη του ανθρώπου, επειδή, διαθέτοντας το ένστικτό του, βλέπει ότι είναι περιττό να κάνει κάτι που δεν του χρησιμεύει.

Ακριβώς γι' αυτό δεν αγωνίζεσαι να κάνεις κάτι που δεν ελπίζεις ότι θα σου χρησιμεύσει και δεν αρνείσαι να κάνεις κάτι που σκέφτεσαι ότι μπορεί να μη σε βλάψει.

Όταν αμφιβάλλεις για τη χρησιμότητα μιας ενέργειας, δε νιώθεις ενθουσιασμό να την πραγματοποιήσεις. Απ' την άλλη, όταν αμφιβάλλεις για τη βλαπτικότητα μιας κίνησης, δεν την αποφεύγεις.

Αν παρατηρήσεις θα δεις ότι τα μωρά βάζουν το χέρι τους στη φωτιά. Αυτό το κάνουν, επειδή δε γνωρίζουν ότι η φωτιά καίει. Τα παιδιά πάλι αντιπαθούν τα μαθήματα και τη μάθηση γενικά, επειδή δεν αποδέχονται με την καρδιά τους τη χρησιμότητα της επιστήμης, έτσι όπως προσπαθούν οι μεγάλοι να τους τα εξηγήσουν. Ακριβώς το ίδιο συμβαίνει μ' αυτόν που δεν πιστεύει στη Δευτέρα Παρουσία. Βλέπει την πίστη στο Θεό και τη συμμόρφωση στις διαταγές

Του σαν κάτι περιττό και ανώφελο στη ζωή, οπότε κατά τη γνώμη του δεν ωφελεί σε τίποτα η υπακοή στο Θεό, ενώ τίποτα δε βλάπτει η παρακοή σ' Αυτόν. Πώς περιμένουμε κατόπιν απ' αυτόν να περιορίσει και να αναγκάσει τον εαυτό του να συμμορφωθεί στις διαταγές του Θεού, όπως αυτές παραδόθηκαν στους προφήτες και τα βιβλία Του; Και να πιστέψει ακόμα στο Θεό, καμιά σημασία δεν θα έχει η πίστη του, γιατί δε θα υπακούει ποτέ σ' Αυτόν, ούτε θα περάσει τη ζωή του σύμφωνα με τη συγκατάθεσή Του.

Αυτό το θέμα δεν εξαντλείται εδώ, γιατί η άρνηση ή η αποδοχή από τον άνθρωπο της Δευτέρας Παρουσίας έχει καταλυτική επίδραση στη ζωή του. Το ένστικτο με το οποίο δημιουργήθηκε ο άνθρωπος, όπως αναφέραμε προηγουμένως, έγκειται στο ότι η προθυμία του ή η αποστροφή του απ' το να κάνει κάτι σχετίζεται με το πόσο μπορεί αυτό να τον βλάψει ή να τον ωφελήσει. Επομένως, αλίμονο σ' αυτόν που δεν κρίνει τα πράγματα απ' την άποψη της χρησιμότητάς τους μόνο σ' αυτή τη ζωή. Αυτός θα χαρεί να κάνει το καλό, αν ελπίζει στη χρησιμότητά του γι' αυτόν σ' αυτή τη ζωή, ή θα αποφύγει να κάνει το κακό, αν φοβάται τη βλαπτική του επίδραση γι' αυτόν πάντα σ' αυτή τη ζωή.

Ο άλλος άνθρωπος όμως, εκείνος δηλαδή που εμβαθύνει στις συνέπειες των έργων και δε σταματά στην επιφανειακή τους όψη, βλέπει σαν κάτι περιστασιακό τη χρησιμότητα ή τη βλαπτικότητα σ' αυτή τη ζωή.

Συνεπώς, αυτός προτιμά το δίκαιο απ' το άδικο και το καλό απ' το κακό, με κριτήριο την αιώνια ωφέλεια ή βλάβη του στη Δευτέρα Παρουσία, άσχετα απ' το αν θα του προ-

καλούσε μεγάλη ζημιά το καλό που θα κάνει ή αν θα του πρόσφερε μεγάλη ωφέλεια το κακό που θα κάνει σ' αυτή τη ζωή.

Αυτή είναι η διαφορά και η τεράστια απόσταση που χωρίζει αυτούς τους δύο ανθρώπους μεταξύ τους.

Το καλό για τον πρώτο είναι αυτό που το κέρδος του αποκτιέται σ' αυτή τη θνητή ζωή. Δηλαδή, επιδιώκει να αποκτήσει κάποια περιουσία, ένα κομμάτι γης, καλή φήμη και αναγνώριση από τον κόσμο, ευπορία, ευχαρίστηση ή οτιδήποτε άλλο σβήνει τη δίψα μιάς απ' τις ψυχικές του ηδονές. Και το κακό γι' αυτόν είναι αυτό που προκαλεί, ή που φοβάται ότι θα του προκαλέσει, κάτι ανεπιθύμητο σ' αυτή τη ζωή, όπως είναι η έλλειψη χρήματος και υλικών αγαθών, η σωματική αρρώστια, η συκοφάντησή του απ' τον κόσμο, η τιμωρία του κράτους, κάποια οδύνη ή στεναχώρια, κ.ο.κ.

Ενώ για το δεύτερο, το καλό είναι αυτό που ικανοποιεί το Θεό και το κακό είναι αυτό που προκαλεί την αγανάκτησή Του. Αυτός είναι που το καλό το θεωρεί πάντα καλό, ακόμα κι αν δε θα τον ωφελήσει τον ίδιο σ' αυτή τη ζωή και αν θα πάθει γι' αυτό οποιαδήποτε ζημιά. Και είναι αυτός που είναι σίγουρος ότι ο Θεός θα τον ανταμείψει με την αιώνια ωφέλεια στη Δευτέρα Παρουσία. Το κακό πάλι γι' αυτόν είναι πάντα κακό, ακόμα και αν δε γνώριζε ή θα φοβόταν να γνωρίσει τη βλαβερότητά του σ' αυτή τη ζωή και αν θα έβρισκε σ' αυτό κάποιο όφελος. Γιατί είναι βέβαιος ότι και να γλιτώσει την τιμωρία για τα κακά του έργα σ' αυτή τη ζωή, η τιμωρία του θα είναι αναπόφευκτη στη Δευτέρα Παρουσία.

Σύμφωνα λοιπόν με τις δύο αυτές κατευθύνσεις, ο άνθρωπος διαλέγει στη ζωή του έναν απ' αυτούς τους διαφορετικούς δρόμους. Αυτός που δεν πιστεύει στη Δευτέρα Παρουσία δεν μπορεί να προχωρήσει ούτε ένα βήμα στο δρόμο του Ισλάμ. Έτσι, στην προτροπή του Ισλάμ: «Δώστε στους φτωχούς και τους ξυπόλυτους το «ζακάτ»^{*} των χρημάτων σου, για να κερδίσεις την ευμένεια του Θεού», απαντά: «το «ζακάτ» λιγοστεύει τα λεφτά μου, γι' αυτό αντί να δώσω το «ζακάτ» θα τα δανείσω με τόκο και θα στείλω στο δικαστήριο όσους αδυνατούν να μου τα επιστρέψουν, για να βάλω στο χέρι μου τα σπίτια με τα έπιπλά τους, όταν το δικαστήριο βγάλει απόφαση εναντίον τους».

Και όταν τον διατάζει το Ισλάμ: «να λες την αλήθεια και να αποφεύγεις την ψευδομαρτυρία, ακόμα κι αν θα σε έβλαπτε η αλήθεια ή θα σε ωφελούσε η ψευτιά», απαντά: «και γιατί να πω την αλήθεια αν θα με έβλαπτε και να αποφύγω την ψευδομαρτυρία αφού αυτή θα με ωφελούσε, αν μάλιστα δεν υπάρχει φόβος να με κακολογήσει ο κόσμος;». Σε όποιον περνά από έρημο δρόμο και βρίσκει κάτι πολύτιμο, το Ισλάμ ορίζει: «Μην το πάρεις σπίτι σου. Αυτό δεν προέρχεται από δικό σου κόπο». Αυτός όμως απαντά: «και γιατί να αφήσω κάτι που μου ήρθε τυχαία και χωρίς κανένα αντίτιμο;

^{*} Σ.Μ.: «ζακάτ»=αραβικός όρος που μένει αμετάφραστος στις άλλες γλώσσες. Κατά λέξη σημαίνει την εκκαθάριση και την ανάπτυξη. Χρησιμοποιείται για να δηλώσει το μικρό μερίδιο της προσωπικής του περιουσίας, που οφείλει να δίνει κάθε μουσουλμάνος στους φτωχούς. Αυτή η πράξη αποτελεί χρηματική εκκαθάριση, αλλά εξασφαλίζει και την ανάπτυξη του υπόλοιπου κεφαλαίου με τη βοήθεια του Θεού. (Βλ. σελ. 163: κεφ.: Αζ-ζακάτ).

Αν μάλιστα δεν είναι κανείς στο δρόμο για να με δει και να με καταγγείλλει γι' αυτό στην αστυνομία, να μαρτυρήσει εναντίον μου στο δικαστήριο και να με δυσφημίσει στον κόσμο. Επομένως, πού είναι το κακό, αν ωφεληθώ απ' αυτό το χρήμα και το χρησιμοποιήσω για δικό μου καλό;». Αυτόν που του εμπιστεύεται κάποιος τα λεφτά του και ύστερα ο τελευταίος πεθαίνει, τον διατάζει το Ισλάμ: «μην προδώσεις την εμπιστοσύνη του φίλου σου και να επιστρέψεις τα λεφτά στους δικούς του». Αυτός ωστόσο απαντά: «γιατί; Μήπως έχει κανείς καμιά απόδειξη ότι ο πεθαμένος μου εμπιστεύθηκε τα χρήματά του ή μήπως οι δικοί του γνωρίζουν αυτό; Αν επομένως μπορέσω άνετα να τα φάω αυτά τα λεφτά, χωρίς να υπάρχει κανένας φόβος για δίκη ή δυσφήμιση, τότε θα είναι κουταμάρα μου να τα επιστρέψω στους δικούς του».

Με λίγα λόγια δηλαδή, ενώ το Ισλάμ τον κατευθύνει σε κάθε βήμα του προς τον ευθύ δρόμο, αυτός αρνείται και διαλέγει το δρόμο που επιθυμεί προσωπικά. Ενεργεί έτσι, επειδή, παρόλο που η αξία των πάντων στο Ισλάμ μετριέται με τις αιώνιες συνέπειές τους στη Δευτέρα Παρουσία, αυτός δε βλέπει πέρα απ' τα πρόσκαιρα αποτελέσματά τους σ' αυτή τη ζωή.

Εξηγήσαμε λοιπόν γιατί δεν μπορεί να είναι μουσουλμάνος ο άνθρωπος, αν δεν πιστεύει στη Δευτέρα Παρουσία. Και όχι μόνο αυτό, αλλά η άρνηση του ανθρώπου να αναγνωρίσει τη Δευτέρα Παρουσία υποβιβάζει το επίπεδο της ανθρωπιάς του στις κατώτατες βαθμίδες της κτηνωδίας. Αν δε ένας τέτοιος άνθρωπος δηλώνει μουσουλμάνος, αυτό θα οφείλεται σε κάποια πάθηση στο μυαλό του.

Η ΕΠΑΛΗΘΕΥΣΗ ΤΟΥ ΔΟΓΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ

Αφού γνωρίσαμε το δόγμα της Δευτέρας Παρουσίας, την ανάγκη του ανθρώπου γι' αυτό και τη χρησιμότητά του, τώρα θα εξηγήσουμε σύντομα γιατί είναι δίκαιο και σύμφωνο με τη λογική αυτό το δόγμα που ανέλυσε ο προφήτης Μωάμεθ. Εμείς πιστεύουμε στο δόγμα αυτό, επειδή πιστεύουμε σε ό,τι μας διέταξε ο προφήτης Μωάμεθ, χωρίς να στηριζόμαστε ως προς την πίστη μας αυτή στη λογική. Κι όμως, αν σκεφτούμε λίγο, θα δούμε ότι το πιο κοντινό στη λογική δόγμα είναι η πίστη στη Δευτέρα Παρουσία. Τρεις δοξασίες είναι διαδεδομένες στον κόσμο για τη Δευτέρα Παρουσία και για τη μετά θάνατον ζωή.

1. Υπάρχει μια ομάδα που ισχυρίζεται ότι η ζωή είναι μόνο αυτή που διάγουμε στη γη, εδώ δηλαδή ζούμε και εδώ πεθαίνουμε, και ότι καμιά άλλη ζωή δεν θα ακολουθήσει μετά το θάνατο. Αυτό είναι το δόγμα των άθεων, που ισχυρίζονται ότι είναι γνώστες της φύσης.

2. Μια άλλη ομάδα λέει ότι η ζωή και ο θάνατος διαδέχονται αλληπάλλληλα το ένα το άλλο, όσον αφορά τον ίδιο άνθρωπο, σ' αυτό τον κόσμο, ώστε να πάρει έτσι αυτός τη δίκαιη ανταμοιβή για τα έργα του. Πρόκειται για τη θεωρία της μετεμψύχωσης. Επομένως, αν τα έργα του στην πρώτη ζωή που έκανε ήταν άσχημα, τότε στην επόμενη ζωή που θα έχει, θα 'ρθει με τη μορφή ενός ζώου, για παράδειγμα σκύλου, μαϊμούς ή γάτας, ή με τη μορφή κάποιου δέντρου ή

κάποιου καταφρονημένου ανθρώπου. Αν όμως τα έργα του στην πρώτη ζωή που έκανε ήταν χρηστά, τότε στην επόμενη ζωή που θα 'χει, θα αναβαθμισθεί και η αξία του. Βασικά, όσοι πιστεύουν στο δόγμα αυτό είναι μερικοί απ' αυτούς που η θρησκευτική του πίστη δεν έχει ωριμάσει.

3. Μια τρίτη ομάδα είναι αυτή που πιστεύει στη Δευτέρα Παρουσία, στη συγκέντρωση δηλαδή των ανθρώπων και την παρουσίασή τους ενώπιον του Θεού, που θα τους εξετάσει για τα έργα τους. Αυτό είναι το δόγμα το οποίο διακήρυτταν όλοι οι προφήτες.

Ας κοιτάξουμε για λίγο τώρα αυτές τις τρεις δοξασίες. Αυτό που λένε αυτοί της πρώτης ομάδας και στο οποίο στηρίζονται για να αποδείξουν το δόγμα τους είναι ότι δεν είδαν κανέναν άνθρωπο να επιστρέφει στη ζωή μετά το θάνατό του· τον καθένα μας τον τρώει το χώμα και αποσυντίθεται στη γη μετά το θάνατό του. Μήπως αυτό άραγε αποτελεί καμιά απόδειξη;

Το μόνο που μπορείς να πεις, αν δεν έχεις δει κανένα να αποκτά ζωή μετά το θάνατό του είναι ότι δεν γνωρίζεις τι γίνεται μετά το θάνατο, γιατί ακριβώς δεν έχεις καμιά απόδειξη για τον ισχυρισμό σου ότι δεν υπάρχει ζωή μετά το θάνατο. Ένας χωρικός, για παράδειγμα, που δεν έχει δει αεροπλάνο με τα μάτια του μπορεί να πει ότι δεν ξέρει τι είναι αεροπλάνο. Αν πει όμως ότι δεν υπάρχει σ' αυτή τη ζωή τίποτα που να λέγεται αεροπλάνο, όλοι τότε θα τον ειρωνευθούν, γιατί το να μην έχεις δει κάτι δεν σημαίνει ότι αυτό δεν υπάρχει. Ακόμα και όλοι οι άνθρωποι στη γη να συμφωνούν στο ότι δεν είδαν κάτι, δεν έχουν το δικαίωμα

να ισχυριστούν ότι αυτό δεν υπάρχει ή ότι αυτό δεν μπορεί να έχει οντότητα.

Η δεύτερη δοξασία στηρίζεται στην αρχή ότι αν ο άνθρωπος σ' αυτή του τη ζωή είναι άνθρωπος, αυτό συμβαίνει επειδή στην πρώτη ζωή που πέρασε - όταν ήταν ζώο - είχε κάνει χρηστά έργα, και ότι αντίθετα το ζώο είναι σ' αυτή του τη ζωή έτσι, επειδή όταν ήταν άνθρωπος στην πρώτη του ζωή είχε κάνει άσχημα έργα. Με άλλα λόγια, το ότι ο άνθρωπος είναι άνθρωπος, το ζώο είναι ζώο και το δέντρο είναι δέντρο είναι αποτέλεσμα των προηγούμενων έργων του, καλών ή κακών που είχε διαπράξει στην πρώτη του ζωή. Έτσι η ζωή και ο θάνατος διαδέχονται το ένα το άλλο ως προς ένα ον, αλλά πάντα σ' αυτό τον κόσμο.

Το ερώτημα που προκύπτει, όσον αφορά το θέμα αυτό, είναι: «τι μορφή είχε εκείνο το πλάσμα που υπήρξε πρώτο σ' αυτή τη ζωή;». Επομένως, αν πεις «άνθρωπος», τότε θα πρέπει στην πρώτη ζωή που έκανε αυτός να ήταν ζώο ή δέντρο, άρα ποιο ήταν εκείνο, το καλό έργο που είχε κάνει, για να αποκτήσει το σχήμα του ανθρώπου; Αν πάλι πεις ότι ήταν «ζώο» ή «δέντρο», τότε θα πρέπει προηγουμένως να ήταν άνθρωπος· επομένως ποιά ήταν εκείνα τα άσχημα έργα που είχε διαπράξει, για να λάβει σαν τιμωρία γι' αυτά τη μορφή του ζώου ή του δέντρου;

Το σίγουρο είναι ότι οι πιστοί στο δόγμα αυτό είναι ανίκανοι να αποφασίσουν την αρχή της δημιουργίας σ' αυτό από μια συγκεκριμένη και γνωστή γενεά πλασμάτων, γιατί η κάθε γενεά απ' αυτές που ισχυρίζονται ότι υπάρχουν θα πρέπει να είχε προηγηθεί από μια άλλη γενεά, έτσι ώστε η

δεύτερη γενεά να είναι το αποτέλεσμα των έργων της προηγούμενης, πράγμα που είναι παράλογο και αντίθετο με τον κοινό νομ.

Ας πάρουμε τώρα τη τρίτη δοξασία. Το πρώτο γεγονός που αναφέρεται σ' αυτή είναι ότι ο δοξασμένος Θεός έχει καθορίσει μια μέρα, για να έρθει η ώρα του τέλους αυτού του σύμπαντος και να αλλάξουν η γη και οι ουρανοί· πράγμα για το οποίο δεν μπορεί να αμφιβάλλει κανένας λογικός άνθρωπος, γιατί όσο περισσότερο μελετά κανείς το εργοστάσιο αυτού του σύμπαντος, τόσο αυξάνεται η βεβαιότητά του ότι αυτό το σύμπαν δε θα παραμείνει επ' άπειρον, καθώς όλες οι δυνάμεις και όλα τα στοιχεία που διαθέτει έχουν περιορισμένη διάρκεια ζωής και μια μέρα θα πρέπει να υποκύψουν στη φθορά. Για το λόγο αυτό, όλοι οι επιστήμονες των φυσικών επιστημών συμφωνούν στο ότι κάποια μέρα αυτός ο ήλιος θα κρυώσει και θα χάσει την ακτινοβολία του και ότι τα άστρα και οι πλανήτες θα συγκρουστούν μεταξύ τους· μ' αυτό τον τρόπο η γνωστή ζωή θα εξαφανιστεί.

Στη δοξασία αυτή αναφέρεται επίσης ότι ο άνθρωπος θα αποκτήσει δεύτερη ζωή. Μήπως είναι αδύνατον να συμβεί αυτό άραγε; Μα αν είναι ανέφικτο, τότε πώς ήρθε ο άνθρωπος σ' αυτή τη ζωή; Αναμφίβολα λοιπόν ο Θεός, που δημιούργησε τον άνθρωπο και του έδωσε αυτή τη ζωή, είναι ικανός να τον δημιουργήσει ξανά μετά το θάνατό του.

Σ' αυτό το δόγμα περιλαμβάνεται επίσης η πίστη ότι όλα τα έργα του ανθρώπου, χρηστά ή όχι, είναι καταγεγραμμένα και θα εκτεθούν σ' Αυτόν, από ένα βιβλίο που θα ανοίξει

την ημέρα της ανάστασης. Η καταγραφή της ζωής μας έχει αποδειχθεί σήμερα. Ενώ παλιότερα οι άνθρωποι νόμιζαν ότι η φωνή που βγαίνει απ' το στόμα μας αφομοιώνεται από τον αέρα και ότι σκορπάει σ' αυτόν, μετά από κάποια σύντομη ταλάντευση, αποδείχθηκε τελικά ότι η κάθε φωνή έχει ένα δικό της ίχνος, που το αφήνει στο περιβάλλον γύρω της και που μπορούμε να το συλλάβουμε και να το ζωντανέψουμε ξανά αργότερα. Βασισμένο σ' αυτή την αρχή επινόησε ο άνθρωπος το γραμμόφωνο, μία από τις εφευρέσεις που αποδεικνύουν τη δυνατότητα καταγραφής της κάθε κίνησης που εκπορεύεται από μας σ' αυτή τη ζωή και που επιδρά κατά οποιοδήποτε τρόπο στα εξωτερικά αντικείμενα.

Αφού το μάθαμε αυτό, είμαστε πλέον σίγουροι, ότι όλα τα έργα σ' αυτή τη ζωή είναι καταγεγραμμένα και ότι μπορούμε να τα ζωντανέψουμε και να τα φέρουμε πίσω ξανά.

Το τέταρτο θέμα που αναφέρεται στη δοξασία αυτή είναι ότι ο Θεός να ξεπληρώσει δίκαια τους λάτρεις του για τα έργα τους την ημέρα που θα τους συγκεντρώσει: το καλό με το καλό και το κακό με το ανάλογό του. Ποιός μπορεί να πει ότι αυτό είναι αδύνατον; Και τι το παράλογο σ' αυτό; Η ίδια η λογική απαιτεί να μαζέψει ο Θεός τους πιστούς Του κάποια μέρα και να αποφασίσει δίκαια γι' αυτούς.

Βλέπουμε ότι ο άνθρωπος σ' αυτή τη ζωή κάνει το καλό και δεν ανταμείβεται γι' αυτό ή κάνει το κακό και δεν τιμωρείται γι' αυτό. Βλέπουμε ακόμα τους χρηστούς ανθρώπους να παθαίνουν το κακό, ενώ οι κακοποιοί να ζουν με άνεση και ευημερία. Ο κοινός νους απαιτεί σε τέτοιες καταστάσεις να πάρει ο καθένας την ανταμοιβή που του αξίζει, και

αυτός δηλαδή που κάνει το καλό και αυτός που κάνει το κακό.

Το τελευταίο θέμα που περιέχει η δοξασία αυτή είναι η ύπαρξη του παραδείσου και της κόλασης, μια ύπαρξη που δεν είναι παράλογη. Αφού ο δοξασμένος Θεός είναι ικανός να δημιουργήσει τον ήλιο, το φεγγάρι, τον Άρη και τη γη, γιατί να μην είναι επομένως ικανός να δημιουργήσει τον παράδεισο και την κόλαση;

Και είναι λογικό, όταν ο Θεός μαζέψει τους ανθρώπους στο δικαστήριό του, να προσφέρει σε όσους επιβραβεύσει το τίμημα της αξιοπρέπειας, της μεγαλοπρέπειας, της ευδαιμονίας και της άνεσης, ενώ όσοι τιμωρηθούν θα πληρώσουν το αντίτιμο της ταπείνωσης, του βασανισμού, της οδύνης και του πόνου.

Αν σκεφθείς λίγο όσα αναφέραμε εδώ, θα διαπιστώσεις αναμφίβολα ότι αυτή η δοξασία είναι η πιο κοντινή στη λογική απ' όλα τα άλλα δόγματα που υπάρχουν σήμερα στη γη για τη μεταθανάτια ζωή του ανθρώπου. Δεν περιέχει τίποτα παράλογο και δεν είναι αδύνατη η επαλήθευσή της.

Και αφού αυτό το αξίωμα το πληροφορηθήκαμε από το Θεό με τη γλώσσα του προφήτη Μωάμεθ — που διέθετε τόση ευγένεια, εγκράτεια και ειλικρίνεια, όπως έχουμε αναφέρει — και αφού είναι προς όφελός μας, τότε ο κοινός νους απαιτεί να πιστέψουμε σ' αυτό και να μην αμφιβάλλουμε καθόλου, χωρίς να έχουμε επιχειρήματα και αποδείξεις.

Η ΑΓΑΘΗ ΡΗΣΗ

Αυτά είναι τα πέντε* δόγματα στα οποία στηρίζεται το Ισλάμ και που όλα συνοψίζονται σε μιά φράση: «άλλος Θεός εκτός απ' Αυτόν δεν υπάρχει και ο Μωάμεθ είναι ο προφήτης Του» που και αποτελεί το πρώτο στήριγμα του Ισλάμ.

Επομένως, όταν αναφωνείς: «άλλος Θεός εκτός απ' Αυτόν δεν υπάρχει», τότε ομολογείς την υποταγή σου σ' ένα Θεό, ξεχωριστό απ' όλους τους άλλους άδικους θεούς.

Και όταν λες επίσης: «ο Μωάμεθ είναι ο προφήτης Του», τότε πιστοποιείς ότι ο προφήτης Μωάμεθ είναι σταλμένος απ' τον Θεό για τους λάτρες Του και ότι η πίστη στο μήνυμα του Μωάμεθ απαιτεί από σένα να πιστέψεις σε ό,τι διευκρίνισε ο Προφήτης σχετικά με την ύπαρξη του δοξασμένου Θεού, τις ιδιότητές Του, τους αγγέλους Του, τα βιβλία Του, τους προφήτες Του και τη Δευτέρα Παρουσία καθώς επίσης απαιτεί να ακολουθήσεις το δρόμο που έδειξε για τη λατρεία του Θεού και την πειθαρχία στους κανόνες και τις διαταγές Του.

*Σ.Μ.: Τα πέντε θεμελιώδη δόγματα αναφέρονται στο Λόγο του Θεού, το κοράνι (βλ. εδάφιο 285 «Αγελάδα» και εδάφιο 136 «Οι γυναίκες»). Ο προφήτης Μωάμεθ μίλησε για την πίστη στη μοίρα, καλή ή κακή. Στην πραγματικότητα αυτή η πίστη αποτελεί μέρος της πίστης στο Θεό και γι' αυτό εντάσσεται στο κοράνι στο κεφάλαιο του μονοθεϊσμού. Έτσι κι εγώ αρκέστηκα να αναφερθώ στην πίστη στη μοίρα με την εξήγηση της ρήσης «δεν υπάρχει άλλος Θεός εκτός απ' Αυτόν». Επίσης, ο παράδεισος, η κόλαση, ο δρόμος και η ζυγαριά, αναφέρονται στα Λόγια του Προφήτη, τη σούννα. Βέβαια όλα αυτά εντάσσονται στην πίστη στη Δευτέρα Παρουσία.

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟ

Η ΛΑΤΡΕΙΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Στο προηγούμενο τεύχος εξηγήσαμε ότι ο προφήτης Μωάμεθ μας διέταξε να πιστεύουμε:

1. στο δοξασμένο Θεό, που είναι ένας και δεν έχει συνέταιρο,
2. στους αγγέλους Του,
3. στα βιβλία Του, και ειδικά στο κοράνι,
4. στους προφήτες Του, και ιδιαίτερα στον τελευταίο τους, τον προφήτη Μωάμεθ, και
5. στη Δευτέρα Παρουσία.

Αυτά είναι τα θεμέλια της Ισλαμικής πίστης.

Εσύ, αν πιστέψεις στα πέντε αυτά δόγματα, τότε θα ασπασθείς το Ισλάμ και θα γίνεις ένας απ' τους μουσουλμάνους.

Μ' αυτά όμως δεν ολοκλήρωσες τον Ισλαμισμό σου ακόμα, γιατί, για να ολοκληρώσει ο άνθρωπος τον Ισλαμισμό του, πρέπει να υπακούει σ' όλες τις διατάξεις και τις προσταγές τις οποίες έφερε ο προφήτης Μωάμεθ από τον δοξασμένο Θεό.

Η πίστη σε κάτι απαιτεί από σένα να υπακούς σ' αυτό, και η υπακοή στο Θεό που συνοδεύει την πίστη σ' Αυτόν είναι το Ισλάμ.

Πιστοποίησες ότι θεός σου είναι μόνο ο Θεός, που σημαίνει ότι είναι ο Κύριός σου και είσαι ο δούλος Του, ότι είναι ο ιδιοκτήτης σου, που σε διατάσσει και σε δεσμεύει, και ότι είσαι πειθαρχημένος στις διαταγές Του και τις απα-

γορεύσεις Του, εφαρμόζοντάς τις πιστά. Αν τα απορρίψεις ύστερα όλα αυτά, τότε διαπράττεις το έγκλημα της προδοσίας απέναντι στον Κύριό σου, σύμφωνα με τη δική σου αρχική αναγνώριση. Πιστοποίησες επίσης ότι το κοράνι είναι βιβλίο του Θεού, που σημαίνει την παραδοχή σου ότι καθετί που αναφέρεται στο βιβλίο αυτό είναι το δίκαιο που ορίστηκε απ' το Θεό, γεγονός που επιβάλλει σε σένα την πίστη και την υπακοή σε κάθε Του διαταγή και απαγόρευση. Πιστοποίησες ακόμη ότι ο προφήτης Μωάμεθ είναι προφήτης του Θεού, που σημαίνει την αναγνώρισή σου ότι η κάθε διαταγή και η κάθε απαγόρευσή του προέρχονται κι αυτές απ' το Θεό, πράγμα που επιβάλλει σε σένα την υπακοή στον προφήτη Μωάμεθ.

Γι' αυτό δεν θα ολοκληρώσεις τον Ισλαμισμό σου, παρά μόνο αν τα έργα σου είναι σύμφωνα με την πίστη σου. Αλλιώς, όσο μεγαλύτερη είναι η διαφορά ανάμεσα στην πίστη σου και τα έργα σου, τόσο περισσότερο ατελής και μη ολοκληρωμένη είναι η πίστη σου.

Ας δούμε τώρα το δρόμο που ο προφήτης Μωάμεθ μας διέταξε να ακολουθήσουμε ώστε να περάσουμε τη ζωή μας σύμφωνα με την επιθυμία του δοξασμένου Θεού. Το πρώτο θέμα σ' αυτό το κεφάλαιο είναι «οι επιβαλλόμενες λατρευτικές πράξεις».

Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ

Η λατρεία είναι η υποδούλωση στη θεωρία και την πράξη. Είσαι λάτρης του Θεού και ο Θεός είναι ο λατρευτός

σου, συνεπώς οποιαδήποτε πράξη την οποία κάνει ο άνθρωπος, υπακούοντας στο λατρευτό του, ανήκει στη λατρεία.

Αν μίλησες για παράδειγμα με κόσμο και απέφυγες στη συζήτηση μαζί του την ψευτιά, τη διαβολή, την αγένεια και την αισχρολογία, επειδή πιστεύεις ότι ο Θεός τα απαγόρευσε αυτά σ' εσένα, και αν αντίθετα φρόντισες για την αλήθεια, το δίκαιο, και την καλοσύνη στην ομιλία σου, επειδή πιστεύεις ότι ο Θεός αγαπά αυτά τα γνωρίσματα, τότε τα λόγια σου αποτελούν λατρεία προς το δοξασμένο Θεό, άσχετα απ' το ότι όλα αφορούσαν μόνο κοσμικές σου υποθέσεις.

Αν επίσης ως προς τη συναναστροφή σου με τους άλλους κατέβηκες στην αγορά, αγοράζοντας και πουλώντας τίμια και αν αναγνώρισες στους γονείς σου, στα αδέρφια σου και στο σόι σου τα δικαιώματά τους, επειδή πιστεύεις ότι ο Θεός σε διέταξε να τους τα δώσεις, και αν δεν αφείρες το δικαίωμα κανενός απ' αυτούς, επειδή πιστεύεις ότι ο Θεός σου το απαγόρευσε αυτό, τότε η ζωή σου όλη είναι αφιερωμένη στη λατρεία του δοξασμένου Θεού. Αν επίσης βοηθάς τον ξυπόλυτο, αν υποστηρίζεις τον αδικημένο, αν ταΐζεις τον πεινασμένο και συμπαραστέκεσαι στον άρρωστο, επιζητώντας με όλες αυτές τις πράξεις μόνο την ευμένεια του δοξασμένου Θεού, χωρίς να αποβλέπεις σε κανένα όφελος και σε καμιά θέση ή δόξα, όλα αυτά εντάσσονται στη λατρεία του δοξασμένου Θεού. Αν ασχοληθείς επίσης με το εμπόριο, τη βιομηχανία ή με κάποια δημόσια αρμοδιότητα, σεβόμενος πάντα το Θεό και αν εκπλήρωσες τα καθήκοντά

σου με ειλικρίνεια και τιμιότητα και αν ύστερα κέρδισες μόνο το θεμικό και απέφυγες το αθέμιτο, τότε το κέρδος και η προσπάθεια που έκανες για να το αποκτήσεις αποτελούν λατρεία στο Θεό, άσχετα απ' το ότι επιδίωξες το κέρδος με τις πράξεις σου αυτές.

Με άλλα λόγια, ο φόβος σου για το δοξασμένο Θεό σε κάθε θέμα και σε κάθε ώρα της ζωής σου, η υιοθέτηση ως μόνιμης επιδίωξής σου της συναίνεσης του Θεού, η συμμόρφωσή σου στο νόμο Του, η άρνηση κάθε οφέλους που μπορείς να κερδίσεις με την απείθειά στις αρχές Του, η υπομονή κάθε κακού που παθαίνεις ή που μπορεί να πάθεις εξαιτίας της υπακοής σου σ' Αυτόν, όλα αυτά λοιπόν ξεκινούν απ' τη λατρεία σου για το δοξασμένο Θεό, ολόκληρη, η ζωή σου αποτελεί λατρεία, αν ακολουθεί αυτό το δρόμο. Σε μια τέτοια ζωή το να τρως και το να πίνεις, ο ύπνος, η εγρήγορση, το να κάθεσαι, το να σηκώνεσαι, το περπάτημα, η ομιλία και η σιωπή, σημαίνουν όλα λατρεία.

Αυτή είναι η λατρεία λοιπόν και αυτή είναι η πραγματική της έννοια. Σκοπός δε του Ισλάμ είναι μ' αυτό το είδος λατρείας να λατρεύει ο άνθρωπος το Θεό σε κάθε ώρα του βίου του.

Έτσι, το Ισλάμ επέβαλε στον πιστό ένα σύνολο λατρευτικών πράξεων, που τον προετοιμάζουν για την ολοκληρωμένη λατρεία, επομένως αυτές οι καθιερωμένες λατρευτικές πράξεις αποτελούν την εκπαίδευσή του με τελικό στόχο την ευρεία λατρεία. Όποιος επομένως εφαρμόζει αυτή την εκπαίδευση με τον καλύτερο τρόπο, τότε εκπληρώνει την επιδιωκόμενη πραγματική λατρεία.

Γι' αυτό το λόγο οι λατρευτικές πράξεις θεωρήθηκαν βασικές υποχρεώσεις στο Ισλάμ και χαρακτηρίστηκαν ως τα στηρίγματα του Ισλάμ πάνω στα οποία αρχίζει το χτίσιμό του. Όπως κάθε οικοδόμημα χρειάζεται στηρίγματα για να χτισθεί, έτσι και η θεμελίωση της ισλαμικής ζωής έχει ανάγκη από ένα σύνολο στηριγμάτων για να ολοκληρωθεί, έτσι ώστε αν ένα απ' αυτά γκρεμιστεί, γκρεμίζεται ολόκληρο το οικοδόμημα του Ισλάμ.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Το δεύτερο απ' τα θεμέλια του Ισλάμ είναι η προσευχή. Στην ουσία προσευχή είναι να επαναλαμβάνεις με τη γλώσσα σου και με τα έργα σου 5 φορές ημέρα και νύχτα αυτά στα οποία πιστεύεις. Έτσι, όταν ξυπνάς το πρωί, παρουσιάζεσαι μπροστά στο Θεό σου αγνός και καθαρός και πριν ακόμα ασχοληθείς με οτιδήποτε άλλο, ομολογείς τη δουλεία σου σ' Αυτόν, όρθιος και καθιστός. Προσκυνώντας και γονατίζοντας εμπρός ζητάς τη βοήθεια και την καθοδήγησή Του κι έτσι ανανεώνεις το σύμφωνο υπακοής και δουλείας σ' Αυτόν, που υπάρχει μεταξύ σας. Επαναλαμβάνεις συνεχώς την ελπίδα να κερδίσεις την εύνοια Του και να αποφύγεις την αγανάκτησή Του, ενώ, εφαρμόζοντας αλλεπάλληλα τη μελέτη του βιβλίου Του, παραδέχεσαι την αλήθεια του προφήτη Του και θυμάσαι ότι μια μέρα θα παραπεμφθείς στο δικαστήριο Του, για να σε ελέγξει για τα έργα σου και να πάρεις ανάλογα την ανταμοιβή που αξίζεις. Μ' αυτά αρχίζει η μέρα σου, και ύστερα από απασχόληση μερικών

ωρών στη δουλειά σου σε καλεί ο «Μουάδεν»* για την προσευχή του Μεσημεριού. Έλα στην αγκαλιά του Θεού και επανέλαβε τη μελέτη σου, για να μην ξεχάσεις το μάθημα και για να μην είσαι απ' αυτούς που το παραμελούν. Έτσι, σηκώνεσαι απ' τη θέση σου και, αφού ανανεώσεις την πίστη σου, επιστρέφεις στη δουλειά, για να ασχοληθείς με τις επίγειες υποθέσεις σου. Ξανά για τρίτη φορά σε καλεί ο Μουάδεν για την προσευχή της εσπέρας, ύστερα από μερικές ώρες. Και όταν φεύγει η μέρα και έρχεται η νύχτα, αρχίζει το βράδυ σου με τις ίδιες ενέργειες με τις οποίες άρχισες τη μέρα σου, δοξάζοντας και λατρεύοντας το Θεό για να μην ξεχάσεις το μάθημά σου τη νύχτα. Ύστερα από λίγο, όταν είναι η ώρα για ύπνο, κάνεις τη βραδινή προσευχή και τιμάς το Θεό σου για τελευταία φορά, γιατί είναι πλέον ώρα της ησυχίας και της ασφάλειας, που φυσικά πρέπει να την απολαύσεις μετά από τη φασαρία της ημέρας και το θόρυβο του κόσμου.

Η προσευχή είναι αυτή επομένως που αδιάκοπα στερεώνει τα θεμέλια του Ισλαμισμού πέντε φορές κάθε μέρα και σε προετοιμάζει για την ευρεία και πραγματική λατρεία που αναφέραμε προηγουμένως. Είναι αυτή επίσης που σου υπενθυμίζει μόνιμα τα δόγματα στα οποία βασίζεται αποκλειστικά η ευγένεια της ψυχής σου, η εξύψωση του πνεύματός σου και η χρηστότητα της ηθικής και των έργων σου.

Είδες γιατί ακολουθείς στο «ουαντού» σου - η καθαριό-

*Σ.Μ.: «Μουάδεν»: Αυτός που ειδοποιεί φωναχτά τους πιστούς να προσευχηθούν, όταν έρχεται η ώρα της προσευχής.

τητα - που προηγείται της προσευχής με εκείνο τον ειδικό τρόπο που σε δίδαξε ο προφήτης Μωάμεθ και γιατί διαβάζεις στην προσευχή σου εκείνες τις λέξεις που σου δίδαξε ο προφήτης Μωάμεθ; Μήπως δεν τα εφαρμόζεις όλα αυτά, επειδή βλέπεις ότι είναι υποχρεωτική για σένα η υπακοή στον προφήτη Μωάμεθ; Και γιατί δεν σφάλλεις εσκεμμένα, παρά διαβάζεις από το κοράνι την προσευχή σου; Μήπως άραγε δεν το κάνεις κι αυτό, επειδή είσαι πεπεισμένος ότι το κοράνι είναι βιβλίο του Θεού; Και ποιόν εξάλλου θα φοβηθείς, αν στην προσευχή σου διαβάζεις άλλες λέξεις απ' αυτές που δίδαξε ο προφήτης Μωάμεθ ή κι αν ακόμα δε διαβάσεις καθόλου, αφού δεν υπάρχει κανένας που να ακούει αν διαβάζεις τίποτα ή όχι στην προσευχή σου; Μήπως, και πάλι δεν πράττεις σωστά, επειδή ακριβώς γνωρίζεις ότι ο Θεός σ' ακούει και ότι τίποτα δεν είναι κρυφό γι' Αυτόν απ' όσα διαβάζεις μόνος σου; Και τι είναι αυτό που σε ξυπνά στον ύπνο σου και σε καλεί για προσευχή εκεί που κανείς δεν σε βλέπει; Μήπως δεν είναι ακριβώς η πίστη σου ότι ο Θεός σε βλέπει; Και τι είναι αυτό επίσης, που σε κάνει να παρατάς τη δουλειά σου, και να σηκώνεσαι για την προσευχή, άμα είναι η ώρα της; Άραγε αυτό δεν οφείλεται στο ότι νοιώθεις ότι ο Θεός επέβαλε αυτή την προσευχή σ' εσένα; Τι είναι πάλι αυτό που σε αναγκάζει να προσεύχεσαι ακόμα και πρωί το χειμώνα, και μεσημέρι το καλοκαίρι, καθώς και την ώρα του παιχνιδιού και της διασκέδασης κάθε βράδυ; Μήπως αυτή η συνέπεια δεν βασίζεται στη συναίσθηση του καθήκοντός σου; Γιατί φοβάσαι, αν δεν προσεύχεσαι ή αν σφάλλεις σκόπιμα στην προσευχή σου;

Μήπως αυτό δε σημαίνει ότι φοβάσαι το Θεό και ότι ξέρεις πώς θα επιστρέψεις σ' Αυτόν και θα παραδοθείς στα χέρια Του την ημέρα της ανάστασης;

Πες μου, για το Θεό, ύστερα απ' όλα αυτά: μπορεί να υπάρχει στη ζωή καλύτερη διαπαιδαγώγηση απ' την προσευχή, ικανή να κάνει τον άνθρωπο πραγματικό μουσουλμάνο; Και μήπως μπορεί να έχει ο άνθρωπος καλύτερη διαπαιδαγώγηση απ' το να ανανεώνει την τίμηση του δοξασμένου Θεού, το φόβο του γι' Αυτόν, τη σίγουρη πίστη του ότι ο Θεός βλέπει και γνωρίζει τα πάντα, την πεποίθησή του επίσης ότι θα παραστεί στο δικαστήριο Του την ημέρα της ανάστασης, καθώς και από το να ακολουθεί τις συμβουλές του προφήτη πολλές φορές κατά τη διάρκεια της μέρας και της νύχτας του και να εκπαιδεύεται στην εκπλήρωση αυτού του καθήκοντος λίγες ώρες του εικοσιτετραώρου του; Ένας τέτοιος άνθρωπος είναι αναμενόμενο, όταν ασχολείται με τα επίγεια θέματα, αφότου βγει από το τζαμί, να φοβάται το Θεό, να ακολουθεί το νόμο Του και να θυμάται σε κάθε αμαρτία που του εμπνέει στην καρδιά του ο διάβολος ότι ο Θεός τον βλέπει και ότι καμιά του πράξη δε μένει κρυφή απ' Αυτόν. Αν όμως δε φοβόταν το Θεό ο άνθρωπος και δεν εμπόδιζε τον εαυτό του απ' την απείθεια και την παράβαση των διατάξεών Του, ακόμα και ύστερα απ' αυτή την υψηλή διαπαιδαγώγηση, αυτό δεν θα οφειλόταν σε αδυναμία της ίδιας της διαπαιδαγώγησης αλλά στη διαφθορά, την αθλιότητα και το κακό στην ψυχή και στη φύση αυτού του ανθρώπου.

Ο Θεός άλλωστε ζήτησε με κάθε αυστηρότητα να εκτε-

λούν οι μουσουλμάνοι ομαδικά την υποχρέωση της προσευχής και τους επέβαλε να κάνουν ιδιαίτερα την προσευχή της Παρασκευής κάθε εβδομάδα κατά ομαδικό τρόπο, γιατί η ομαδική προσευχή δημιουργεί ενότητα, αγάπη και αδελφότητα ανάμεσα στους μουσουλμάνους. Αυτή τους ενώνει σε μια αδιαπέραστη μάζα, γιατί, όταν συγκεντρώνονται όλοι μαζί, ταπεινωμένοι και γονατιστοί μπροστά στο Θεό, σμίγουν οι καρδιές τους και ενισχύεται σ' αυτούς το αίσθημα ότι είναι αδέλφια μεταξύ τους.

Εξάλλου, η προσευχή στην ομάδα, τους μαθαίνει την υπακοή σ' έναν ηγέτη που τον διαλέγουν οι ίδιοι απ' αυτούς και τους εκπαιδεύει στην τάξη, τη συμμόρφωση και τον περιορισμό του χρόνου, τους εμπνέει την αλληλεγγύη, την αμοιβαία συμπαράσταση, την ισότητα και την ευγένεια. Έτσι τους βλέπεις όλους, τον πλούσιο και το φτωχό, το μεγάλο και το μικρό, τον ανώτερο και τον κατώτερο, να προσεύχονται πλάι πλάι, χωρίς να διακρίνονται μεταξύ τους σε αξιότιμο και άτιμο, ούτε σε μεγαλοπρεπή και ασήμαντο.

Αυτά είναι μερικά από τα οφέλη της προσευχής για εσάς τους ίδιους και όχι για το Θεό σας, γι' αυτό ο πάνσοφος Θεός σας επέβαλε την προσευχή μόνο για το δικό σας καλό και η οργή Του, όταν δεν την εκπληρώνετε, δεν οφείλεται στο ότι Τον βλάψατε, αλλά στο ότι αδικήσατε τον εαυτό σας. Κοιτάχτε τη μεγάλη δύναμη την οποία προσφέρει ο Θεός σ' εσάς με την προσευχή, εσείς τολμάτε να την αρνηθείτε! Τι ντροπή! Ενώ η γλώσσα σας ομολογεί την εξουσία του Θεού, την υπακοή στον προφήτη και την αλήθεια της

Δευτέρας Παρουσίας, πώς μπορείτε κατόπιν να μην εκπληρώνετε τη μεγαλύτερη υποχρέωση που σας επέβαλε ο Θεός σας; Κάτι τέτοιο σημαίνει ένα από τα δύο: ή αρνείστε ότι η προσευχή είναι υποχρέωση απ' το Θεό ή παραδέχεστε ότι αυτή είναι υποχρέωση απ' το Θεό, αλλά απορρίπτετε την εκπλήρωσή της. Αν λοιπόν αρνείστε ότι είναι θεόπνευστη υποχρέωση, τότε διαψεύδετε το κοράνι και τον προφήτη του Θεού, έτσι ο ισχυρισμός της πίστης σας σ' αυτούς είναι ψευδής. Αν πάλι δεν την εκτελείτε παρά την ομολογία σας ότι είναι υποχρέωση απ' το Θεό, αρκεί τότε αυτό για να βγάλει απ' την καρδιά του κόσμου την εμπιστοσύνη στο πρόσωπό σας. Αφού προδίδετε την υποχρέωση που όρισε ο Θεός σ' εσάς, τότε πώς να ελπίζουν από σας οι συνάνθρωποί σας ότι δε θα προδώσετε τα δικαιώματα και τα μυστικά τους;

Η ΝΗΣΤΕΙΑ

Το τρίτο απ' τα στηρίγματα του Ισλάμ είναι η νηστεία. Ξέρεις ποιά είναι η χρησιμότητα της νηστείας; Το μάθημα το οποίο υπενθυμίζει η προσευχή 5 φορές τη μέρα και τη νύχτα, το υπενθυμίζει η νηστεία κάθε ώρα για ένα ολόκληρο μήνα κάθε χρόνο. Έτσι, μόλις έρχεται ο Μήνας του «Ραμαζάνι», απομακρύνεσαι απ' το φαγητό και το πιτό απ' το πρωί μέχρι το βράδυ.

Καθώς, ενώ τρως και πίνεις, ξαφνικά ξημερώσει και ακούσεις το «αδάν»*, μακριά τα χέρια σου απ' το φαγητό

*Σ.Μ.: Το «αδάν» είναι το κάλεσμα για την προσευχή.

και το πιεστό και οποιοδήποτε νόστιμο φαγητό ή ηδύ πιεστό κι αν σου προσφέρουν ύστερα και όσο κι αν πεινάς ή διψάς, δεν τα αγγίζεις μέχρι τη δύση του ήλιου. Το καθήκον όμως δε σταματά στο να κρατάς τα χέρια σου μακριά απ' το φαγητό και το πιεστό μπροστά στα μάτια του κόσμου, αλλά έγκειται και στο να μην τα αγγίζεις ακόμα και στην απομόνωσή σου, όπου δε σε βλέπει κανείς, εκτός βέβαια απ' το Θεό.

Εντός των ωρών αυτών — απ' το ξημέρωμα μέχρι τη δύση του ήλιου — δεν παίρνεις ούτε μια γουλιά νερού, ούτε μια μπουκιά φαγητού. Η αποχή όμως αυτή απ' το φαγητό και το πιεστό*, δεν επεκτείνεται πέρα από ένα καθορισμένο χρόνο. Έτσι αφού δύσει ο ήλιος, και ακούσεις το αζάνι, το βραδινό κάλεσμα για προσευχή, σπεύδεις στο φαγητό σου και με όρεξη περνάς τη νύχτα τρώγοντας και πίνοντας. Για σκέψου τι σημασία έχει η τήρηση αυτού του εθίμου; Αναμφίβολα πίσω απ' αυτή βρίσκεται ο φόβος σου για το Θεό, η σιγουριά σου ότι βλέπει και γνωρίζει τα πάντα, η πίστη στη Δευτέρα Παρουσία και την παραπομπή σου στο δικαστήριο του Θεού, η αυστηρή συμμόρφωσή σου στο κοράνι και τον προφήτη, η δυνατή συναίσθηση του καθήκοντος, η εξάσκηση στην επιμονή και την υπομονή και η ικανότητα να υπερνικάς τις προσωπικές σου ηδονές.

Ο μήνας Ραμαζάνι έρχεται κάθε χρόνο, φροντίζοντας εικοσιεννιά ή τριάντα ολόκληρες μέρες για την διαπαιδα-

* Σ.Μ.: Ο ορισμός της νηστείας είναι η αποχή απ' όλες τις στομαχικές και ερωτικές απολαύσεις από την ώρα της αυγής μέχρι τη δύση του ήλιου, με σκοπό τη λατρεία του Θεού κατά το Ραμαζάνι.

γώγησή σου σ' αυτά τα υψηλά χαρακτηριστικά και ήθη, ώστε να είσαι πραγματικά ένας τέλειος μουσουλμάνος καθώς αυτά τα χαρακτηριστικά ήθη σε καθιστούν ικανό να εκπληρώσεις την πραγματική λατρεία, που πρέπει να εκπληρώνει ο μουσουλμάνος σε κάθε στιγμή της ζωής του. Εξάλλου, ο δοξασμένος Θεός επέβαλε σε όλους τους μουσουλμάνους τη νηστεία τον ίδιο μήνα, έτσι ώστε να νηστεύουν όλοι μαζί και όχι χωριστά, πράγμα που κι αυτό αποφέρει πολλά οφέλη. Μόλις λοιπόν φθάνει ο μήνας Ραμαζάνι, επισκιάζεται όλη η μουσουλμανική κοινωνία με ατμόσφαιρα αγνότητας, γνήσιας πίστης, φόβου για το Θεό, συμμόρφωσης στις διατάξεις Του, υιοθέτησης χρηστών ηθών και καλών έργων. Επίσης μειώνεται η παραβίαση των απαγορευμένων και γενικεύεται η επικράτηση των έργων της εγκράτειας και της ευεργεσίας. Τους κακοποιούς τους καταλαμβάνει η ντροπή απ' τη διάπραξη των απαγορευμένων, ενώ στους πλούσιους γεννιέται η επιθυμία της βοήθειας των αδελφών τους, των φτωχών και ξυπόλητων ανθρώπων, και αρχίζουν να ξοδεύουν τα λεφτά τους για χάρη του Θεού. Μια ομοιογενής κατάσταση επικρατεί σ' όλους τους μουσουλμάνους και όλη αυτή η ατμόσφαιρα δημιουργεί σ' αυτούς το γενικό αίσθημα ότι όλοι είναι μια ομάδα.

Αυτό το έθιμο αποτελεί ένα επιτυχημένο μέσο για να ενισχυθεί σ' αυτούς το συναίσθημα της αγάπης, της αδελφότητας, της παρηγοριάς, της αλληλοβοήθειας και της ενότητας.

Όλα αυτά τα οφέλη μόνο εμείς τα κερδίζουμε, γιατί βέβαια σε τι θα ωφεληθεί το Θεό η δική μας νηστεία; Για

δικό μας λοιπόν καλό, μας επέβαλε ο Θεός τη νηστεία στο Ραμαζάνι, επομένως, όσοι δεν εκτελούν την υποχρέωση αυτή, χωρίς να έχουν σοβαρό γι' αυτό λόγο, μόνο τους εαυτούς τους αδικούν. Περισσότερο δε αναιδείς και αυθάδεις απ' όσους δεν την εφαρμόζουν είναι εκείνοι που τρώνε και πίνουν φανερά στο Ραμαζάνι, χωρίς ίχνος σεμνότητας και ντροπής. Αυτοί φαίνονται σαν να διακηρύσσουν: «δεν ανήκουμε στην ομάδα των μουσουλμάνων, ούτε μας ενδιαφέρουν οι διατάξεις της θρησκείας τους· είμαστε απ' αυτούς που δεν τους είναι καθόλου δύσκολο να αποχωρήσουν απ' το σύνολο των μουσουλμάνων, οι οποίοι ντρέπονται να αποστατήσουν στο Δημιουργό και τον Δωρητή τους! Και είναι αυτοί που δεν προβληματίζονται, όταν παραβιάζουν το νόμο που μας επέβαλε ο μεγάλος αρχηγός μας, ο προφήτης Μωάμεθ. Πώς να περιμένει κανείς απ' αυτούς να έχουν έστω και λίγη πίστη, αξιοπρέπεια, ηθική, αίσθηση του καθήκοντος ή τήρηση των νόμων!

AZ-ZAKAT* «ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ»

Το τέταρτο θεμέλιο του Ισλάμ είναι το «Αζ-ζακάτ», που ο δοξασμένος Θεός επέβαλε σε κάθε άτομο απ' τους μουσουλμάνους, του οποίου η παρουσία υπερβαίνει ένα καθορισμένο ποσό, εφόσον αυτό αποτελούσε πλεόνασμα έναν ολόκληρο χρόνο. Κάθε

* Βλέπε σελίδα 140

πλούσιος πρέπει να δίνει το ζακάτ* της περιουσίας του σ' έναν ή περισσότερους ανθρώπους, απ' τους φτωχούς, τους ξυπόλητους, τους ταξιδιώτες που έχασαν και τα λεφτά τους, όσους ασπάστηκαν πρόσφατα το Ισλάμ, τους χρεωκοπημένους ή και σε οποιονδήποτε άλλο, ώστε αυτή η πράξη να αποτελεί δρόμο με τον οποίο κερδίζει την εύνοια του Θεού. Έτσι ο δίκαιος Θεός πρόσφερε στους φτωχούς ένα καθορισμένο δικαίωμα στα χρήματα των πλουσίων, το ποσοστό του 2,5%, άσχετα απ' το είδος των χρημάτων. Όποιος πάλι δίνει εθελοντικά περισσότερο απ' το ποσό αυτό είναι καλύτερο γι' αυτόν, και η ανταμοιβή του από το Θεό θα είναι ανάλογα μεγαλύτερη.

Αυτό το δικαίωμα ή το καθορισμένο μερίδιο δεν το παίρνει ο δοξασμένος Θεός, που δεν το έχει βέβαια ανάγκη, αλλά λέει στους λάτρεις Του: «αν δώσατε στο φτωχό σας αδελφό κάτι, θέλοντας έτσι να πλησιάσετε εμένα και να αποκτήσετε την ευμένειά μου, τότε αυτό είναι σα να δώσατε σε μένα, με τον όρο όμως να μην το δίνετε χατηρικά στον αδελφό σας μουσουλμάνο, να μην τον βλάπτετε, να μην περιφρονείτε, να μην ζητήσετε απ' αυτόν καμιά ευχαρίστηση ή ανταμοιβή, και ακόμη να μη το κάνετε με σκοπό να το μάθει ο κόσμος, για να σας εγκωμιάσει και να σας δείξει με

* Σ.Μ.: Στην πραγματικότητα στο ισλαμικό κράτος οι πλούσιοι οφείλουν να δίνουν το ζακάτ, προκειμένου το ποσό που θα συγκεντρωθεί να μοιραστεί σε οκτώ κατηγορίες ατόμων, που είναι: οι φτωχοί, οι ξυπόλητοι, οι εισπράκτορες του ζακάτ, οι φίλοι του Ισλάμ, οι υπόδουλοι, οι χρεωκοπημένοι, οποιοιδήποτε μπορούν να βοηθηθούν για χάρη του Θεού, και οι ταξιδιώτες που έχουν ανάγκη (Κοράνι, εδάφιο 60 «Μετάνοια»).

το δάχτυλό του. Έτσι, αν δώσετε στους φτωχούς, τους ξυπόλητους και τους ενδεείς το μερίδιο που δικαιούνται από τα λεφτά σας, εξαγνίζοντας μ' αυτό τις καρδιές σας από τέτοιες άδικες ιδέες και άνομες επιθυμίες, τότε εγώ θα σας δώσω μέρος απ' τον τεράστιο πλούτο μου, ένα ατελείωτο και αδιάφθορο μερίδιο».

Όπως επέβαλε ο Θεός σ' εμάς την προσευχή και τη νηστεία, έτσι επέβαλε και το ζακάτ, που θεωρείται ένα σημαντικό στήριγμα για το οικοδόμημα του Ισλάμ, γιατί βελτιώνει τους μουσουλμάνους προσδίδοντάς τους τα χαρακτηριστικά της θυσίας και της αφιέρωσης των πάντων στο Θεό, ενώ ξεριζώνει απ' τις καρδιές τους τη φιλαντρία, τον εγωισμό, τη δουλεία στο χρήμα, την περιφρόνηση και άλλα παρόμοια ηλίθια χαρακτηριστικά. Το Ισλάμ απορρίπτει το φιλάργυρο που λατρεύει το χρήμα και πέφτει σ' αυτό με λύσσα, για το λόγο ότι αυτό το χρήμα που έχει δε θα τον ωφελήσει σε τίποτα μπροστά στο Θεό. Δεν πρόκειται να ενταχθεί στο Ισλάμ, για να ακολουθήσει τον ακέραιο δρόμο και να συνεχίσει την πορεία σ' αυτόν, παρά μόνο εκείνος που, όταν αποδέχεται μία απ' τις διαταγές του Θεού, θυσιάζει γι' αυτήν ακόμα και το χρήμα που κέρδισε με τον ιδρώτα του και χωρίς να επιδιώκει μ' αυτή τη θυσία να εξυπηρετήσει ένα δικό του συμφέρον.

Το ζακάτ λοιπόν που προτρέπει το μουσουλμάνο να κάνει τη θυσία αυτή, να μην πέφτει με τα μούτρα στα λεφτά, ούτε να φειδωλεύεται όταν μια κατάσταση φτάνει σε κρίσιμο σημείο και απαιτεί να ξοδευτούν λεφτά, ώστε να τα διαθέσει τότε με κάθε προθυμία και γενναιοδωρία. Ένα ακό-

μη όφελος του ζακάτ στη ζωή είναι ότι προωθεί τους μουσουλμάνους να συμπαραστέκονται και να αλληλοβοηθούνται, ώστε κανείς τους να μη μείνει γυμνός, πεινασμένος ή ενδεής, να πλησιάζει ο πλούσιος το φτωχό και όχι να απλώνει ο φτωχός το χέρι του στον πλούσιο, ζητώντας βοήθεια απ' αυτόν.

Επίσης η υποχρέωση αυτή προτρέπει να μη σπαταλά κανείς τα λεφτά του κάνοντας πολυτελή ζωή και να αναγνωρίζει ότι υπάρχει, ως προς την περιουσία του, ένα δικαίωμα για τους φτωχούς, τους ξυπόλητους, τους ορφανούς και τις χήρες, καθώς και γι' αυτούς, που ενώ μπορούν να εργαστούν, δε βρίσκουν εργασία, όπως επίσης έχουν δικαίωμα σ' αυτή και τα παιδιά που έχουν έμφυτη ευφυΐα και ικανότητες, αλλά λόγω ανέχειας δεν μπορούν να προχωρήσουν στη μάθηση. Επίσης έχουν δικαίωμα σ' αυτά τα χρήματα και οι γέροντες που είναι ανίκανοι να εργαστούν.

Επομένως, κάθε πλούσιος που δεν αναγνωρίζει αυτά τα δικαιώματα, όσον αφορά την περιουσία του είναι άδικος. Και ποιά αδικία είναι χειρότερη απ' το να έχεις τεράστιο πλούτο και όλα τα μέσα πολυτέλειας, να ζεις άνετα στα ψηλά σου παλάτια και να κυκλοφορείς με τα πολυτελή σου αυτοκίνητα, ενώ χιλιάδες πάμφτωχοι αδελφοί σου δεν μπορούν να βρουν τρόπο, για να αποκτήσουν ένα κομμάτι ψωμί, και χιλιάδες άλλοι ικανοί για εργασία περιπλανούνται άνεργοι στους δρόμους.

Το Ισλάμ μισεί αυτό τον άνθρωπο και καταπολεμά το πάθος του εγωισμού του, που είναι χαρακτηριστικό των άπιστων, των οποίων ο πολιτισμός τους διδάσκει να αποθηκεύ-

ουν όσα πλούτη φθάνουν στα χέρια τους, να τα τοκίζουν και να οικειοποιούνται ό,τι ανήκει στους άλλους. Τους μουσουλμάνους όμως τους διδάσκει η θρησκεία τους ό,τι, όταν τους χαρίσει ο Θεός κάποιος δώρο μεγαλύτερο απ' τις ανάγκες τους, να μην το κρατούν για να το αυξήσουν, αλλά να το δίνουν στους αδελφούς τους, που τους λείπει, ώστε να μπορέσουν κι αυτοί να πετύχουν την επιβίωσή τους, όπως την πέτυχαν οι ίδιοι.

ΑΛ-ΧΑΤΖ - «ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ»

Το πέμπτο απ' τα στηρίγματα του Ισλάμ είναι το «Αλ-χάτζ», που το Ισλάμ το επέβαλε μόνο σ' αυτούς που έχουν τη δυνατότητα να φτάσουν στη Μέκκα, οι πλούσιοι δηλαδή μουσουλμάνοι, και μόνο για μια φορά σ' όλη τη ζωή τους.

Εκεί όπου είναι σήμερα η Μέκκα, ο επιστήθιος άνθρωπος του Θεού, ο προφήτης Αβραάμ, έχτισε ένα σπίτι πριν από μερικές χιλιάδες χρόνια για τη λατρεία του Θεού («κάαβα»)*. Ο δοξασμένος Θεός χάρηκε για την πράξη του και ευχαριστώντας τον για την αγάπη και την πίστη του, όρισε ότι είναι δικό του το σπίτι αυτό και διευκρίνησε, όποιος θέλει να με λατρέψει, ας με λατρέψει, κατευθύνοντας το

* Σ.Μ.: «κάαβα»=οίκος ή σπίτι του Θεού. Ο πρώτος οίκος που ιδρύθηκε για τη λατρεία του Θεού πάνω στη γη είναι ο συγκεκριμένος στη Μέκκα. Οι θεμέλιοι λίθοι του τοποθετήθηκαν από αγγέλους και το χτίσιμό του ολοκληρώθηκε από τον προφήτη Αβραάμ και το γιό του Ισμαήλ. Ο δεύτερος οίκος καλείται Αλ-Μάσγιντ Αλ-Αγσα που σημαίνει (ο απομακρυσμένος ναός) βρίσκεται στην Παλαιστίνη και χτίστηκε 40 χρόνια ύστερα από τον πρώτο.

πρόσωπό του προς το σπίτι τούτο, και όποιος έχει τη δυνατότητα να φτάσει ως εδώ, πρέπει τουλάχιστον μια φορά να το επισκεφθεί στη ζωή του και να κάνει το γύρο του, με την ίδια αγάπη που το έκανε ο λάτρης και επιστήθιος φίλος μου, ο προφήτης Αβραάμ. Επίσης ο πάνσοφος Θεός διέταξε, αφού φύγετε απ' τα σπίτια σας, επιθυμώντας το προσκύνημα, και κατευθυνθείτε προς το ιερό αυτό σπίτι, να εξαγνίσετε τις καρδιές σας, να καταπολεμήσετε τις σαρκικές σας ηδονές, να αποφύγετε την ακολασία, τη λογομαχία, την αιματοχυσία και την αισχρολογία, και να έλθετε να παρουσιαστείτε μπροστά Μου, διαθέτοντας ευγένεια, σεβασμό, αίσθημα ταπεινοσύνης και ευλάβειας. Ας θυμάστε δε ότι κατευθύνεστε σ' εκείνον τον Παντοδύναμο, που το βασίλειο των ουρανών, της γης και όλου του σύμπαντος είναι δικό Του, και που όλοι τον έχουν ανάγκη.

Και ας γνωρίζετε ότι, αν εμφανιστείτε ενώπιον του Θεού, με τέτοιο αίσθημα ταπεινότητας, ικεσίας, ευλάβειας και πίστης και αν εκπληρώσετε τις λατρευτικές σας υποχρεώσεις σ' Αυτόν με αγνή καρδιά και καλή διάθεση, θα σας δώσει μεγάλη ανταμοιβή.

Αν εξετάσουμε επίσης το προσκύνημα από άλλη γωνιά, θα δούμε ότι είναι η σπουδαιότερη και σημαντικότερη λατρεία στο δοξασμένο Θεό. Γιατί, πώς θα εγκατέλειπε ο άνθρωπος τη δουλειά του, το εμπόριό του, τα παιδιά του και τους φίλους του και πώς θα υπέμενε τις δυσκολίες του μακρινού ταξιδιού, αν η καρδιά του ήταν άδεια από αγάπη για το δοξασμένο Θεό; Ο σκοπός του ανθρώπου, όταν βγαίνει απ' το σπίτι του και αρχίζει το ταξίδι του προς το ιερό

σπίτι του Θεού, δεν μοιάζει με το σκοπό των άλλων ταξιδιών του, γιατί όλο το ενδιαφέρον του σ' αυτό το ταξίδι είναι στραμμένο προς το δοξασμένο Θεό. Μέσα στην καρδιά του αυξάνεται συνεχώς το αίσθημα της αγάπης και της λαχτάρας για το σπίτι του Θεού και όσο πιο μακρινό είναι το ταξίδι και όσο πλησιάζει στην «κάαβα», τόσο αυξάνεται μέσα του η αγάπη και τόσο διπλασιάζεται η έλξη γι' αυτό. Ο ίδιος απορρίπτει πλέον με την καρδιά του τις αμαρτίες και παλιά του λάθη, μετανιώνει για ό,τι κακό έχει κάνει και ικετεύει το Θεό να τον βοηθήσει στην τήρηση της πειθαρχίας σ' Αυτόν τις υπόλοιπες μέρες που του απομένουν στη ζωή.

Επίσης, όταν διαβάζει το κοράνι, μεγάλη είναι η διαφορά ανάμεσα στην απόλαυση που νιώθει τώρα και σ' εκείνη που ένιωθε παλιά· όταν δε νηστεύει, αισθάνεται μια γλυκιά ικανοποίηση που δεν την αισθανόταν πριν. Και όταν μπει στη γη της «Χιτζάζ - Αραβική Χερσόνησο» τώρα και την πατήσσει με το πόδι του, μπροστά στα μάτια του περνά όλη η ιστορία του Ισλάμ από τα πρώτα του στάδια και βλέπει σε κάθε μέρος αυτής της αγνής γης τα ίχνη εκείνων που αποδέχθηκαν το Θεό και τους αποδέχθηκε, Τον αγάπησαν και τους αγάπησε και θυσίασαν γι' Αυτόν τα λεφτά τους και την ψυχή τους. Το κάθε άτομο που ζει πάνω στο χώμα αυτού του μέρους μαρτυρεί τη μεγαλειότητα του Ισλάμ και η κάθε πέτρα του ομολογεί ότι αυτή είναι η άγια γη απ' την οποία ξεκίνησε το Ισλάμ και απ' την οποία υψώθηκε ο λόγος του. Έτσι, η καρδιά του μουσουλμάνου γεμίζει με λαχτάρα για το Θεό και αγάπη για τη θρησκεία του. Όταν πια επιστρέψει στην πατρίδα του, νιώθει μέσ' την καρδιά του το άσβη-

στο ίχνος του Ισλάμ μέχρι την τελευταία μέρα της ζωής του.

Εκτός απ' αυτά τα θρησκευτικά οφέλη, το προσκύνημα έχει και πολλά κοσμικά οφέλη. Ένα απ' αυτά είναι ότι η Μέκκα έγινε το κέντρο για τους μουσουλμάνους, προς το οποίο πετούν οι ψυχές τους απ' όλα τα μέρη της γης, άσχετα απ' τις φυλές και τις πατρίδες τους. Έτσι νιώθουν ότι είναι αδέρφια μεταξύ τους και ότι στο σύνολό τους απαρτίζουν ένα ενιαίο έθνος.

Επομένως, το προσκύνημα απ' τη μια μεριά είναι μέρος της λατρείας στο Θεό και απ' την άλλη αποτελεί ένα ετήσιο διεθνές συνέδριο, στο οποίο καταφθάνουν οι μουσουλμάνοι απ' όλες τις χώρες της γης. Δικαιολογημένα λοιπόν θεωρείται ως το μεγαλύτερο και πιο δραστικό μέσο για τη διαπαιδαγώγηση της διεθνούς μουσουλμανικής αδελφότητας στην ενότητα, την αγάπη και τη συνεργασία.

Η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΙΣΛΑΜ

Η τελευταία απ' τις υποχρεώσεις που επέβαλε ο Θεός στους λάτρεις Του είναι η προστασία του Ισλάμ. Αυτή, αν και δεν εντάσσεται στα στηρίγματα του Ισλάμ, θεωρείται ωστόσο μια σημαντική υποχρέωσή του, που αναφέρεται επανειλημμένα στο κοράνι και στη σούννα*.

Τι είναι λοιπόν η προστασία του Ισλάμ και γιατί την επέβαλε ο Θεός στους μουσουλμάνους; Αυτό θα το καταλάβεις

*Σ.Μ.: «σούννα»=το βιβλίο που περιέχει τα λόγια και τα έργα του προφήτη Μωάμεθ. Χρησιμοποιεί στην εξήγηση του κορανίου, του βιβλίου που περιέχει αποκλειστικά το Λόγο του Θεού.

απ' το παράδειγμα που θα σου αναφέρω για το σκοπό αυτό.

Ας υποθέσουμε ότι κάποιος άνθρωπος ισχυρίζεται ότι είναι φίλος σου και ότι σ' αγαπά, άμα όμως πάθεις κάποιο ατύχημα, η κάθε πράξη του μαρτυρεί ότι δε σ' αγαπά, δεν ενδιαφέρεται για τη δύσκολη θέση στην οποία βρίσκεσαι, ούτε νοιάζεται αν σε ωφελεί κάτι ή σε βλάπτει. Για το δικό του συμφέρον προχωρεί σε κάθε πράξη που μπορεί να σου φέρει το κακό και την ταλαιπωρία. Αρνείται, οποιαδήποτε ενέργεια που θα ωφελούσε εσένα, αλλά που δεν οδηγεί στην εξυπηρέτηση του δικού του συμφέροντος, δεν απλώνει το χέρι για βοήθεια, άμα πάθεις κάποιο κακό· ίσα ίσα που συμμετέχει και ενθαρρύνει αυτούς που σε διαβάλλουν και σε μαχαιρώνουν ή τουλάχιστον δεν προσπαθεί να τους εμποδίσει να σε διαβάλλουν, βοηθά τους εχθρούς σου, όταν συνωμοτούν ενάντιά σου, ή τουλάχιστον δεν προσπαθεί να σε σώσει απ' το να πέσεις στις παγίδες τους. Μπορείς λοιπόν ύστερα απ' όλα αυτά να νομίζεις ότι ο άνθρωπος αυτός είναι φίλος σου και ότι σ' αγαπά, και να πιστέψεις στον ισχυρισμό του αυτό; Όχι βέβαια! Γιατί, ενώ η γλώσσα του διακηρύσσει τη φιλία του για σένα, η καρδιά του στην πραγματικότητα δε σ' αγαπά. Φιλία σημαίνει να αγαπά ο άνθρωπος το φίλο του μέσα απ' την καρδιά του, να είναι πιστός σ' αυτόν, να τον παρηγορεί και να του συμπαραστέκεται, να συμπάσχει μαζί του σε κάθε του οδύνη και χαρά, να τον υποστηρίζει στους εχθρούς του και ποτέ να μην ανέχεται να ακούει κάποιον να τον κακολογεί. Στην περίπτωση που ο φίλος δεν τα διαθέτει όλα αυτά, τότε είναι διπλοπρόσωπος και ψεύτης ως προς την ανακοίνωση της φιλίας με κάποιον.

Σύμφωνα μ' αυτό το παράδειγμα, ας αναλογιστείς λοιπόν τι επιβάλλεται σ' εσένα, αν ισχυρίζεσαι ότι είσαι μουσουλμάνος.

Αυτός ο ισχυρισμός σημαίνει ότι έχεις μέσα σου το ισλαμικό συναίσθημα και ότι έχεις μέσα σου την αγάπη για τη θρησκεία και για τη γνήσια νουθεσία των αδελφών σου μουσουλμάνων. Επίσης, σημαίνει ότι βάζεις ως κύριο στόχο σου πάντα το συμφέρον του Ισλάμ και το καλό των μουσουλμάνων σε κάθε έργο που κάνεις σ' αυτή τη ζωή· έτσι δε θα προβείς σε καμιά πράξη που να είναι ικανή να βλάψει το Ισλάμ ή που να είναι αντίθετη στις διατάξεις και τους σκοπούς Του, επιδιώκοντας μ' αυτή να εξυπηρετήσεις το προσωπικό σου συμφέρον ή να εμποδίσεις κάποιο κακό για τον εαυτό σου. Πρέπει ακόμη να συμμετέχεις σε κάθε έργο που σκοπό έχει το καλό του Ισλάμ και των μουσουλμάνων, τόσο με τα λεφτά σου όσο και με την ψυχή σου, και να αποφεύγεις κάθε έργο που βλάπτει το Ισλάμ και τους μουσουλμάνους. Οφείλεις να θεωρείς την υπόληψή σου ως αδιάσπαστο τμήμα της ευρύτερης υπόληψης του Ισλάμ και των μουσουλμάνων, και όπως δε δέχεσαι καμιά προσωπική ταπείνωση, έτσι να μην ανέχεσαι καμιά ταπείνωση του Ισλάμ και των μουσουλμάνων. Όπως επίσης δε βοηθάς τους εχθρούς σου, έτσι δε θα βοηθάς τους εχθρούς του Ισλάμ και των μουσουλμάνων· και όπως είσαι πρόθυμος να προστατέψεις τον εαυτό σου με κάθε είδος θυσίας, έτσι θα είσαι πρόθυμος για κάθε είδος θυσίας, είτε της ζωής σου, είτε της περιουσίας σου, για να προστατέψεις το Ισλάμ και τους μουσουλμάνους.

Αυτά τα χαρακτηριστικά πρέπει να έχει όποιος διακη-

ρύσσει ότι είναι μουσουλμάνος, αλλιώς δε θα είναι παρά ένας υποκριτής που τα έργα του διαψεύδουν τον ισχυρισμό της γλώσσας του.

Ενταγμένος στη διαταγή της προστασίας του Ισλάμ είναι «ο αγώνας για το Θεό», γνωστός στο Ισλάμ με τη λέξη «Αλ-τζιχάντ», η οποία σημαίνει να καταβάλεις κάθε προσπάθεια και να καταναλώνεις κάθε δύναμη που έχεις για κάποια υπόθεση.

Συνεπώς, ο καθένας στο Ισλάμ εργάζεται για να αποδείξει έμπρακτα την πίστη του με ό,τι μέσο διαθέτει, χρήμα, ψυχή, στυλό και γλώσσα, και αγωνίζεται για το Θεό χωρίς να παραμελεί τη γενική έννοια του αγώνα. Στην ειδική της έννοια αυτή η λέξη αναφέρεται στον πόλεμο που διεξάγουν οι μουσουλμάνοι ενάντια στους επιθετικούς εχθρούς του Ισλάμ, χωρίς να έχουν παρό μόνο μία επιδίωξη, την απόκτηση της εύνοιας του Θεού.

Αυτός ο αγώνας θεωρείται στην ισλαμική νομοθεσία «Φάρντ Κιφάια» για τους μουσουλμάνους, δηλαδή, αν και είναι υποχρέωση όλων των μουσουλμάνων, παραγράφεται ωστόσο απ' αυτούς, όταν τον διεξάγει μια ομάδα εκ μέρους του συνόλου. Αν επιτεθούν όμως οι εχθροί ενάντια σε μια απ' τις ισλαμικές χώρες, τότε αυτός ο αγώνας γίνεται «Φάρντ Αϋν», υποχρεωτικός δηλαδή για τους κατοίκους της χώρας αυτής, όπως επιβάλλεται σ' αυτούς η νηστεία και η προσευχή. Αν αυτοί όμως σταθούν ανίκανοι να προστατέψουν τον εαυτό τους, τότε η υποχρέωση αυτή μεταφέρεται σε κάθε μουσουλμάνο απ' τις γειτονικές σ' αυτούς χώρες. Οφείλουν να τους υποστηρίξουν με τα λεφτά τους και με την

ψυχή τους και αν ύστερα και απ' την υποστήριξη αυτή, η επίθεση των εχθρών δεν αποκρουσθεί, τότε η υποστήριξή τους γίνεται «Φάρντ Αϋν» για όλους τους μουσουλμάνους της γης, όπως αποτελούν γι' αυτούς καθήκον η νηστεία και η προσευχή. Οπότε, αν κάποιος σε οποιαδήποτε μουσουλμανική χώρα δεν τους υποστήριξε, θεωρείται αμαρτωλός, και σε τέτοιες καταστάσεις «ο αγώνας για το Θεό» είναι μεγαλύτερος σε σπουδαιότητα και σε σοβαρότητα απ' την προσευχή και τη νηστεία, γιατί η πίστη του ανθρώπου σ' αυτό τον αγώνα κρίνεται. Κατά συνέπεια, όποιος δεν υποστηρίξει το Ισλάμ και δεν αγωνίζεται στο πλευρό των μουσουλμάνων στις δύσκολες και κρίσιμες στιγμές τους, δημιουργεί αμφιβολία και δυσπιστία ως προς την πίστη του και τον ισλαμισμό του, γιατί τι νόημα έχει η τήρησή της προσευχής και της νηστείας από έναν τέτοιο άνθρωπο; Επίσης, ο μουσουλμάνος που γίνεται εχθρός του Ισλάμ και ενθαρρύνει τους εχθρούς των μουσουλμάνων, είναι οπωσδήποτε ένας ελεεινός, που κανένας δεν αμφιβάλλει για την υποκρισία του· ενώ η προσευχή του, η νηστεία του, το ζακάτ που δίνει και το προσκύνημά του είναι όλα άσκοπα.

* * *

ΜΕΡΟΣ ΕΚΤΟ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Όσα εξηγήσαμε στα προηγούμενα μέρη αφορούσαν τη θρησκεία. Τώρα θα αναλύσουμε κάποια στοιχεία της νομοθεσίας που έφερε ο προφήτης Μωάμεθ. Πρώτα όμως πρέπει να ορίσουμε τι είναι νομοθεσία και ποιά είναι η διαφορά μεταξύ θρησκείας και νομοθεσίας.

Η ΔΙΑΦΟΡΑ ΜΕΤΑΞΥ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΚΑΙ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ

Είπαμε προηγουμένως ότι όλοι οι προφήτες που στάλθηκαν από το δοξασμένο Θεό δίδασκαν στον κόσμο την ισλαμική θρησκεία, δηλαδή τους καθοδηγούσαν να πιστεύουν στις ιδιότητες και τη φύση του Θεού, στη Δευτέρα Παρουσία, όπως την εξηγούσαν οι ίδιοι, και στα βιβλία του Θεού, να ακολουθούν τον ακέραιο δρόμο που έδειχναν αυτά τα βιβλία, να υπακούουν στους αξιόπιστους προφήτες του Θεού και σε κανέναν άλλο και να πιστεύουν στη μοναδικότητα του Θεού ώστε να μην εντάσσουν κι άλλα πρόσωπα στη λατρεία Του.

Πέρα απ' αυτές τις βασικές αρχές της θρησκείας, υπάρχουν οι «Αλσαρηά», δηλαδή οι τρόποι λατρείας, οι αρχές της συμβίωσης και της οργάνωσης της κοινωνίας, οι μεταξύ των ανθρώπων νόμοι που καθορίζουν τις σχέσεις τους και τις διαφορές τους και τα όρια ανάμεσα στο θεμιτό και το αθέμιτο. Στην αρχή ο δοξασμένος Θεός έστελνε τους προ-

φήτες Του για να φέρουν διάφορες νομοθεσίες, ανάλογα με τα διάφορα έθνη και τις διάφορες εποχές, για να παιδεύσουν το καθένα απ' αυτά χωριστά στην ηθική, την πολιτική και τον πολιτισμό, και για να προετοιμάσουν έτσι όλα για την υποδοχή και την υιοθέτηση ενός ολοκληρωμένου νόμου, που θα προερχόταν πάλι απ' το Θεό τους.

Όταν αυτό το έργο αποπερατώθηκε από τους παλιούς προφήτες, ήρθε τελικά ο τελευταίος και ο ανώτερος όλων τους, ο προφήτης Μωάμεθ, φέρνοντας μαζί του τον «ολοκληρωμένο νόμο», τα άρθρα του οποίου γράφηκαν για όλη τη διάρκεια ζωής του κόσμου, δηλαδή μέχρι την ημέρα της ανάστασης.

Επομένως, η θρησκεία που έχουμε σήμερα στα χέρια μας είναι η ίδια η θρησκεία που κήρυτταν και δίδασκαν οι προηγούμενοι προφήτες, μόνο που ακυρώθηκαν πια οι παλαιές νομοθεσίες των προφητών αυτών και στη θέση τους καθιερώθηκε μια ολοκληρωμένη νομοθεσία, σύμφωνα με την οποία οι τρόποι λατρείας, οι αρχές συμβίωσης, οι μεταξύ των ανθρώπων νόμοι που κανονίζουν τις σχέσεις και τις υποθέσεις τους, τα όρια ανάμεσα στο θεμιτό και το αθέμιτο θα μείνουν αμετάβλητα για όλους τους ανθρώπους και ως την ημέρα της ανάστασης.

ΠΗΓΕΣ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ ΤΩΝ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ ΤΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ

Δύο είναι οι πηγές στις οποίες μπορούμε να ανατρέξουμε για να κατανοήσουμε τις αρχές και τις διατάξεις της

νομοθεσίας του προφήτη Μωάμεθ: το κοράνι και η σούννα.

Όσον αφορά το κοράνι, γνωρίζεις ότι περιέχει το Λόγο του Θεού και ότι όλο, λέξη προς λέξη, είναι παραδομένο απ' το δοξασμένο Θεό. Με τον όρο σούννα πάλι εννοούμε όλες τις αφηγήσεις που αναφέρονται στον προφήτη Μωάμεθ. Η ζωή του προφήτη Μωάμεθ αποτελεί ολόκληρη απ' την αρχή μέχρι το τέλος της, μια ερμηνεία του κορανίου, αφού, από τότε που στάλθηκε ο προφήτης Μωάμεθ στον κόσμο και του ήρθε η έμπνευση, αφιέρωσε 23 συναπτά έτη για τη διδασχά και την καθοδήγηση των ανθρώπων, ώστε να τους πείσει να ακολουθήσουν τον αποδεκτό απ' το Θεό δρόμο για να περάσουν τη ζωή τους.

Σ' αυτό το χρονικό διάστημα, οι πιστοί του, άντρες και γυναίκες, οι συγγενείς και οι αγνές γυναίκες του άκουγαν με κάθε προσοχή τα λόγια, παρακολουθούσαν τα έργα του και ζητούσαν τη γνώμη του για τις διάφορες υποθέσεις και εκκρεμότητες που αντιμετώπιζαν στη ζωή τους. Κι αυτό τη μια τους διέταζε να κάνουν κάτι, και την άλλη τους απαγόρευε να διαπράξουν κάτι άλλο· στη συνέχεια οι παρόντες, αφού συνειδητοποιούσαν τις διαταγές, τις απαγορεύσεις και τις διατάξεις του, τις διαβίβαζαν στους απόντες. Κατέγραφαν και την παραμικρή πράξη που έκανε ο προφήτης Μωάμεθ και τη διαβίβαζαν στους απόντες, όπως επίσης μάθαιναν και μετέδιδαν την εγκρισή του ή όχι για τον τρόπο με τον οποίο φερόταν κάποιος στο στενό περιβάλλον του. Οι μεταγενέστεροι μουσουλμάνοι κατόπιν, που ακολούθησαν πιστά τους πρώτους μουσουλμάνους και που έμαθαν

απ' αυτούς όλες τις αφηγήσεις για τον προφήτη Μωάμεθ, τις κατέγραψαν σε ειδικά βιβλία, αναφέροντας και τα ονόματα εκείνων που ήταν οι πρώτοι πιστοί του προφήτη Μωάμεθ και που διαμόρφωσαν αυτές τις αφηγήσεις για το πρόσωπό του.

Μ' αυτό τον τρόπο, μια μεγάλη ομάδα έργων που περιέχουν λόγια του προφήτη Μωάμεθ βρίσκεται σήμερα στα χέρια μας. Τα πιο γνωστά και έγκυρα απ' αυτά τα βιβλία είναι αυτά που έγραψαν ο Ιμάμης Αλ-μπουχάρι, ο Ιμάμης Μουσλέμ, ο Ιμάμης Μαλέκ, ο Ιμάμης Ατ-τερμιδής, ο Ιμάμης Αμπού Νταούντ, ο Ιμάμης Ιμπέν Μάτζα, και ο Ιμάμης Αν-νισαή.

ΑΛ-ΦΕΚΧ*

Μετά από επισταμένη μελέτη του κορανίου και της σούννας, μια ομάδα απ' τους μεγαλύτερους Ιμάμηδες των μουσουλμάνων κατέταξε αναλυτικά και σύμφωνα με τις δύο παραπάνω πηγές τους καθιερωμένους σήμερα νόμους του Ισλάμ, έτσι ώστε να μπορούν οι απλοί μουσουλμάνοι να τους βρουν εύκολα και απλά.

Αυτοί οι νόμοι, που τους εξήγαγαν οι Ιμάμηδες απ' τις διατάξεις του κορανίου και της σούννας, είναι γνωστοί ως «Αλ-φέκχ». Δεν μπορεί ο οποιοσδήποτε μουσουλμάνος να συμπεράνει τις διατάξεις απ' το κοράνι, αν δεν έχει βαθιά γνώση της σούννας, για να σταθεί ικανός να μάθει μόνος του τις διατάξεις της νομοθεσίας. Επομένως, κάθε μου-

* Σ.Μ.: Ο όρος «Αλ-Φεκχ» σημαίνει την επιστημονική μελέτη της σούννας.

σουλμάνος στη γη σήμερα πρέπει να είναι ευγνώμονας στους μεγάλους αυτούς Ιμάμηδες, που υπέμειναν τις δυσκολίες και συνέταξαν για χάρη τους τα βιβλία του Αλ-φέκχ, ύστερα από συνεχείς έρευνες και αδιάκοπες, κουραστικές προσπάθειες.

Ένα απ' τα αποτελέσματα των προσπαθειών των σεβαστών αυτών Ιμάμηδων είναι αναμφισβήτητα η ευχέρεια που έχουν σήμερα οι απλοί μουσουλμάνοι να μάθουν και να ακολουθήσουν την ισλαμική νομοθεσία και τις διατάξεις της. Πολλοί ήταν οι άνθρωποι που είχαν κατατάξει στην αρχή τα βιβλία του Αλ-φέκχ, ο καθένας με το δικό του τρόπο. Τελικά όμως διατηρήθηκαν τέσσερα μόνο δόγματα του Αλ-φέκχ, και είναι αυτά που ακολουθούν σήμερα οι περισσότεροι μουσουλμάνοι της γης:

1. Αλ-φέκχ Αλ-χαναφί: το συνέγραψε ο σεβαστός Ιμάμης Αμπού Χανήφα, ύστερα από συνεργασία και διαβουλεύσεις με τους συνεργάτες του, τον Αμπού Ιωσήφ, τον Μωάμεντ, τον Ζαφάρ και άλλους μεγάλους επιστήμονες.

2. Αλ-φέκχ Αλ-μαλεκή: το συνέγραψε ο σεβαστός Ιμάμης Ανάς Μπέν Μαλέκ.

3. Αλ-φέκχ Αλ-σαφιή: το συνέγραψε ο σεβαστός Ιμάμης Μωχάμεντ μπέν Ιντρίζ Αλσαφιή.

4. Αλ-φέκχ Αλ-χανπαλή: το συνέγραψε ο σεβαστός Ιμάμης Αχμέντ μπέν Χανπάλ.

Η καθιέρωση των τεσσάρων αυτών δογμάτων του Αλ-φέκχ έγινε τους πρώτους δύο αιώνες μετά τον προφήτη Μωάμεθ. Οι διαφορές που μπορεί να υπάρχουν μεταξύ τους είναι δικαιολογημένες, γιατί για οποιοδήποτε ζήτημα

που το μελετούν περισσότεροι από ένας άνθρωποι, επιδιώκοντας να μάθουν την αλήθεια, είναι φυσικό οι σκέψεις τους γύρω απ' αυτό να διαφέρουν λίγο μεταξύ τους. Επειδή όμως όλοι αυτοί οι Ιμάμηδες ήταν γνωστοί για την πίστη τους, την εγκράτειά τους και τη θεοσέβειά τους, επειδή ακολουθούσαν το δίκαιο και δεν το εξαγόραζαν με τίποτα, έτσι όλοι οι μουσουλμάνοι πιστεύουν στην εγκυρότητα και τη σοφία των δογμάτων τους.

Απ' ότι φαίνεται όμως, ο άνθρωπος για να επιλύσει κάποιο ζήτημα που αντιμετωπίζει, δεν μπορεί παρά να ακολουθήσει μόνο το ένα απ' αυτά τα τέσσερα δόγματα. Γι' αυτό οι περισσότεροι επιστήμονες των μουσουλμάνων συμφωνούν στο ότι ο μουσουλμάνος πρέπει να διαλέξει και να ακολουθήσει στη ζωή του ένα απ' αυτά τα δόγματα. Μια άλλη ομάδα επιστημόνων όμως, ισχυρίζεται ότι δεν υπάρχει κανένας λόγος ο μουσουλμάνος να ακολουθήσει ένα και μοναδικό δόγμα, παρά ότι όσοι έχουν την κατάλληλη γνώση πρέπει να συμπεράνουν οι ίδιοι τις διατάξεις και κατευθείαν απ' το κοράνι και τη σούννα, ενώ οι άλλοι, που δεν κατέχουν την απαιτούμενη γι' αυτό γνώση και συνεπώς δεν μπορούν να εξάγουν οι ίδιοι τους νόμους απ' το κοράνι και τη σούννα, είναι ελεύθεροι να ακολουθήσουν όποιον μουσουλμάνο επιστήμονα θεωρούν δίκαιο και αξιόπιστο ως προς τη γνώση, την πίστη και τη θεοσέβειά του.

Αυτοί που υποστηρίζουν την τελευταία άποψη είναι γνωστοί ως «Αχλ Αλ-χαντήθ», δηλαδή «οι οπαδοί του λόγου του Προφήτη» και είναι εξίσου δίκαιοι με τους τέσσερις συγγραφείς των προαναφερθέντων δογμάτων.

ΑΤ-ΤΑΚΟΥΑ «ΕΥΛΑΒΕΙΑ»

Το Αλ-φέκχ εκτιμάει μόνο την εξωτερική πλευρά των έργων του ανθρώπου· έτσι, όταν εκπληρώσεις κάτι που διατάχθηκε να κάνεις, το Αλ-φέκχ ενδιαφέρεται μόνο αν το εκπλήρωσες κατά τον απαιτούμενο ή όχι τρόπο. Γι' αυτό, όταν εκπληρώνεις κάτι, το Αλ-φέκχ δεν ασχολείται με τη φύση και την κατάσταση της καρδιάς σου. Εκείνο όμως που ασχολείται με την καρδιά και ψάχνει για την κατάστασή της λέγεται Ατ-τακουα.

Όταν προσεύχεσαι, για παράδειγμα, το μόνο που ενδιαφέρει το Αλ-φέκχ είναι αν έκανες το «ουοντού», τη διαδικασία καθαριότητας που προηγείται της προσευχής κατά το σωστό τρόπο ή όχι, αν δηλαδή καθώς προσευχόσουν είχες στραμμένο το πρόσωπό σου προς το ιερό τέμενος* ή όχι και αν διάβασες στην προσευχή σου ό,τι έπρεπε να διαβάσεις ή όχι. Συνεπώς, αν τα τήρησες όλα αυτά, τότε η προσευχή σου σύμφωνα με το Αλ-φέκχ θεωρείται σωστή.

Εκείνο όμως για το οποίο νοιάζεται η τάκουα είναι σε ποιά κατάσταση βρισκόταν η καρδιά σου, όταν έκανες αυτή την προσευχή. Αν ένιωθες ευλάβεια για το Θεό σου κατά τη διάρκειά της ή όχι, αν η ψυχή σου κατά τη διάρκειά της ήταν κενή απ' όλες τις σκέψεις και τα προβλήματα της ζωής ή όχι.

* Σ.Μ.: Το ιερό τέμενος είναι ένα τζαμί στη Μέκκα, προς το οποίο οφείλουν όλοι οι μουσουλμάνοι να στρέφουν το πρόσωπό τους κατά τη διάρκεια της προσευχής. Πρόκειται για την «κάαβα», στην οποία έχουμε ήδη αναφερθεί. Λέγεται και ιερό άσυλο.

επίσης, αν αυτή η προσευχή σου δημιούργησε το φόβο για το Θεό, τη σιγουριά ότι ο Θεός γνωρίζει και βλέπει τα πάντα και το συναίσθημα της αγάπης μόνο γι' Αυτόν. Η τάκουα ενδιαφέρεται ακόμη για το πόσο εξάγνισε αυτή η προσευχή την ψυχή σου και κατά πόσο αναμόρφωσε την ηθική σου καθώς και σε ποιο βαθμό σε βοήθησε να γίνεις πιστός και ειλικρινής, ώστε να ενεργείς πάντα σύμφωνα με τις απαιτήσεις της πίστης σου.

Όσο πιο πολλές απ' αυτές τις προϋποθέσεις που περιλαμβάνονται στους στόχους της προσευχής και αποτελούν τις πραγματικές της επιδιώξεις, εκπληρώνεις στην προσευχή σου, τόσο πιο τέλεια είναι η τάκουα η προσευχή σου, ενώ, αν απουσιάζουν αυτά τα στοιχεία, η προσευχή σου θεωρείται ατελής σύμφωνα με την τάκουα.

Άρα, το μόνο που ενδιαφέρει το φέκχ που περιέχει όλες τις νομοθετικές διατάξεις, είναι το αν εκπλήρωσε ο άνθρωπος κάποια πράξη κατά τον τρόπο με τον οποίο διατάχθηκε να την εκπληρώσει ή όχι. Η τάκουα όμως νοιάζεται για το αν έκρυβε η καρδιά του ανθρώπου πίστη, αγνή διάθεση και ειλικρινή πειθαρχία όταν έκανε τις πράξεις αυτές. Αυτή τη διαφορά ανάμεσα στο φέκχ και το τασάουφ θα την καταλάβεις καλύτερα με ένα παράδειγμα που θα σου αναφέρω. Όταν συναντάς ένα άνθρωπο, τον κοιτάς από δύο πλευρές: απ' τη μιά κοιτάς αν είναι υγιής και ακέραιος, αν στο σώμα του έχει κάποιο ελάττωμα, κάποια αναπηρία δηλαδή, αν είναι ευπαρουσίαστος ή άσχημος στο πρόσωπο και αν είναι ντυμένος με κομψά ή με παλιωμένα ρούχα. Απ' την άλλη πλευρά κρίνεις τη ηθική, τα ήθη, το χαρακτήρα, τη γνώση,

τη χρησιμότητα και το μυαλό που έχει. Η πρώτη αντιπροσωπεύει την πλευρά του Αλ-φέκχ και η άλλη της τάκουα. Όταν θελήσεις λοιπόν να κάνεις κάποιον φίλο σου, κοιτάς την προσωπικότητά του και απ' τις δύο πλευρές, επιθυμείς δηλαδή να είναι όμορφος στην εμφάνιση και συγχρόνως να είναι όμορφος κατά βάθος.

Η περίπτωση εκείνου που η ευπείθειά του είναι φαινομενικά σωστή, ενώ κατά βάθος του λείπει το πραγματικό πνεύμα της πειθαρχίας, είναι όπως το παράδειγμα ενός ατόμου με ευπαρουσίαστο πρόσωπο, που του λείπει όμως το πνεύμα και το παράδειγμα εκείνου που η πράξη του πληρεί κατά βάθος όλες τις απαιτήσεις, αλλά φαινομενικά δε φαίνεται ορθή κατά τον απαιτούμενο τρόπο, είναι όπως το παράδειγμα ενός χρηστού ανθρώπου, που έχει όμως άσχημο πρόσωπο, ανέκφραστα μάτια και κουτσά πόδια.

Μ' αυτό το παράδειγμα μπορείς εύκολα να κατανοήσεις τη σχέση ανάμεσα στο Αλ-φέκχ και την τάκουα.

Εκείνο όμως που μας ματώνει τη καρδιά και που κάνει τα μάτια μας να δακρύζουν είναι η διάβρωση και ο εκφυλισμός που έχουν υποστεί οι επιστήμες και η ηθική τον τελευταίο καιρό και που έχουν σαν φυσική συνέπεια τα μίσση και τη διαφθορά, που με τη σειρά τους έχουν αρνητικό αντίκτυπο στη γνήσια τάκουα.

Έτσι, οι μουσουλμάνοι μάθανε εκτός από την ισλαμική φιλοσοφία πολλές αντιλήψεις απ' τα εξασχρεωμένα έθνη και τις εντάξανε στο Ισλάμ με το όνομα του τασάουφ. Δώσανε το όνομα τασάουφ σε πολλά δόγματα και σε πολλούς ξένους τρόπους που δε βασίζονται στο κοράνι και τη

σούννα. Μ' αυτό τον τρόπο, οι άνθρωποι αυτοί απελευθέρωσαν σιγά - σιγά τον εαυτό τους απ' τα δεσμά του Ισλάμ και ισχυρίστηκαν ότι δεν υφίσταται καμιά σχέση ανάμεσα στο τασάουφ και τη νομοθεσία, ότι αυτά είναι ξεχωριστά μεταξύ τους πράγματα και ότι ο «σούφη»* δεν είναι υποχρεωμένος να δεσμεύει τον εαυτό του με τους νόμους και τις διάφορες διατάξεις της νομοθεσίας. Τέτοιους ισχυρισμούς ακούς συχνά από πολλούς αμαθείς «σουφειήν», που στην πραγματικότητα δεν είναι παρά δεισιδαιμονίες και ψευτιές. Ο «σούφη» δεν επιτρέπεται να αποδεσμευθεί απ' τα δεσμά της προσευχής, του προσκυνήματος και του ζακάτ, ούτε έχει το δικαίωμα να αρνηθεί οποιαδήποτε διάταξη απ' αυτές που έχουν θεσπίσει ο Θεός και ο σεβαστός Του προφήτης Μωάμεθ στους τομείς της οικονομίας, της κοινωνίας, της συμπεριφοράς, της ηθικής, των ανθρώπινων σχέσεων, των δικαιωμάτων, των καθηκόντων και των ορίων του θεμιτού και του αθέμιτου. Και δεν έχει δικαίωμα αυτός που δεν ακολουθεί πιστά τον προφήτη Μωάμεθ και που δε συμμορφώνεται στις αρχές του δικαίου που του έδειξε να αποκαλεί τον εαυτό του «σούφη» Ισλαμιστή, γιατί καμιά απολύτως σχέση δεν έχει με το Ισλάμ το τασάουφ όπως το ερμηνεύει αυτός. Η τάκουα στην πραγματικότητα είναι η αγάπη προς το Θεό και τον αξιόπιστο προφήτη Του, η αφοσίωση και η θυσία των πάντων γι' αυτούς.

Αυτά τα συναισθήματα καθορίζουν να μην παρεκκλίνει

* Σ.Μ.: «σούφη»=Ο οπαδός του τασάουφ πλυνθ. «σουφειήν».

ο μουσουλμάνος ούτε στο ελάχιστο απ' τη συμμόρφωση στις διατάξεις του Θεού και του προφήτη Του.

Επομένως, το γνήσιο ισλαμικό τασάουφ δεν είναι ανεξάρτητο απ' τη νομοθεσία, παρό σημαίνει την εκτέλεση των διατάξεών της με πίστη, αγνή διάθεση και καθαρή καρδιά.

* * *

ΜΕΡΟΣ ΕΒΔΟΜΟ

ΙΣΛΑΜΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΟΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ

Σ' αυτό το τελευταίο κεφάλαιο θα διασαφηνίσουμε τις βασικές αρχές και τις σημαντικότερες διατάξεις της νομοθεσίας, ώστε να κατανοήσεις πώς καθιστά η ισλαμική νομοθεσία τη ζωή του ανθρώπου δεμένη μ' έναν τέλειο ρυθμιστή, καθώς και το περιεχόμενο και τη χρησιμότητα του ρυθμιστή αυτού.

ΟΙ ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ

Αν προσέξεις τον εαυτό σου, θα διαπιστώσεις ότι ήρθες στη ζωή αυτή διαθέτοντας πολλές δυνάμεις, που ενυπάρχουν μέσα σου και που η καθεμιά απ' αυτές απαιτεί από σένα να τη χρησιμοποιήσεις και να μην την παραμελήσεις. Έχεις το μυαλό, την επιθυμία, την αποφασιστικότητα, την όραση, την ακοή, τη γεύση, τη δύναμη των χεριών και των ποδιών, το πάθος του μίσους, της αγανάκτησης, της λαχτάρας, της αγάπης, του φόβου και της απληστίας· κανένα απ' αυτά τα προσόντα δεν είναι ανωφελές και σου δόθηκαν επειδή τα έχεις ανάγκη. Η επιτυχία σου σ' αυτή τη ζωή έγκειται στο να εκπληρώσεις τις απαιτήσεις της ενστικτώδους φύσης σου. Αυτό όμως δεν μπορείς να το καταφέρεις, παρά μόνο αν χρησιμοποιήσεις τις δυνάμεις που κρύβεις μέσα σου.

Δεν σου είναι άγνωστο επίσης ότι σου προσφέρθηκαν και τα μέσα, με τα οποία μπορείς να χρησιμοποιήσεις αυτές

τις υπάρχουσες μέσα σου δυνάμεις. Το πρώτο απ' αυτά τα μέσα είναι το σώμα σου, αφού σ' αυτό βρίσκεις όλα τα απαραίτητα όργανα, και κατόπιν είναι ο κόσμος γύρω σου, που διαθέτει ποικίλα και αναρίθμητα μέσα. Υπάρχουν οι άνθρωποι του είδους σου για να σε βοηθήσουν, τα ζώα για να σε εξυπηρετήσουν, τα φυτά, τα στερεά, η γη, το νερό, ο αέρας, η ζέστη, το φως και πολλά άλλα στοιχεία που μόνο ο Θεός γνωρίζει τον αριθμό τους. Ο δοξασμένος Θεός τα δημιουργήσε όλα αυτά, μόνο για να τα χρησιμοποιούμε εμείς και να μας βοηθούν να εκπληρώνουμε τις ανάγκες της ζωής μας.

Αν παρατηρήσουμε αυτή την πραγματικότητα ακόμα καλύτερα, θα αντιληφθούμε ότι όλες αυτές οι δυνάμεις σου δόθηκαν για το καλό σου και όχι για το κακό σου, γι' αυτό ο σωστός τρόπος της χρησιμοποίησής τους πάντα ωφελεί και ποτέ δε βλάπτει· αν θα επιφέρουν κάποια βλάβη, αυτή θα οφειλόταν στη λανθασμένη χρήση τους. Το μυαλό λέει ότι κάθε άλλος τρόπος δεν είναι σωστός. Για παράδειγμα, αν έκανες κάποια βλαβερή για σένα πράξη, τότε διέπραξες σφάλμα, και αν χρησιμοποίησες μιά απ' τις δυνάμεις σου κατά τρόπο που έβλαψε κάποιον άλλον, τότε πάλι διέπραξες σφάλμα. Αν χρησιμοποίησες επίσης κάποια απ' τις δυνάμεις σου κατά τρόπο που παραμέλησες τα προσφερόμενα μέσα σου, και εδώ πάλι θα είχες κάνει λάθος. Το μυαλό σου σε συμβουλεύει ότι πρέπει να αποφεύγεις τη βλαπτικότητα, οποιουδήποτε είδους κι αν είναι αυτή, και να μην την ανέχεσαι ακόμα και να είναι αδύνατη η αποφυγή της ή αν μ' αυτή θα είχες κάποιο μεγάλο όφελος.

Και αν προχωρήσεις λίγο ακόμα, θα μάθεις ότι στον κόσμο υπάρχουν δύο είδη ανθρώπων. Το ένα είδος είναι αυτοί που μεταχειρίζονταν μερικές απ' τις δυνάμεις τους σκόπιμα σε διάφορα θέματα, ώστε να φθείρουν τις υπόλοιπες δυνάμεις τους και να φέρουν το κακό σε άλλους ανθρώπους, ή παραμελούν τα μέσα που διαθέτουν μπροστά τους. Το άλλο είδος είναι αυτοί που χωρίς να το θέλουν, τα κάνουν όλα αυτά. Οι άνθρωποι του πρώτου είδους λοιπόν, ανήκουν στους κακούς και χρειάζονται έναν αυστηρό νόμο για να τους δεσμεύει, ενώ οι άνθρωποι του δεύτερου είδους είναι αμαθείς, δε γνωρίζουν τίποτα και επομένως χρειάζονται τη γνώση, για να κατανοήσουν τη σωστή μορφή της χρησιμοποίησης των δυνάμεών τους. Ακριβώς για να εκπληρωθεί αυτή η ανάγκη και για να επιτευχθεί αυτός ο στόχος, καθιερώθηκε η ισλαμική νομοθεσία, που δε θέλει να παραμελείς καμιά απ' τις δυνάμεις σου, να μη σβήνεις καμιά απ' τις επιθυμίες σου και να μην αρνείσαι κανένα απ' τα πάθη σου.

Αυτή δε σε προτρέπει να αφήσεις τον κόσμο και να περάσεις τη ζωή σου στα βουνά και στις ζούγκλες, στις σπηλιές και στα καταφύγια, ή να είσαι σκληρός με την ψυχή σου, να σπάσεις το δυναμισμό της, να την ταπεινώσεις με δυσκολίες και να απαγορέψεις σ' αυτή την ομορφιά, τη γλυκύτητα και τις χαρές της ζωής. Όχι βέβαια! Γιατί είναι νομοθεσία που προήλθε από το Θεό που δημιούργησε τη ζωή για τον άνθρωπο· πώς είναι λοιπόν δυνατό να δεχθεί για τον κόσμο του τον αφανισμό, την ερήμωση και την καταστροφή; Ο δοξασμένος Θεός δεν έδωσε καμιά

δύναμη στον άνθρωπο, που να μην του χρησιμεύει και που να μην την έχει ανάγκη, όπως δε δημιούργησε επίσης τίποτα στη γη και τους ουρανούς άσκοπα. Αλλά θέλει αυτό το εργοστάσιο του σύμπαντος να συνεχίσει τη λειτουργία του σύμφωνα με ένα προσεγμένο σχέδιο, από το οποίο ο άνθρωπος θα επωφεληθεί και θα χρησιμοποιήσει τα διάφορα μέσα και τις διάφορες δυνάμεις του, κατά τρόπο όμως που δε βλάπτει ούτε τον ίδιο ούτε κανέναν άλλο. Για τον ίδιο αυτό σκοπό, ο δοξασμένος Θεός έθεσε συγκεκριμένες βάσεις και ρυθμίσεις στη νομοθεσία Του· συνεπώς αυτή η νομοθεσία απαγορεύει στον άνθρωπο καθετί που τον βλάπτει, ενώ του επιτρέπει οτιδήποτε ωφελεί τον ίδιο και παράλληλα δε βλάπτει κανέναν άλλο. Το οικοδόμημα της ισλαμικής νομοθεσίας βασίζεται στην αρχή ότι ο άνθρωπος δικαιούται να αγωνίζεται για την πραγμάτωση των αναγκών και των επιθυμιών του και να κάνει κάθε προσπάθεια, και με τον τρόπο που διαλέγει, για την προσωπική του ωφέλεια. Παράλληλα όμως, είναι υποχρεωμένος να μην απολαμβάνει το δικαίωμα αυτό σε βάρος των δικαιωμάτων των άλλων ανθρώπων λόγω άγνοιας ή κακίας, αντίθετα οφείλει πάντα μέσα στα όρια των δυνατοτήτων του να τους βοηθά και να συνεργάζεται μαζί τους.

Όσον αφορά τα θέματα που έχουν μια όψη επιβλαβή και μια άλλη ωφέλιμη, η νομοθεσία αναφέρεται στο ότι ο άνθρωπος πρέπει να υπομένει την ελαφριά ζημιά για χάρη της μεγάλης ωφέλειας και να αγνοεί τη μικρή ωφέλεια για να προλαμβάνει τη μεγάλη ζημιά.

Οι άνθρωποι όμως δεν μπορούν σε κάθε εποχή να γνω-

ρίζουν για κάθε πράγμα και για κάθε έργο αν προκαλεί ωφέλεια ή βλαβερότητα, γι' αυτό ο δοξασμένος Θεός, που γνωρίζει και παρακολουθεί τα πάντα και που κανένα απ' τα μυστικά του σύμπαντος δεν είναι απροσπέλαστο γι' Αυτόν, όρισε ένα σωστό και ολοκληρωμένο σύστημα για τη ζωή του ανθρώπου. Αν και δεν κατόρθωσαν οι άνθρωποι στους προηγούμενους αιώνες να συνειδητοποιήσουν τα περισσότερα απ' τα οφέλη του, με την ανάπτυξη της επιστήμης, ωστόσο στην εποχή μας πολλά απ' αυτά έχουν ανακαλυφθεί, ενώ εξακολουθούν να αγνοούνται απ' τους ανθρώπους πολλά άλλα ακόμα και σήμερα, τα οποία όσο βέβαια εξελίσσεται και προοδεύει η επιστήμη, τόσο αποκαλύπτονται κι αυτά και γίνονται κατανοητά σ' εμάς.

Και αυτοί ακόμα που είχαν στηριχθεί στη δική τους ατελή γνώση και στα αδύναμα μυαλά τους, αναγκάστηκαν στο τέλος να διαλέξουν κάποια απ' τις βάσεις της ισλαμικής νομοθεσίας, αφού για ολόκληρους αιώνες έμειναν αποπλανημένοι και βάδιζαν άστοχα στα σκοτάδια της άγνοιας, του σφάλματος και της πλάνης. Ενώ εκείνοι που στηρίχθηκαν απ' την αρχή στον προφήτη του Θεού, που καθοδηγήθηκαν απ' τη διδαχή του και που διαφωτίστηκαν απ' το κήρυγμά του, μείνανε ανέγγιχτοι από τις επιζήμιες συνέπειες της άγνοιας. Έτσι, συνεχίζουν όπως πάντα να ακολουθούν το νόμο που θεμελιώθηκε στις βάσεις της σωστής και γνήσιας επιστήμης, άσχετα απ' το αν γνωρίζουν ή όχι τα οφέλη του.

ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΕΙΔΗ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

Σύμφωνα με την ισλαμική νομοθεσία υπάρχουν τέσσερα είδη δικαιωμάτων, που πρέπει να ικανοποιούνται από κάθε άνθρωπο:

- α) τα δικαιώματα του Θεού,
- β) τα δικαιώματα του εαυτού,
- γ) τα δικαιώματα των συνανθρώπων και
- δ) τα δικαιώματα όλων των στοιχείων που είναι στη διάθεσή του σ' αυτή τη ζωή, όλα όσα μεταχειρίζεται και επωφελείται απ' αυτά.

Ο κάθε πιστός μουσουλμάνος πρέπει να γνωρίζει αυτά τα τέσσερα είδη δικαιωμάτων και να τα εκπληρώνει με πίστη, σεβασμό και ειλικρίνεια.

Η ισλαμική νομοθεσία έχει εξηγήσει το καθένα απ' αυτά τα είδη ξεχωριστά και έχει ορίσει και διευκρινίσει πολλούς τρόπους και μεθόδους που βοηθούν τους ανθρώπους να τα εκτελούν όλα συγχρόνως, έτσι ώστε να μη μένει ανικανοποίητο κανένα απ' αυτά τα δικαιώματα, όσο είναι δυνατόν βέβαια.

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Το πρώτο δικαίωμα απ' αυτά του Θεού είναι η πίστη σ' Αυτόν. Οφείλουμε να μην τοποθετήσουμε κανένα συνέταίρο στη θεότητα και να μη λατρέψουμε κανέναν άλλο θεό ή κύριο στη θέση Του. Αυτό το δικαίωμα εκπληρώνεται με την πίστη στη ρήση «δεν υπάρχει άλλος Θεός εκτός απ' Αυτόν»

την οποία έχουμε αναλύσει σε προηγούμενο κεφάλαιο.

Το δεύτερο δικαίωμα του Θεού που πρέπει να ικανοποιήσουμε είναι η απόλυτη πειθαρχία στο δίκαιο και στην καθοδήγηση που προήλθε απ' Αυτόν. Αυτό το δικαίωμα εκπληρώνεται με την πίστη στο «ο Μωάμεθ είναι ο προφήτης του Θεού», που έχουμε επίσης εξηγήσει σε άλλο μέρος του βιβλίου.

Το τρίτο δικαίωμα του Θεού είναι η υπακοή σ' Αυτόν. Αυτό το δικαίωμα ικανοποιείται, άμα ακολουθήσουμε το νόμο που αναφέρει το ένδοξο βιβλίο του Θεού και που διευκρινίζει και διερμηνεύει η σούννα του προφήτου Του, όπως έχουμε αναφέρει προηγουμένως.

Το τέταρτο δικαίωμα του Θεού είναι η λατρεία Του. Για να εκπληρώσουμε αυτό το δικαίωμα, ο Θεός μας επέβαλε τις υποχρεώσεις και τα καθήκοντα που αναφέρθηκαν στο πέμπτο μέρος. Και επειδή αυτό το δικαίωμα είναι βασικότερο απ' τα άλλα πρέπει να θυσιάζουμε ως ένα σημείο άλλα δικαιώματα για την ικανοποίησή του. Έτσι, όταν ο άνθρωπος εκπληρώνει την υποχρέωση της προσευχής και της νηστείας, θυσιάζει πολλά απ' τα δικαιώματά του ίδιου: ξυπνά νωρίς, κάνει το «ουοντού» του με κρύο νερό και αφήνει πολλές απ' τις σημαντικές απασχολήσεις του και πολλά απ' τα έργα του περισσότερες από μία φορές την ημέρα και τη νύχτα, για να εκπληρώσει την υποχρέωση της νηστείας. Όσον αφορά δε την υποχρέωση του ζακάτ, προτιμά την αγάπη προς το Θεό απ' την αγάπη προς το χρήμα, ενώ υπομένει τα δεινά και τις δυσκολίες του ταξιδιού και ξοδεύει πολλά απ' τα λεφτά του, για να πραγματοποιήσει το ιερό

προσκύνημα. Όπως επίσης θυσιάζει τη ζωή του και το χρήμα του για το «τζιχάντ»^{*(1)}. Εκτός απ' τα προσωπικά του δικαιώματα, ο άνθρωπος λίγο ή πολύ θυσιάζει πολλά και απ' τα δικαιώματα των συνανθρώπων του, που έχουν επιβληθεί σ' αυτόν, για να ικανοποιήσει τα δικαιώματα του Θεού.

Στην προσευχή, για παράδειγμα, ο σκλάβος παύει να υπηρετεί τον κύριό του, για να λατρέψει το μεγάλο του Κύριο και να ανταποκριθεί στα δικαιώματά που έχουν καθιερωθεί γι' Αυτόν^{*(2)}. Όσον αφορά το προσκύνημα, εγκαταλείπει τις βιοποριστικές του υποθέσεις και το εμπόριο λόγου χάρη, αφήνει τους συγγενείς και τα παιδιά του και αρχίζει το ταξίδι για να φθάσει στο ιερό οίκο του Θεού, απόφαση που οπωσδήποτε θίγει τα δικαιώματα των άλλων.

Επιπλέον, προκειμένου να εκπληρώσει ο άνθρωπος τα δικαιώματα του Θεού, θυσιάζει πολλά αγαθά απ' αυτά που κατέχει και διαχειρίζεται, όπως συμβαίνει με τη θυσία των ζώων και με την προσφορά των χρημάτων.

Παρόλα αυτά, όμως, ο Θεός έβαλε όρια για τα δικαιώματά του, ώστε να μη θίγεται κανένα απ' τα δικαιώματα των άλλων με την ικανοποίηση κάποιου δικού του δικαιώματος, εκτός βέβαια από τις αναπόφευκτες θυσίες. Πάρε για παράδειγμα την προσευχή, που για να την εκπληρώσεις ο

^{*(1)} Σ.Μ.: «τζιχάντ»=ο αγώνας για χάρη του Θεού. Στο «τζιχάντ» ο άνθρωπος σκοτώνει και σκοτώνεται μόνο για το πρόσωπο του δοξασμένου Θεού.

^{*(2)} Σ.Μ.: Ήταν ένας από τους πολλούς Ισλαμικούς τρόπους προς κατάργηση της σκλαβιάς που ίσχυε τότε σε ολόκληρο τον κόσμο.

δοξασμένος Θεός σου δίνει ευχέρεια και δεν επιθυμεί να σε δυσχεραίνει. Έτσι, όταν δε βρίσκεις νερό ή όταν είσαι άρρωστος, μπορείς να κάνεις το «ταϊάμουμ»^{*(1)}. Μπορείς ακόμα να περικόψεις την προσευχή όταν ταξιδεύεις και να προσευχηθείς καθιστός ή ξαπλωμένος όταν είσαι άρρωστος. Εξάλλου, το απόσπασμα που διαβάζεις απ' το κοράνι στην προσευχή σου δεν είναι εκτενές και το διάβασμά του διαρκεί λίγα δευτερόλεπτα.

Η νομοθεσία ορίζει ότι, όταν βρίσκεσαι σε άνεση και ασφάλεια, μπορείς να διαβάσεις στην προσευχή σου όσα λόγια θες απ' το κοράνι, δεν επιτρέπεται όμως να επεκτείνεις την προσευχή σου, όταν την κάνεις κατά τη διάρκεια της εργασίας σου. Και παρόλο που ο δοξασμένος Θεός χαίρεται πολύ αν ο άνθρωπος κάνει τις «ναουάφελ»^{*(2)} μετά τις υποχρεωτικές προσευχές, επιδιώκοντας μ' αυτές την ευμένεια του Θεού, ωστόσο δεν θέλει καθόλου να στερήσεις μ' αυτές από τον εαυτό σου τον ύπνο της νύχτας και την ξεκούραση της ημέρας ή να σπαταλήσεις το χρόνο της δουλειάς σου και να αποτραβηχθείς έτσι με την προσευχή απ' τις υπόλοιπες κοσμικές υποθέσεις, παραμελώντας συγχρόνως τα δικαιώματα που απαιτεί ο Θεός από σένα.

Ο Θεός επίσης σ' έχει διευκολύνει πολύ και στο θέμα

^{*(1)} Σ.Μ.: «ταϊάμουμ»: η διαδικασία κατά την οποία κάνεις τη «προετοιμασία» με καθαρό χώμα, όταν δε βρίσκεις νερό. Δηλαδή συμβολικά αγγίζεις με τις παλάμες ελαφρά το χώμα και τρίβεις ελαφρά τα χέρια και το πρόσωπο.

^{*(2)} Σ.Μ.: «ναουάφελ»: είναι προσευχές μη υποχρεωτικές, που τις κάνει εθελοντικά ο άνθρωπος. Η λέξη σημαίνει: «επιπρόσθετα».

της νηστείας. Ακριβώς γι' αυτό το σκοπό την επέβαλε στους λάτρεις του για ένα μήνα μόνο κάθε χρόνο, με δικαίωμα αναβολής της σε άλλες μέρες αν είναι άρρωστος κάποιος άνθρωπος ή αν ταξιδεύει. Δεν επιτρέπεται επίσης να προστεθεί έστω κι ένα λεπτό στον καθορισμένο για τη νηστεία χρόνο, και ο νηστικός μπορεί να τρώει και να πίνει μέχρι τον όρθρο και, άμα ολοκληρώσει τη νηστεία του ως τη δύση του ηλίου, πρέπει αμέσως μόλις έρθει αυτή η ώρα να πάρει το φαγητό του.

Και παρά το ότι ο δοξασμένος Θεός ικανοποιείται πολύ, αν νηστεύει ο λάτρης του εκούσια, πέρα από την υποχρεωτική νηστεία του Ραμαζανιού, δεν του αρέσει όμως καθόλου να συνεχίζει αυτός αδιάκοπα τη νηστεία του, έτσι ώστε να κουράσει το σώμα του και να εγκαταλείψει τις άλλες υποχρεώσεις της ζωής.

Όσο δε αφορά την προσφορά του «ζακάτ», το Ισλάμ καθόρισε το ελάχιστο χρηματικό ποσό και το επέβαλε μόνο σ' εκείνους που διαθέτουν μια συγκεκριμένη περιουσία. Αν τώρα προσφέρει κάποιος άνθρωπος μεγαλύτερο ποσό εθελοντικά για χάρη του Θεού, τότε ο Θεός, αν και το δέχεται απ' αυτόν, αν και αγαπά την πράξη του αυτή και εκτιμά την αφοσίωσή του, δεν θέλει ωστόσο αυτός να θυσιάσει τα προσωπικά του δικαιώματα και αυτά της οικογένειάς του, να ξοδέψει για το Θεό όλα όσα διαθέτει και να μείνει ύστερα θλιμμένος και απομονωμένος λόγω της υποτίμησης του κόσμου για την πράξη του. Έτσι πρέπει να μην υπερβάλλει κανείς ούτε και σ' αυτό.

Αν πάλι εξετάσεις την υποχρέωση του προσκυνήματος,

θα δεις ότι ο δοξασμένος Θεός την επέβαλε μόνο σ' εκείνους που διαθέτουν τις δυνατότητα και που είναι ικανοί να υπομείνουν τα δεινά και τις ταλαιπωρίες του ταξιδιού, το οποίο άλλωστε επίσης έχει απλοποιηθεί από το Θεό, αφού το επέβαλε μόνο μια φορά σ' όλη τη ζωή του ανθρώπου. Αν ακόμη στο δρόμο για το ιερό προσκύνημα ξέρει κάποιος ότι θα συναντήσει πόλεμο και κίνδυνο και φοβάται για τη ζωή του, μπορεί τότε να αναβάλει το προσκύνημα μέχρι την εξάλειψη του κινδύνου. Όταν ο άνθρωπος αποφασίσει να εκτελεί το προσκύνημα, το Ισλάμ τον διατάζει να πάρει πρώτα τη συγκατάθεση των γονέων του, για να μην υπάρχει περίπτωση να τους βλάψει η απουσία του λόγω της αδυναμίας ή της προχωρημένης ηλικίας τους. Απ' όλα αυτά γίνεται φανερό ότι ο δοξασμένος Θεός, όταν όρισε τα δικαιώματά του, φρόντισε πολύ να μην πειραχθούν εξαιτίας τους τα δικαιώματα των άλλων. Η μεγαλύτερη θυσία που κάνει ο άνθρωπος ως προς τα ατομικά του δικαιώματα είναι αυτή του τζιχάντ. Ο άνθρωπος στο τζιχάντ θυσιάζει για το Θεό την ψυχή του και το χρήμα του, καθώς και τις ψυχές και τα χρήματα των άλλων. Ένα απ' τα θεμέλια όμως και τις βασικές αρχές του Ισλάμ, όπως ήδη έχουμε εξηγήσει προηγουμένως, είναι να υπομένει ο άνθρωπος την ελαφριά ζημιά για να προλάβει τη μεγαλύτερη. Αν σκεφτείς αυτή την αρχή και τη συνειδητοποιήσεις, θα διαπιστώσεις ότι είναι λιγότερο επιζήμιο να σκοτωθούν μερικές εκατοντάδες ακόμα και χιλιάδες άνθρωποι απ' το να επικρατήσει στη γη η αδικία αντί για το δίκαιο. Είναι προτιμότερη αυτή η απώλεια, προκειμένου να υπερισχύσει η θρησκεία του Θεού αντί για τις

δυνάμεις της απιστίας, της πολυθεΐας και της αθεΐας, και απ' το να κυριαρχήσει στη γη η αναταραχή, το χάος και η ανηθικότητα. Για την πρόληψη αυτού του ολέθρου, ο δοξασμένος Θεός διέταξε τους πιστούς του να αντέχουν για χάρη Του, και για την απόκτηση της εύνοιας Του οποιαδήποτε μικρή ζημιά κι αν πάθουν στη ζωή τους και στην περιουσία τους.

Τους πρόσταξε όμως επιπλέον να μη σκοτώνουν καμιά ψυχή εκτός απ' αυτήν που πρέπει να σκοτωθεί, να μην ορμούν στους γέροντες, τις γυναίκες, τα παιδιά, τους τραυματίες και τους αρρώστους. Να πολεμούν μόνο αυτούς που τους πολεμάνε, επειδή υποστηρίζουν την αδικία. Να μη σκορπίζουν την καταστροφή στη γη του εχθρού, χωρίς να έχουν κάποιο λόγο ή δικαιολογία. Να είναι δίκαιοι με τους εχθρούς τους, αν νικήσουν και κατακτήσουν τη χώρα τους, να εκπληρώνουν όλες τις υποσχέσεις που τους δώσανε και να σταματούν τις εχθροπραξίες άμα σταματούν οι εχθροί τους την περιφρόνηση και την παράβαση του δικαίου και την υποστήριξη της αδικίας.

Απ' όλα αυτά συμπεραίνουμε ότι απ' όσες θυσίες κάνει ο άνθρωπος στα δικά του δικαιώματα για την εκπλήρωση των δικαιωμάτων του Θεού, ο Θεός επέτρεψε μόνο τη θυσία που είναι αναπόφευκτη

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ

Θα ασχοληθούμε τώρα με το δεύτερο είδος των δικαιωμάτων που επιβάλλονται στον άνθρωπο, δηλαδή τα δικαιώ-

ματα του ίδιου. Ίσως να παραξενευτείς αν σου πω ότι ο άνθρωπος αδικεί τον εαυτό του περισσότερο απ' όσο αδικεί τους άλλους, επειδή νιώθει και νομίζει ότι αγαπά τον εαυτό του περισσότερο απ' τους άλλους, άλλωστε δεν πιστεύω να ισχυρίζεται κανείς ότι είναι εχθρός του εαυτού του. Αν σκεφτείς για λίγο αυτό το θέμα όμως, θα καταλάβεις την αλήθεια του.

Απ' τα βασικά σημεία αδυναμίας, που είναι έμφυτα στον άνθρωπο, είναι η τέλεια υποταγή του σε κάποια ηδονή που τον υπερνικά, χωρίς να νοιάζεται για τη ζημιά που μπορεί να του προκαλέσει αυτή και άσχετα απ' το αν το συνειδητοποιεί αυτό ή όχι.

Ένας άνθρωπος που τον μαγεύει το ποτό, τυφλώνεται γι' αυτό και υπομένει για χάρη του τις επιζήμιες συνέπειες στην υγεία του, το χρήμα του και την αξιοπρέπειά του. Ένας άλλος που λαχταρά ακόρεστα το φαγητό, τρώει ό,τι βρίσκει, χρήσιμο ή άχρηστο, εκθέτοντας έτσι σε κίνδυνο τον εαυτό του. Ένας τρίτος άνθρωπος που καταντά σκλάβος των σαρκικών του ηδονών, προβαίνει κι αυτός σε πράξεις που τελικά τον οδηγούν στην καταστροφή. Και βλέπεις έναν τέταρτο άνθρωπο που, επειδή ενδιαφέρεται για τη σωτηρία του εαυτού του, αφοσιώνεται μόνο στη δικαίωση και την εξύψωση της ψυχής του, γίνεται εχθρός του εαυτού του, καταπατώντας όλες τις επιθυμίες του για ό,τι είναι νόστιμο και ηδύ, αρνείται να εκπληρώσει τις ανάγκες του, αποφεύγει το γάμο, απεχθάνεται το φαγητό και το ποτό, αντιπαθεί και παραμελεί το ντύσιμο, μέχρι που φθάνει να μην αναπνέει σ' αυτή τη γεμάτη από αμαρτίες, κατά τη γνώμη του, ζωή,

και καταφεύγει στις ζούγκλες και τις σπηλιές, επειδή νομίζει ότι αυτή η ζωή δεν είναι γι' αυτόν.

Αυτά είναι λίγα απ' τα δείγματα ακρότητας του ανθρώπου σ' αυτή τη ζωή, γιατί υπάρχουν και άλλες ακραίες μορφές συμπεριφοράς, που κάθε τόσο βλέπουμε γύρω μας.

Και επειδή επιδίωξη της ισλαμικής νομοθεσίας είναι η επιτυχία και η ευημερία του ανθρώπου, επικεντρώνει την προσοχή της στην αλήθεια που λέει: «και ο εαυτός σου έχει δικαίωμα πάνω σου». Τον εμποδίζει έτσι απ' ό,τι τον βλάπτει, όπως είναι τα οινόπνευματώδη ποτά και οι ναρκωτικές ουσίες.

Απαγορεύει σ' αυτόν επίσης το κρέας από το ψόφιο ζώο, εκτός από το σφαγμένο, το χυμένο αίμα, το χοιρινό κρέας, τα άλλα άγρια θηρία και τα δηλητηριώδη και ακάθαρτα ζώα, γιατί όλα αυτά επηρεάζουν αρνητικά την ηθική, την υγεία και τις διανοητικές και πνευματικές δυνάμεις του ανθρώπου. Στη θέση τους επιτρέπει σ' αυτόν τα καλά και χρήσιμα αγαθά και του λέει: «μην απαγορεύεις στον εαυτό σου να τα απολαμβάνει, γιατί και το σώμα σου έχει δικαίωμα πάνω σου».

Απαγορεύει επίσης σ' αυτόν τη γύμνωση και τον διατάζει να απολαμβάνει το κάθε στολίδι που έβαλε ο Θεός στη γη και να σκεπάζει τα απόκρυφα μέρη του σώματός του, γιατί θεωρείται βλαβερή και αισχρή η αποκάλυψή τους. Τον διατάζει επίσης να εργάζεται με δυναμισμό για να αποκτήσει την αμοιβή του και τον προτρέπει: «μη μείνεις στο σπίτι σου άνεργος, μην απλώσεις το χέρι σου παρακαλώντας για τη βοήθεια των ανθρώπων και μη βασανίσεις τον

εαυτό σου από πείνα, παρόλα χρησιμοποίησε όλες τις δυνάμεις που σου χάρισε ο Θεός και προσπάθησε με νόμιμους τρόπους να αποκτήσεις τα μέσα και τους τρόπους για την ανάπαυση και την επιβίωσή σου, που τα δημιούργησε ο Θεός στους ουρανούς και στη γη». Δεν του επιτρέπει επίσης να καταστείλει εντελώς τις επιθυμίες του και τον διατάζει να παντρευτεί για να τις εκπληρώσει.

Η νομοθεσία του Ισλάμ του απαγορεύει επίσης να ταπεινώσει την ψυχή του ή να της στερήσει την ευημερία και την απόλαυση της ζωής και τον συμβουλεύει: «αν θες την πνευματική σου εξύψωση και αν θες να'ρθεις πολύ κοντά στην απόκτηση της ευμένειας του Θεού και να σωθείς στη Δευτέρα Παρουσία, δεν υπάρχει κανένας λόγος να εγκαταλείψεις τη ζωή, γιατί η λατρεία του Θεού σ' αυτή τη ζωή, η απόλαυση των χαρών και των ωφελειών της, η αποφυγή της απείθειας σ' Αυτόν και η ακολούθηση του νόμου και των διαταγών του, αποτελούν το πιο μεγάλο και δραστικό μέσο για την επιτυχία και την ευτυχία, τόσο στη ζωή όσο και στη Δευτέρα Παρουσία.

Ο μουσουλμανικός νόμος απαγορεύει επίσης την αυτοκτονία και λέει στον άνθρωπο: «αυτή η ψυχή που σου δόθηκε ανήκει στο Θεό, που σου την εμπιστεύτηκε για να τη χρησιμοποιήσεις μέχρι κάποιο καθορισμένο απ' Αυτόν χρόνο· δεν στην πρόσφερε για να παίξεις μ' αυτή και να την καταστρέψεις με τα χέρια σου».

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΑΝΘΡΩΠΩΝ

Η ισλαμική νομοθεσία όρισε στον άνθρωπο απ' τη μιά να εκπληρώσει τα δικαιώματα της ψυχής του και του σώματός του, και απ' την άλλη η ικανοποίηση αυτή να μην εκθέσει τα δικαιώματα των άλλων πιστών του Θεού, γιατί αν εκπληρώσει τις επιθυμίες και τις ηδονές του κατά τον τρόπο αυτό λυτρώνει τη δική του ψυχή και βλάπτει τους άλλους. Για την εξασφάλιση της ισορροπίας, η νομοθεσία απαγόρευσε τη λεηλασία, την πειρατεία, την κλοπή, τη δωροδοκία, την προδοσία, τη νοθεία, την εκμετάλλευση και την τοκογλυφία, γιατί το όφελος που κερδίζει ο άνθρωπος με τέτοια μέσα στην πραγματικότητα το κερδίζει βλάπτοντας τους άλλους. Η νομοθεσία επίσης απαγόρευσε το ψέμα, τη διαβολή, την κακεντρέχεια και τη συκοφαντία, γιατί και αυτά είναι επιζήμια για τους λάτρεις του Θεού.

Ο ισλαμικός νόμος δεν εγκρίνει επίσης τη χαρτοπαιξία, τα τυχερά παιχνίδια και το λαχείο, γιατί ο άνθρωπος για κάθε κέρδος που αποκτά με τέτοιο τρόπο βλάπτει χιλιάδες άλλους ανθρώπους. Όπως του απαγόρευσε επίσης να συνάπτει συμβόλαια με σκοπό την απάτη και την παραπλάνηση, όπως και κάθε άλλη χρηματική συμφωνία που μπορεί να βλάψει το ένα απ' τα δύο συμβαλλόμενα μέρη.

Σ' αυτόν απαγόρευσε ακόμη το φόνο, τη διαφθορά και την κατάσχεση ραδιοεργιών γιατί δεν επιτρέπει σε κανέναν άνθρωπο να σκοτώσει άλλον ή να του προκαλέσει οποι-

αδήποτε ζημιά με σκοπό να του αφαιρέσει την περιουσία του ή να σβήσει τη δίψα που έχει μέσα στην ψυχή του. Η νομοθεσία επίσης απαγόρευσε τις παράνομες ερωτικές σχέσεις και την παιδεραστία, πράξεις που απ' τη μιά καταστρέφουν την προσωπική του υγεία και ηθική, και απ' την άλλη διασπείρουν την ανηθικότητα, την εξαχρείωση και την ανευθυνότητα στην κοινωνία, για να τη διαβρώσουν τελικά με τις ολέθριες συνέπειες που προκαλούν. Έτσι εκφυλίζονται ηθικά οι γενιές, διαταράσσονται οι ανθρώπινες σχέσεις και κλονίζονται τα θεμέλια του πολιτισμού.

Αυτές είναι οι δεσμεύσεις που επέβαλε η ισλαμική νομοθεσία στην ανθρώπινη ζωή, για να μη σφετεριστεί κανένας άνθρωπος τα δικαιώματα του άλλου και εκπληρώνοντας τα δικαιώματα της ψυχής και του σώματός του, να μη στερήσει κάποιο απ' τα δικαιώματα του συνανθρώπου του.

Δεν αρκεί όμως για την ανάπτυξη και την προώθηση του ανθρώπινου πολιτισμού να μη βλάπτει ο άνθρωπος το συνάνθρωπό του αλλά πρέπει συγχρόνως μ' αυτό για την επίτευξη του παραπάνω σκοπού, οι σχέσεις και οι δεσμοί των ανθρώπων μεταξύ τους να είναι τέτοιοι, ώστε να συνεργάζονται όλοι μαζί για την επικράτηση του καλού και να αλληλοβοηθούνται όσον αφορά τα κοινωνικά τους συμφέροντα.

Θα αναφέρουμε τώρα περιληπτικά τους νόμους που περιέχει η ισλαμική νομοθεσία για το σκοπό αυτό.

Α. Οι ανθρώπινες σχέσεις αρχίζουν στην οικογένεια, γι' αυτό θα ριξουμε πρώτα μια ματιά στη ζωή της οικογένειας.

Η οικογένεια στην πραγματικότητα είναι το σύνολο που

περιλαμβάνει τους δύο συζύγους και τα παιδιά τους. Βάση της οικογένειας στο Ισλάμ είναι η αρχή ότι καθήκον του συζύγου είναι να μοχθεί για την οικογένεια, να της εκπληρώνει τις ανάγκες της και να την προστατεύει, ενώ καθήκον της γυναίκας είναι να διαχειρίζεται με τα λεφτά του συζύγου τις υποθέσεις του σπιτιού, να φροντίζει για τη μεγαλύτερη δυνατή άνεση του συζύγου και των παιδιών της και να ασχολείται με την ανατροφή των παιδιών. Το καθήκον των παιδιών είναι να υπακούουν στους γονείς τους, να τους σέβονται και να τους εξυπηρετούν στα γεράματά τους.

Το Ισλάμ λοιπόν διάλεξε δύο τρόπους, έτσι ώστε ο θεσμός της οικογένειας να συνεχίζει την πορεία στο δρόμο της καλοσύνης, της εγκράτειας και της χρηστότητας. Πρώτον, όρισε το σύζυγο και πατέρα κυβερνήτη της οικογένειας, για να ασχολείται με τις υποθέσεις της. Γιατί, όπως δεν μπορεί το καθεστώς κάποιας χώρας να πλεύσει καλά χωρίς κάποιον κυβερνήτη που να χειρίζεται τις διάφορες υποθέσεις της και όπως δεν μπορεί να προχωρήσει μπροστά κάποια σχολή χωρίς τον πρόεδρό της, έτσι επίσης είναι αδύνατον το σκάφος της οικογένειας να πάει καλά χωρίς να έχει κάποιον κυβερνήτη που θα επιλύει τις υποθέσεις της. Διαφορετικά θα επικρατήσουν το χάος και η αναταραχή στην οικογένεια ώστε κάθε μέλος της θα έχει τη δική του ανεξάρτητη γνώμη, χωρίς να δίνει λογαριασμό για τις συνέπειες των πράξεών του. Έτσι είναι σίγουρο ότι μια τέτοια οικογένεια δε θα γνωρίσει τη χαρά, την ασφάλεια και την ηρεμία. Συνεπώς για να προληφθεί αυτή η διασάλευση, πρέπει η οικογένεια να διαθέτει έναν ηγέτη υπεύθυνο για

τα ζητήματά της, και ο πιο κατάλληλος άνθρωπος για την ευθύνη της διατροφής και της προστασίας των μελών της οικογένειας είναι ο άντρας.

Και δεύτερο, διέταξε τη γυναίκα, αφού επιφόρτισε τον άντρα με την ευθύνη των εξωτερικών υποθέσεων και εκκρεμοτήτων, να μη βγαίνει απ' το σπίτι χωρίς να υπάρχει κάποια ανάγκη. Την απάλλαξε απ' την ευθύνη των εκτός σπιτιού θεμάτων, με σκοπό να τη βοηθήσει να εκπληρώνει με ηρεμία και ασφάλεια τα εντός σπιτιού καθήκοντά της και προκειμένου να μη διαταραχθεί η οικιακή αρμονία και η ανατροφή των παιδιών με την έξοδό της απ' το σπίτι.

Αυτό όμως δε σημαίνει ότι δεν μπορεί καθόλου να βγει η γυναίκα απ' το σπίτι, παρά της επιτρέπεται η έξοδος απ' αυτό, όταν υφίσταται κάποια ανάγκη.

Ο σκοπός της νομοθεσίας με τη συγκεκριμένη διάταξη είναι να αποτελεί το σπίτι το μοναδικό πεδίο άσκησης των καθηκόντων της γυναίκας, ώστε αυτή να καταναλώνει όλη τη δύναμη και την εξυπνάδα που της δόθηκε για τη βελτίωση των υποθέσεων του σπιτιού.

Με βάση τη συγγένεια του αίματος και τις σχέσεις του γάμου, ο κύκλος της οικογένειας διευρύνεται. Έτσι για την ομόνοια όλων αυτών που συνδέονται μεταξύ τους, η νομοθεσία όρισε κάποιους κανόνες που θεμελιώνονται στην τέλεια σοφία. απ' αυτούς τους κανόνες αναφέρουμε μερικούς.

1. Η νομοθεσία απαγόρευσε τη σχέση γάμου ανάμεσα στους ετερόφυλους που ζουν στην ίδια οικία και που έρχονται σε άμεση επαφή μεταξύ τους, όπως είναι η μητέρα και

ο γιός της, ο πατέρας και η κόρη του, ο σύζυγος της γυναίκας και η κόρη της, η γυναίκα του πατέρα και ο γιός του, τα ομομήτρια και ομογάλακτα αδέλφια, ο θείος και η ανιψιά του, η θεία και ο ανιψιός της, η πεθερά και ο σύζυγος της κόρης της, ο πεθερός και η γυναίκα του γιού του.*

Ένα απ' τα πολλά οφέλη της απαγόρευσης αυτής είναι ότι διατηρούνται αγνές και καθαρές οι σχέσεις τέτοιων ανδρών και γυναικών που έρχονται σε άμεση επαφή μεταξύ τους, ώστε οι δεσμοί τους να βασίζονται στην αγάπη και την εμπιστοσύνη, και όχι στην προσποίηση ή τη δυσπιστία.

2. Πέρα απ' τις σχέσεις αυτές, το Ισλάμ επέτρεψε τη σύναψη γάμου ανάμεσα στα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας, για να συσφίξει το δεσμό συγγένειας και αγάπης μεταξύ τους.

Η σύναψη γάμου ανάμεσα σ' αυτούς που έχουν κοινά ήθη, έθιμα και γνωρίσματα είναι πιο πετυχημένη από εκείνη ανάμεσα σε άτομα που έχουν εντελώς διαφορετικές συνήθειες. Ο γάμος μεταξύ ξένων δημιουργεί συχνά διάφορα φαινόμενα αντιπάθειας και δυσαρμονίας. Το Ισλάμ γενικά προτιμά να παντρεύονται όσοι διαθέτουν την ικανότητα γι' αυτό.

3. Στα πλαίσια της οικογένειας επίσης υπάρχει ο πλούσιος και ο φτωχός, ο ευτυχισμένος και ο δυστυχισμένος, γι' αυτό το Ισλάμ όρισε ως το μεγαλύτερο δικαίωμα των συνανθρώπων μας, το οποίο οφείλει να εκπληρώνει ο άνθρωπος, εκείνο προς τους συγγενείς του, αυτό δηλαδή που ονο-

* Σ.Μ.: Βλέπε το κοράνι, εδάφιο 23 «Οι γυναίκες».

μάζεται στη νομοθεσία «σχέση της μήτρας». Αυτή η «σχέση μήτρας» αναφέρεται επανειλημμένα στο κοράνι και τη σούννα και η διακοπή της θεωρείται απ' τις μεγαλύτερες αμαρτίες. Συνεπώς, αν κάποιος άπορος αντιμετωπίζει δυσχέρειες, καθήκον τότε των συγγενών του, όσων έχουν οικονομική άνεση, είναι να τον βοηθήσουν και να του απλώσουν το χέρι για να τον στηρίξουν. Γι' αυτό συνιστάται να κάνεις ελεημοσύνη στους συγγενείς σου, παρά στους άλλους.

4. Το Ισλάμ όρισε επίσης για το νόμο της κληρονομιάς τα εξής: αν πεθάνει ο άνθρωπος και αφήσει πίσω του περιουσία, αυτή η περιουσία δεν πρέπει να μείνει μαζεμένη και συγκεντρωμένη σ' έναν μόνο, αλλά πρέπει ο κάθε συγγενής να πάρει το μερίδιό του απ' αυτή. Ο γιός, η κόρη, η γυναίκα, ο σύζυγος, ο πατέρας, η μητέρα, ο αδελφός και η αδελφή είναι οι πιο κοντινοί συγγενείς του ανθρώπου και όλοι αυτοί που τη δικαιούνται. Γι' αυτό η νομοθεσία διασαφήνισε πρώτα τους βαθμούς συγγένειας, πριν να ξεκαθαρίσει τα δικαιώματα των άλλων. Έτσι, σε περίπτωση που δεν υπάρχουν αυτοί οι στενοί συγγενείς, τότε παίρνει το μερίδιο όποιος ακολουθεί ως προς τη συγγένεια. Μ' αυτό τον τρόπο, η περιουσία ενός ανθρώπου μοιράζεται ανάμεσα σε πολλούς συγγενείς του, που την αποκτούν όλοι μετά το θάνατό του. Αυτός ο νόμος του Ισλάμ δεν έχει παρόμοιό του ούτε στους παλαιούς ούτε στους σύγχρονους νόμους του κόσμου, αν και πολλά κράτη σήμερα άρχισαν να μιμούνται το Ισλάμ ως προς αυτό το νόμο.

Το οδυνηρό όμως είναι ότι οι ίδιοι οι μουσουλμάνοι τον

παραβιάζουν λόγω της άγνοιας και της αδιαφορίας τους. Έτσι σε πολλές χώρες μας και ειδικά στις επαρχίες τους επικρατεί το φαινόμενο της στέρησης των κοριτσιών απ' την κληρονομιά, πράγμα που αποτελεί μια αποτρόπαια αδικία και σαφή παραβίαση των διατάξεων του κορανίου.

Β. Πέρα από τις οικογενειακές σχέσεις που έχει ο άνθρωπος, συνδέεται ακόμη με τους φίλους του, τους γείτονές του, τους συγχωριανούς του και τους συμπολίτες του, με τους οποίους μπορεί να έχει διάφορες κοινές υποθέσεις. Γι' αυτό το Ισλάμ διέταξε η συμπεριφορά απέναντι σε όλους αυτούς να βασίζεται στην ειλικρίνεια, τη δικαιοσύνη και την καλοήθεια. Μας προostάζει να μη βλάπτουμε κανέναν απ' αυτούς και να αποφεύγουμε την αισχρολογία και την συκοφαντία εναντίον τους. Να υποστηρίζομαστε μεταξύ μας, να επισκεφτόμαστε τους ασθενείς μας, να παρευρισκόμαστε στις κηδείες των πεθαμένων μας, και αν κάποιος πάθει κάποιο κακό, να του συμπαρασταθούμε. Να βοηθούμε τους φτωχούς, τους ενδεείς και τους γέροντες κρυφά και φανερά. Να δείχνουμε καλοσύνη στα ορφανά και στις χήρες γυναίκες. Να τρέφουμε τον πεινασμένο, να ντύνουμε το γυμνό και να υποστηρίζουμε χρηματικά τον άνεργο, μέχρι να βρει δουλειά.

Κι αν ο Θεός μας έδωσε κάτι με τη χάρη Του, οφείλουμε να μην το ξοδέψουμε και να μην το σπαταλήσουμε για την εξασφάλιση της πολυτέλειάς μας. Η νομοθεσία μας απαγορεύει να τρώμε και να πίνουμε σε χρυσαφένια και ασημένια δοχεία, να στολιζόμαστε με μεταξένια ρούχα και να σκορπάμε τα λεφτά σε άσκοπα πράγματα. Και αυτό, γιατί δεν

είναι δίκαιο την περιουσία, που μπορούν να την απολαμβάνουν εκατοντάδες ή και χιλιάδες πιστοί του Θεού, να την απολαμβάνει ένα και μόνο άτομο με τρόπο που να ικανοποιεί τις επιθυμίες του. Είναι πράγματι αδικία τα χρήματα, που μπορούν να κρατήσουν εκατοντάδες ή και χιλιάδες λάτρεις του Θεού στη ζωή να κρεμαστούν στο λαιμό σου με τη μορφή κάποιου κοσμήματος ή να γίνουν στόλισμα για το τραπέζι σου με τη μορφή κάποιου δοχείου ή έπιπλο με το οποίο διακοσμείς το δωμάτιό σου ή πυροτεχνήματα. Αυτό όμως δε σημαίνει ότι το Ισλάμ θέλει να σου αφαιρέσει όλη την περιουσία σου, γιατί όσο χρήμα κέρδισες ή κληρονόμησες απ' τους γονείς σου είναι δικό σου και είναι νόμιμο δικαίωμά σου να απολαμβάνεις την περιουσία σου. Και επιτρέπεται σ' εσένα να δεις τα αποτελέσματα της χάρης του Θεού στο ντύσιμό σου, στο φαγητό σου, στο σπίτι σου και στο αυτοκίνητό σου. Ο σκοπός λοιπόν που κρύβεται πίσω από τις διδαχές του Ισλάμ είναι να κάνεις μια καλή μεν, αλλά μετρημένη ζωή, να μη διαθέτεις υπερβολική χλιδή και να προνοείς με όσα σου έδωσε ο Θεός και για τα δικαιώματα των συγγενών σου, των φίλων σου, των γειτόνων σου, των πατριωτών σου, των ομοεθνών σου και όλων των άλλων παιδιών του Αδάμ.

Γ. Ύστερα, μπορείς να βγεις απ' τους στενούς αυτούς κύκλους και να κοιτάξεις το ευρύ πεδίο που περιλαμβάνει όλους τους μουσουλμάνους της γης. Το Ισλάμ θέσπισε, όσον αφορά αυτό το πεδίο, τέτοιους νόμους και ρυθμίσεις ώστε να προτρέψει όλους τους μουσουλμάνους να βοηθιούνται και να υποστηρίζονται μεταξύ τους για το καλό, την εγκράτεια και τη

θεοσέβεια, και έτσι ώστε να μην κυριαρχήσουν στον κόσμο οι κακίες και οι αμαρτίες, όσο είναι δυνατόν βέβαια.

Τώρα θα δείξουμε μερικούς απ' τους νόμους αυτούς.

1. Για τη διαφύλαξη των κοινωνικών ηθών, το Ισλάμ διέταξε να μην έρχονται σε επαφή με ελεύθερο τρόπο μεταξύ τους οι άντρες και οι γυναίκες, όσοι δηλαδή δε συνδέονται μεταξύ τους με δεσμευτικές σχέσεις. Να έχουν οι γυναίκες το δικό τους περιβάλλον, που θα είναι ανεξάρτητο από εκείνο των αντρών, και το μεγαλύτερο ενδιαφέρον τους να στρέφεται στην εκπλήρωση των καθηκόντων της οικογένειας. Αν πάλι παραστεί κάποια ανάγκη εξόδου τους απ' το σπίτι, τότε να μη βγουν στολισμένες και ντυμένες με άσεμνο τρόπο, παρά να φορέσουν απλά ρούχα, να σκεπάσουν το σώμα τους, το κεφάλι τους και τα χέρια τους. Μόνο αν κάποια αυστηρή ανάγκη απαιτεί την αποκάλυψή τους, μπορούν να τα αφήσουν ακάλυπτα και μόνο για την εκπλήρωση της ανάγκης αυτής, όπως για ιατρική εξέταση. Αυτό ονομάζεται «Αλ-χιτζάμπ»* στη νομοθεσία. Απ' την άλλη πλευρά, το Ισλάμ πρόσταξε τους άντρες να αποφεύγουν το κοίταγμα άλλων γυναικών εκτός από τις δικές τους· και αν πέσει τυχαία το βλέμμα τους σ' αυτές, τότε ας το απομακρύνουν και να μην το επαναλάβουν ξανά, γιατί κάτι τέτοιο υποβιβάζει την ηθική τους. Αποτελεί δε ακόμα μεγαλύτερο αίσχος γι' αυτούς το να επιχειρήσουν να έρθουν σε ελεύθερη συσχέτιση με ξένες γυναίκες.

*Σ.Μ.: «Αλ-χιτζάμπ»=η ενδυμασία των μουσουλμάνων γυναικών, η οποία καλύπτει όλο το σώμα εκτός από τις παλάμες, τα πόδια και ίσως το πρόσωπο. Η κάλυψη του προσώπου είναι προαιρετική.

Καθήκον επίσης κάθε άντρα και κάθε γυναίκας είναι να διαφυλάγουν την ηθική τους και να μην αφήνουν περιθώριο να δημιουργηθεί στην καρδιά τους ή να περάσει από τη σκέψη τους έστω και η παραμικρή διάθεση να ικανοποιήσουν τις σωματικές τους ηδονές, παραβαίνοντας την υπόσχεση του νόμιμου γάμου ή επιχειρώντας με οποιαδήποτε πράξη κάτι τέτοιο.

2. Με στόχο πάλι την προστασία των κοινωνικών ηθών, το Ισλάμ απαγόρευσε στον άντρα να αποκαλύπτει την περιοχή ανάμεσα στον ομφαλό και τα γόνατά του, όπως απαγόρευσε και στη γυναίκα να αποκαλύπτει οποιοδήποτε μέλος του σώματός της, εκτός απ' τα άκρα και το πρόσωπο, ακόμα και στους πιο στενούς συγγενείς της.

Αυτό λέγεται στη νομοθεσία «Ασσέτρ»^{*} και καθήκον κάθε άντρα και γυναίκας είναι να το τηρήσει.

Επιδίωξη του Ισλάμ με όλες αυτές τις διατάξεις είναι να δημιουργήσει στον κόσμο την αίσθηση της αιδούς για να μη διαδοθεί η αισχροτήτα και το κακό, που τελικά οδηγούν τον άνθρωπο στην εξαχρείωση και την ηθική κατάπτωση.

3. Σε σχέση τώρα με τα μέσα διασκέδασης και γλεντιού, το Ισλάμ δεν αγαπά εκείνα που διαφθείρουν την ηθική των ανθρώπων, που αναζωογονούν τα χαμερπή ένστικτά τους και που τους παρασύρουν στην άσκοπη απώλεια του χρόνου, της υγείας και των χρημάτων τους.

Οπωσδήποτε η διασκέδαση αυτή καθ' εαυτή είναι απα-

^{*} Σ.Μ.: «Ασσέτρ»=κάλυψη. Σχετικά με το θέμα αυτό, βλέπε κοράνι, εδάφια 30-31 και 59 «Φως» (24).

ραίτητη μετά από τη δουλειά και την κούραση, για να δημιουργεί κέφι για τη ζωή και δυναμισμό για την εργασία στον άνθρωπο. Αλλά πρέπει να είναι μια διασκέδαση που να γίνει ζωντάνια και να ανανεώνει την ψυχή και όχι να καταστρέφει και να αναστατώνει το πνεύμα.

Υπάρχουν τα ευτελή έργα διασκέδασης, στα οποία χιλιάδες άνθρωποι μαζί παρακολουθούν τα γεγονότα που διαδραματίζονται για τη διάπραξη κάποιου εγκλήματος, καθώς και τα τεχνητά θεάματα ανηθικότητας και ηθικού ξεπεσμού. Όλα αυτά λοιπόν, αν και είναι όμορφα στην εμφάνιση και ευχαριστούν τον κόσμο, στην ουσία όμως διαβρώνουν τη χρησιμότητα και τα ήθη των εθνών.

4. Για να επιτευχθεί η διαφύλαξη της ενότητας και της ευημερίας των μουσουλμάνων, το Ισλάμ τους πρόσταξε αυστηρά να αποφεύγουν τη διχόνοια μεταξύ τους και να απομακρύνουν όλους τους παράγοντες της κομματικοποίησης και της διάσπασης.

Συνεπώς, αν διαφωνήσουν σε κάποιο ζήτημα, θα καταφύγουν πρώτα καλοπροαίρετα στο βιβλίο του Θεού και στη σούννα του προφήτη Του, και αν ύστερα απ' αυτό δε συμφωνήσουν μεταξύ τους, τότε θα αναθέσουν στο Θεό την επίλυση της διαφοράς τους.

Τους συμβούλευσε επίσης να αποφεύγουν τις εχθρότητες, να συνεργάζονται στα έργα της ευημερίας και της ομαδικής ευτυχίας, να συμμορφώνονται στους ανώτερους τους, να αποφεύγουν τους κακόβουλους και δόλιους ανθρώπους, να μη σπαταλούν άσκοπα τη δύναμή τους και να μην εκθέτουν το έθνος τους με εσωτερικούς πολέμους μεταξύ τους.

5. Στους μουσουλμάνους επιτράπηκε επίσης να πάρουν απ' τους μη μουσουλμάνους επιστήμες και τέχνες και να μάθουν απ' αυτούς χρήσιμους τρόπους ζωής. Απαγορεύτηκε όμως να τους μιμηθούν στη ζωή τους, γιατί το να μιμείται ένα έθνος ένα άλλο σημαίνει ρητή αναγνώριση απ' αυτό της υπεροχής και της ανωτερότητας του άλλου έθνους, ενώ παράλληλα αποδέχεται μόνο του την ταπείνωση, την αδυναμία και την κατωτερότητα, γεγονός που αποτελεί το πιο ποταπό είδος δουλείας και που θεωρείται σαν καθαρή έκφραση της ηττοπάθειας και της κατάπτωσής του. Αναπόφευκτο βέβαια αποτέλεσμα αυτής της δουλικότητας, είναι η εξάλειψη του πολιτισμού του έθνους που μιμείται και παραδειγματίζεται από άλλα έθνη.

Γι' αυτό ακριβώς ο προφήτης Μωάμεθ απαγόρευσε αυστηρά στους μουσουλμάνους να ακολουθούν τα ξένα έθνη ή να αποκτούν τον ιδιαίτερο πολιτισμό τους. Και είναι ευκολονόητο ότι η δύναμη κάποιου έθνους δεν οφείλεται στην εξωτερική του παρουσία ή στον τρόπο ζωής που κάνει, αλλά στο ουσιαστικό περιεχόμενό του, δηλαδή στην ανάπτυξη των επιστημών, στην άψογη οργάνωση και στην εργατικότητα.

Κατά συνέπεια, όποιο έθνος αποζητά την ισχύ, την τελειότητα και την πρόοδο, πρέπει να δανείζεται απ' τα ξένα έθνη τους παράγοντες που συντελούν στη δύναμη, την πρόοδο και την τελειότητα και να μην αφομοιώνει τους παράγοντες που οδηγούν στην υποδούλωση, και να μην ενσωματώνεται σε ξένα έθνη, καταστρέφοντας έτσι τη ζωντάνια του και τις βάσεις της ύπαρξής του.

Στους μουσουλμάνους απαγορεύθηκε επίσης να φέρονται

στους μη μουσουλμάνους με φανατισμό και αδιαλλαξία καθώς και να βλασφημούν τους θεούς τους, να κατηγορούν τους αγίους τους ή να προσβάλλουν τις θρησκείες τους. Οι μουσουλμάνοι δεν επιτρέπεται ακόμη να αρχίζουν αυτοί τις εχθροπραξίες.

Συνεπώς, άμα οι μη μουσουλμάνοι επιθυμούν τη συμφιλίωση και την ειρήνη με τους μουσουλμάνους και δεν υπερβαίνουν τα δικαιώματά τους, τότε καθήκον των μουσουλμάνων είναι να τους συμπεριφερθούν με πνεύμα ειρήνης και συμφιλίωσης.

Η ισλαμική τιμή επιβάλλει σε μας να αντιμετωπίζουμε τους μη μουσουλμάνους με ευγενή αισθήματα αγάπης, ανθρωπιάς, παρηγοριάς και ηθικής, γιατί είναι αντίθετο με τις διατάξεις του Ισλάμ και με τη φύση του μουσουλμάνου να φερόμαστε στους άλλους με φανατισμό, κακοήθεια ή μισαλλοδοξία. Ο μουσουλμάνος οφείλει να είναι παράδειγμα για τον υπόλοιπο κόσμο, αυτός που ο κόσμος θα πρέπει να μιμείται ως προς το σωστό ήθος, την τιμιότητα, τη μεγαλοδωρία και τη χρηστότητα. Οφείλει επίσης να κατακτήσει τις καρδιές του κόσμου με τις ανόθευτες αρχές του, που είναι θεμελιωμένες πάνω στη δικαιοσύνη.

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΠΛΑΣΜΑΤΩΝ

Θα αναλύσουμε τώρα το τέταρτο είδος δικαιωμάτων. Ο Θεός ξεχώρισε τον άνθρωπο από πολλά άλλα δημιουργήματά του, τα οποία επέτρεψε να τα μεταχειρίζεται, να τα υποτάσσει

με τη δύναμή του, και να επωφεληθεί απ' αυτά για το σκοπό που θέλει. Αυτό το προνόμιο αποτελεί νόμιμο δικαίωμά του, αφού είναι το τελειότερο δημιούργημα του Θεού στη γη.

Παράλληλα όμως, ο Θεός επέβαλε στον άνθρωπο να αναγνωρίζει δικαιώματα και σ' αυτά τα πλάσματα. Δηλαδή να μην τα σπαταλά, να μην τα βλάπτει και να μην τα κακοποιεί, χωρίς να υπάρχει κάποια σοβαρή ανάγκη, οπότε το βλάψιμό τους πρέπει να είναι η τελευταία γι' αυτόν επιλογή. Για τη χρησιμοποίηση και την απόλαυσή τους πρέπει να διαλέξει ο άνθρωπος τους καλύτερους και δικαιότερους τρόπους.

Μια πληθώρα τέτοιων διατάξεων περιλαμβάνεται στην ισλαμική νομοθεσία. Δεν επιτρέπεται στο μουσουλμάνο να σκοτώνει τα ζώα, παρό μόνο για τη διατροφή του ή για την πρόληψη κάποιου κακού. Επίσης απαγορεύεται αυστηρά σ' αυτόν να τα σκοτώνει για διασκέδαση και γενικά χωρίς να υπάρχει κάποια συγκεκριμένη ανάγκη. Σε σχέση με τη θανάτωση των ζώων που επιτρέπεται το κρέας τους, επέβαλε το «σφάξιμο», που αποτελεί τον καλύτερο τρόπο για τη διάθεση, του ωφέλιμου κρέατός τους, γιατί με οποιονδήποτε άλλο τρόπο εκτός απ' το σφάξιμο, ακόμα κι αν είναι λιγότερο οδυνηρός για το ζώο, μειώνεται η εκμεταλλεύσιμη αξία του κρέατος. Αν υπάρχει άλλος τρόπος με τον οποίο διατηρείται μεγαλύτερο ποσοστό της αξίας του κρέατος, τότε θα πρέπει να είναι πιο βασανιστικός απ' το σφάξιμο για το ζώο, κι έτσι δεν συνιστάται.

Γι' αυτό το Ισλάμ ορίζει την αποφυγή χρήσης άλλων μεθόδων. Η ισλαμική νομοθεσία απαγορεύει αυστηρά επίσης το σκότωμα των ζώων με αγριότητα και βανανυσότητα και δεν θα

επέτρεπε ούτε και το σκότωμα των άγριων θηρίων και των δηλητηριωδών εντόμων, αν η ανθρώπινη ψυχή δεν ήταν πιο πολύτιμο απ' τη ζωή αυτή των πλασμάτων· ωστόσο, απαγορεύει να σκοτωθούν ακόμα κι αυτά με βασανιστικό τρόπο.

Το Ισλάμ επίσης απαγορεύει αυστηρά την πείνα των ζώων που τα χρησιμοποιούμε για τις μεταφορές και για το σήκωμα των βαρών, όπως δεν εγκρίνει και το φόρτωμα που υπερβαίνει την αντοχή τους ή το χτύπημά τους με αγριότητα. Το Ισλάμ επίσης εναντιώνεται στη φυλάκιση των πουλιών, όταν δεν υπάρχει κάποιος λόγος για να γίνει αυτή. Εκτός από τα ζώα, το Ισλάμ δε δέχεται να βλάπτουμε και τα δέντρα. Έτσι, ενώ μας αφήνει να μαζεύουμε λουλούδια και τα φρούτα τους, δε μας επιτρέπει να τα καταστρέφουμε ή να τα ξεριζώνουμε χωρίς να υπάρχει κάποια συγκεκριμένη ανάγκη. Πέρα απ' τα φυτά που έχουν ζωή, το Ισλάμ δε μας επιτρέπει να ξοδεύουμε τίποτα αναίτια ακόμα κι αν αυτό δεν έχει ζωή. Για παράδειγμα, μας απαγόρευσε να χύνουμε και να σπαταλάμε άσκοπα το νερό

Η ΑΙΩΝΙΑ ΔΙΕΘΝΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

Όσα αναλύσαμε στα προηγούμενα κεφάλαια ήταν μια συνοπτική περίληψη των διατάξεων και των νόμων αυτής της γνήσιας νομοθεσίας, η οποία στάλθηκε με τον προφήτη Μωάμεθ για ολόκληρο τον κόσμο και για όλους τους αιώνες. Τα μόνα κριτήρια διαφοροποίησης των ανθρώπων σ' αυτή τη νομοθεσία είναι η πίστη και τα έργα τους. Οι υπόλοιπες νομοθεσίες και θρησκείες που χώρισαν τους ανθρώπους με βάση τη φυλή, την πατρίδα ή το χρώμα, δεν μπορούν να θεωρηθούν

διεθνείς νομοθεσίες, γιατί είναι αδύνατον ένας άνθρωπος που ανήκει σε κάποια φυλή να γίνει διαφορετικός και να ενταχθεί σε άλλο γένος. Όπως δεν μπορούν επίσης να συρρικνωθούν και να περιοριστούν όλοι οι κάτοικοι της γης σε κάποιο συγκεκριμένο κράτος, ούτε γίνεται επίσης η μαύρη επιδερμίδα του Αιθίοπα, η κίτρινη του Κινέζου ή η άσπρη του Φράγκου να αλλάξει, αφού γεννήθηκε έτσι. Κατά συνέπεια, μόνο σε μεμονωμένα έθνη γεννιούνται και επιβιώνουν τέτοιες θρησκείες.

Απεναντίας όμως, ήρθε το Ισλάμ και καθιέρωσε μία διεθνή νομοθεσία, στην οποία μπορεί όποιος πιστεύει στο δόγμα ότι «άλλος Θεός δεν υπάρχει εκτός απ' Αυτόν και ο Μωάμεθ είναι ο προφήτης Του», να ενταχθεί στο μουσουλμανικό έθνος και να απολαμβάνει τα ίδια δικαιώματα που απολαμβάνουν όλοι οι μουσουλμάνοι, γιατί στη νομοθεσία αυτή δεν έχει καμιά σημασία η φυλή του ανθρώπου, η γλώσσα του, το έθνος του ή το χρώμα του.

Αυτή η νομοθεσία εξάλλου είναι παντοτινή, επειδή οι νόμοι της δεν είναι βασισμένοι στα ήθη ενός έθνους ή στην κατάσταση μιάς συγκεκριμένης εποχής. Είναι θεμελιωμένοι στην αρχή του ένστικτου με το οποίο πλάσθηκε ο άνθρωπος, και, αφού αυτό το ένστικτο παραμένει अपαραλλάχτο σε όλα τα μέρη και σε όλους τους αιώνες, συνεπώς και οι νόμοι που θεμελιώθηκαν πάνω του, θα μείνουν οι ίδιοι για κάθε εποχή και για κάθε περίπτωση.

Και η τελευταία ευχή που κάνουμε:
«δόξα σοι Θεέ, Κύριε όλων».

ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Στο παρόν σύγγραμμα, κατέβαλε ο συγγραφέας αξιότιμη προσπάθεια για να παρουσιάσει τις αρχές του Ισλάμ με απλό τρόπο και αρκετή σαφήνεια, ώστε κάθε αναγνώστης να μπορέσει να τις συλλάβει εύκολα, άσχετα με το πνευματικό ή το μορφωτικό του επίπεδο. Το Ισλάμ όμως, ως είναι γνωστό, είναι απέραντο πέλαγος που δεν δύναται να παρουσιαστεί με τόση συντομία. Το πρωτότυπο του βιβλίου αυτού εμφανίστηκε στη δεκαετία του σαράντα στην ουρδική γλώσσα. Μεταφράστηκε σε αρκετές γλώσσες. Η ελληνική μετάφραση έγινε από την αγγλική και την αραβική. Ήταν έργο αρκετά δύσκολο.

Ο σκοπός είναι να παρουσιάσουμε στον αναγνώστη μια σύντομη περίληψη για το Ισλάμ, από μια καθαρά Ισλαμική σκοπιά.

Αρχίζει με το θέμα της ονομασίας, κατόπιν δείχνει την σημασία της πίστης στο πεπρωμένο και μετά δίνει βάρος στο ζήτημα της προφητείας. Στο τέταρτο κεφάλαιο αναφέρονται τα έξι θεμέλια της πίστης δηλαδή η πίστη στο Θεό, τους αγγέλους, τα ιερά βιβλία, τους προφήτες, τη Δευτέρα Παρουσία και στο πεπρωμένο. Επίσης αναφέρεται και στα πέντε στηρίγματα του Ισλάμ. Δηλαδή, 1- την ομολογία του μονοθεϊσμού και του ότι ο Μωάμεθ είναι απόστολος του Θεού, 2- την προσευχή, 3- τη νηστεία, 4- την ελεημοσύνη και 5- το προσκύνημα στη Μέκκα.

Τέλος, αναφέρεται για τις κυριότερες δύο πηγές της Ισλαμικής νομοθεσίας, δηλαδή (1) το κοράνιο, που είναι ο λόγος του Θεού και (2) η σούννα, που είναι τα λόγια, έργα και επικυρώσεις του προφήτη Μωάμεθ.

ISBN 960-85407-0-4

ΑΜΠΟΥΛ-ΑΛΑ ΑΛΜΑΟΥΝΤΟΥΝΤΙ

ΟΙ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ ΙΣΛΑΜ